

Quyết ý đi cùng anh

Tác giả: Mộc Phan

Dịch giả: Đỗ Mai Dung

Nhà xuất bản: Bách Việt

Danh sách type:

1-3: Huỳnh Trần Ngọc Diễm

4-7: Nguyễn Thu Phương

8-10: Zumi Nguyễn

11-13: Song Song

14-17: Tiểu Tú Tú

18-21: Cao Thu Trang

20-22: Phi Phi Yên Vũ

23-25: Thảo Đào

26-28: LuHan Kris

29-31: Ngô Minh Trâm

32-34: Voi Coi

35-37: Hạnh Trần

38- hết: Vu Dinh

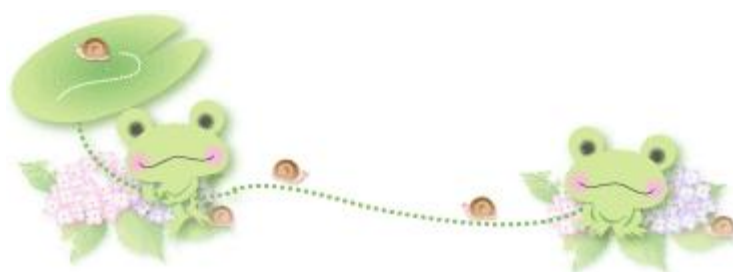
Beta: **Hoài Thương**

Ebook-maker: **Tinanguyenhoang**

Mục lục

Đôi nét về tác giả:

Chương 1: Cuộn bút tất và vỏ chăn hoa nhí

Chương 2: Oan gia ngõ hẹp

Chương 3: Tín ngưỡng của cô ấy

Chương 4: Tổn công vô ích

Chương 5: Buông tay để tỏ tình

Chương 6: Khoảng cách của một bàn tay

Chương 7: Mất

Chương 8: Ghìm cương trước vực thẳm

Chương 9: Bản tính vô tâm

Chương 10: Hình bóng của tuổi thanh xuân

Chương 11. Giang hồ cứu nguy

Chương 12. Đó là người của tôi

Chương 13. Một nụ hôn, đời tự do

Chương 14. Khoảng cách là chuyện nghiêm trọng

Chương 15. Giấy thông hành của chị Lục

Chương 16. Chuyển du lịch vào kỳ nghỉ

Chương 17: Dừng lại, bước đi

Chương 18: Chỗ nào cũng là nợ

Chương 19: Xóa sạch hận

Chương 20: Một người đã thay đổi

Chương 21: Thời đại sống chung

Chương 22: Nhiệt tình, suy giảm

Chương 23: Làm bạn đồng hành đi

Chương 24 : Điều kiện của tình yêu

Chương 25: Nguy cơ rình rập khắp nơi

Chương 26: Không tiến thì tức là lùi

Chương 27: Không chiều hư em

Chương 28 : Tự tìm đường chết

Chương 29: Anh ốm, cô lại ngang bướng

Chương 30: Hoa đào nở

Chương 31: Vừa đánh

Chương 32: Mối tình già bất thành

Chương 33. Vị khách ba lô lang thang

Chương 34. Tất cả rồi sẽ qua đi

Chương 35: Thoi thóp hơi tàn

Chương 36: Quyết tâm kiên định dần dần

Chương 37: Chúng ta chia tay đi

Chương 38: Vây thì, bảo trọng!

Chương 39: Đừng làm hại người khác nữa

Chương 40: Đột nhiên lấy chồng

Ngoại truyện: Cuộc sống sau hôn nhân

Đôi nét về tác giả:

Mộc Phan là một người rất thích đọc sách. Tự tin nhưng không tự kiêu, nhìn qua có vẻ thông minh nhưng thực chất lại rất hồ đồ. Thích viết văn để chia sẻ với mọi người.

Một số tác phẩm:

- Trần thế
- Ánh sao ban ngày
- Phi Lai Phong của tôi
- Quyết ý đi cùng anh

Chỉ một câu thôi, tuổi trẻ không có kinh nghiệm! Nhưng nếu được làm lại một lần nữa, cô vẫn sẽ rung động với người ấy như thế thôi. Sự rung động trong giây phút đó, phải dung cả một đời để kiên trì bảo vệ.

“Lục Quyển Nhĩ! Đừng giả vờ ngốc nữa, anh cho em danh phận được sai khiến anh, em không dám nhận phải không?” Câu cuối cùng anh định hỏi cô có nhận hay không, thấy khí thế có vẻ yếu, vội vàng đổi thành “Không dám nhận phải không?”, xem ra rất phù hợp với phong cách của anh, cho dù anh đang ngượng ngùng vô cùng.

“Danh phận gì? Có được bao nhiêu quyền lợi? Anh à, chúng ta đừng nói tới những chuyện không thực tế ấy nữa.”

“Sao lại không thực tế?” Đinh Mùi cầm điện thoại lên, bấm số: “Các cậu, giúp mình tìm địa chỉ của phòng Đăng ký kết hôn gần nhất, khu vực nào á? Tất cả, mình đang ở đâu hả? Trên đường vành đai ba. Ừ, ừ bên đường vành ốn có phải không, biết rồi, cúp máy đã”.

Trái tim, liệu có phải vì đã trống rỗng nên đã biến mất rồi không? Đưa tay lên sờ sờ, vẫn ổn, vẫn còn nguyên đó. Ở nơi sâu thẳm đau âm ỉ ấy, vẫn thấy đau, nhưng đa phần nỗi đau đã bị đè nén xuống rồi, xuống tận cùng của trái tim. Chỉ những lúc một mình đi giữa những con đường tối đen như mực và vắng vẻ, những lúc ăn cơm một

mình, những lúc cô đơn một mình chìm vào giấc ngủ, nỗi đau đó mới nhói lên khiến cô nhức nhối. Sau đó, tỉnh dậy vì nước mắt đã chảy tự bao giờ, như muốn tự thuyết phục bản thân. Biệt ly, rồi cũng sẽ đến ngày đó, cô chỉ là muốn nó đến sớm hơn mà thôi.

Chương 1:Cuộn bít tất và vỏ chăn hoa nhí

Lục Quyển Nhĩ lập cập chạy, trong lúc bị xô đẩy vẫn thềm vui mừng, may mà mình vẫn chưa phải người cuối cùng.

Ở đây đang diễn tập báo động tập hợp khẩn cấp thuộc chương trình huấn luyện quân sự cho tân sinh viên của trường Đại học C, những sinh viên chạy phía trước là những người đã chuẩn bị xong ba lô từ trước, chỉ việc chạy về phòng mình ở ký túc xá khoác lên vai là đi được, những người chạy ở đoạn giữa thì đã tập luyện thuần thục quy trình buộc ba lô, cho dù bây giờ mới chạy về để buộc thì cũng làm xong rất nhanh, chạy phía cuối cùng là những sinh viên ở tình trạng như của Lục Quyển Nhĩ, chẳng thuộc loại nào trong hai loại trên, chân tay lóng ngóng nhồi nhét, miễn cưỡng sắp xếp cho xong ba lô của mình, cố gắng hết sức xem ai chạy nhanh hơn mà thôi.

Lục Quyển Nhĩ cũng đã buộc xong ba lô của mình rồi, nhưng hôm qua trung đội trưởng đến từng phòng ký túc xá để kiểm tra tác phong kỷ luật, phải tận mắt nhìn thấy các cô bung hết ba lô ra, trải vỏ chăn lên giường rồi mới đi.

Trung đội trưởng vừa đi, cô bạn tên La Tư Dịch nằm tầng trên của giường cô liền nói, “Đột nhiên lại đi kiểm tra, không phải sắp tập hợp khẩn cấp đấy chứ, tốt nhất bọn mình cứ buộc sẵn ba lô để đấy”.

Lúc đó đã là chín giờ tối, ký túc xá mười giờ khóa nước, mười rưỡi tắt đèn. Mọi người bàn luận vài câu, sau đó đều bận rộn với việc đánh răng, rửa mặt, chẳng ai còn nhớ gì tới việc buộc ba nữa.

Không ngờ, tập trung buổi sáng vừa kết thúc chưa được bao lâu thì có hiệu lệnh báo động tập trung khẩn cấp. Vốn Lục Quyển Nhĩ nghe không hiểu, là do người bạn đứng bên cạnh kéo cô chạy như bay về phía ký túc. Đến ký túc mới nhìn rõ, thì ra là Hà Bố. Cô ấy chính là người đứng bên cạnh Lục Quyển Nhĩ lúc đó.

Ba lô của Lục Quyển Nhĩ trước đó do trung đội trưởng buộc làm mẫu, cô vẫn để nguyên, mà cũng chưa bao giờ luyện tập, lúc này

mới thấy đúng là mình làm mình chịu.

Cũng may cô khá lanh lợi, bắt chước quả hồ lô của người khác cũng ra được quả bầu cho mình [1] để tạm đối phó.

[1] Thành ngữ *chiếu hồ lô họa biểu*: có nghĩa là mô phỏng quả hồ lô nhưng vẽ ra quả bầu. Ngụ ý phải tự học tập thu thập kinh nghiệm, không được chỉ sao chép hay bắt chước.

Lục Quyển Nhĩ chạy tới trước sân vận động thì thấy các bạn còn đang chinh đồn hàng ngũ, bèn vội vàng lao về phía cửa ngách gần nhất. Cái cửa này, cho dù một người nhỏ nhắn như cô muốn đi qua cũng phải khom lưng, thế đủ biết nó nhỏ nhoi tới mức nào rồi đấy. Rất nhiều người tụ tập ở đây, ai cũng muốn chen vào trước. Lục Quyển Nhĩ đứng bên ngoài nhìn mớ bòng bong trong đó, rồi quyết định đi đường vòng. Với khả năng của cô thì không thể đi con đường này rồi. Đang định quay người rời đi, đột nhiên cảm thấy một lực đẩy rất mạnh từ phía sau thúc lên, cô đang bị người nào đó đẩy về phía trước. Người đẩy thì ở đằng sau, nhưng người mở đường lại chính là Lục Quyển Nhĩ, phía trước ép xuống, phía sau đẩy lên khiến cô cảm tưởng đầu mình sắp bị ép bẹp ra đến nơi.

Lục Quyển Nhĩ muốn quay đầu lại xem ai mà lại xấu tính như vậy, dùng cô làm cái khiên thịt. Nhưng đầu cô cũng bị kẹt giữa đám đông xung quanh, không cách nào quay lại được, chỉ có thể cúi thấp đầu xuống, tránh những va chạm mạnh. Mắt thoáng nhìn thấy cửa ở ngay phía trước, nhớ tới câu nói *chết sớm đầu thai sớm*, cô tìm lại chút sức lực dùng hết sức lực để phanh lại. Không ngờ người đẩy từ phía sau cũng đột ngột tăng sức ép lên, cô bị đẩy trượt sang bên cạnh cửa, lao mạnh đầu vào tường bao của sân vận động. Người đó lướt qua cô, nghênh ngang bỏ đi, không chút

Cô ôm chặt lấy đầu, chỉ kịp liếc thấy một thân hình cao lớn, ngoài ra còn thêm một chi tiết nữa là ba lô của hắn ta hình như không phải màu trắng.

Tới khi Lục Quyển Nhĩ về được hàng của mình thì các liên đội khác đã hàng ngũ chỉnh tề, đang kiểm tra quân dụng. Cô ủ rũ đứng vào

cuối hàng, không muốn gây chú ý. Nhưng đáng tiếc trời không chiều lòng người, liên đội trưởng đột nhiên xuất hiện kéo cô lên phía trước, bắt đứng vào đầu hàng.

“Ba lô kiểu gì thế này?”

Lục Quyển Nhĩ cảm thấy anh ta không ngừng kéo chiếc ba lô sau lưng mình, không nén được mà than thầm trong lòng, lần này xong rồi.

Ba lô của cô vốn đã buộc không được chặt, vừa rồi lại bị chèn ép ở ngoài cửa, tới bây giờ mà còn chưa bung ra đã là một kỳ tích, e rằng không chịu nổi lực tàn phá lớn như vậy từ tay liên đội trưởng đâu.

Quả nhiên, lưng bỗng nhẹ bẫng, Quyển Nhĩ chỉ kịp quay đầu túm được một góc của chiếc chăn.

Không ngờ là mấy cuộn bít tất vốn đang được cuộn chặt trong chăn giờ lăn lông lốc khắp nơi dưới đất. Cô ôm chiếc chăn, giương mắt nhìn đồng bít tất của mình lăn tứ tung khắp nơi. Sắc mặt Lục Quyển Nhĩ chuyển từ trắng sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang trắng, tay nắm chặt, hận một nỗi không thể ăn thịt hung thủ đã hại cô ra nông nỗi này.

Cả liên đội cười nghiêng ngả, liên đội trưởng đứng ngây người ra đó. Anh ta chỉ muốn lấy một ví dụ phản diện điển hình, không ngờ cái ba lô đấy lại lỏng lẻo đến vậy, càng không ngờ bên trong ba lô còn có những thứ khác.

Lục Quyển Nhĩ chẳng còn mặt mũi nào mà đi nhặt lại mấy cuộn bít tất, cô ngang bướng đứng đấy đợi liên đội trưởng xử lý hậu quả.

Bỗng nhiên liên đội bên cạnh vang lên một tràng cười còn to hơn, Lục Quyển Nhĩ quay sang nhìn, một nam sinh cao lớn đang bị kéo lên phía trước. Khác với Lục Quyển Nhĩ, vấn đề của anh ta không nằm ở việc buộc ba lô, mà là ba lô của anh ta không giống với mọi người, những bông hoa nhí trên mặt vỏ chăn thò ra ngoài, lộ ngay trên tấm lưng

Chính là anh ta! Thị lực của Lục Quyển Nhĩ vô cùng tốt. Anh ta chính là người dùng cô để sang sông, rồi vội vã qua cầu rút ván! Người ta

nói gieo gió gặt bão, quả không sai, cô tùm tĩm cười, dễ chịu quá! Cuộn chiếc vỏ chần trong tay lại, nhặt mấy cuộn tất lên, phủi phủi bụi đất bám trên đó rồi nhét vào túi áo quân trang phía trước, ngoan ngoãn đứng chờ bị xử lý.

Không lâu sau, tiếng còi lại lần nữa vang lên, tiếp theo sẽ là cuộc hành quân nhanh ba cây số. Lục Quyển Nhĩ và cậu nam sinh kia coi như trong họa có phúc, vì lý do không chuẩn bị tốt ba lô nên phải ở lại sân vận động để luyện tập, buộc cho tới khi thành thực mới thôi.

“Em tên gì?” Lục Quyển Nhĩ vừa trải chiếc vỏ chần xuống đất, anh bạn bên cạnh đã mở miệng bắt chuyện.

Cô bĩu môi, không thèm để ý.

Chẳng phải cô thù dai, vừa rồi anh ta cũng bị bẽ mặt trước đám đông, hơn nữa cũng nhờ đó mà cô được giải vây. Việc xảy ra trước đó, cô không muốn nhắc lại nữa. Chỉ có điều cô cảm thấy nhân phẩm của người này không được tốt, không cần phải quan tâm.

“Sao coi thường người khác thế?” Anh ta sán lại gần, “Chúng mình dù sao cũng có thể coi là anh em cùng cảnh ngộ, không giúp đỡ được nhau thì cũng nên cổ vũ lẫn nhau chứ, thể hiện tình bạn giai cấp cũng là điều tốt. Anh là Đinh Mùi, chữ Đinh trong Giáp Ất Bính Đinh [2], Mùi trong giờ Mùi [3]”.

[2] Nằm trong Thiên can: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Được sử dụng trong rất nhiều lĩnh vực như: lịch pháp, địa lý, thiên văn, tử vy...

[3] Lấy từ Địa chi: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Ty, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Cũng được sử dụng trong nhiều lĩnh vực như: lịch pháp, địa lý, thiên văn, tử vy v.v... Mười hai Địa Chi ngày xưa cũng được dùng để tính giờ trong ngày. Giờ Mùi là từ một giờ đến ba giờ chiều.

Lục Quyển Nhĩ lại bĩu môi, dùng Thiên can Địa chi để đặt tên, đúng là vừa tiện lại vừa dễ nhớ.

Đinh Mùi thấy cô bạn vẫn không thèm chú ý tới mình, đột nhiên nói, “Em không cho anh biết tên, vậy anh gọi em là bít tất nhé. Tất của em

cuộn tròn thật đấy, ha ha!”. Anh ta nói xong cười lăn ra.

Lục Quyển Nhĩ nghe thấy vậy, cơn giận đã tiêu tan giờ lại như bùng lên, là ai đã khiến cô phải mất mặt như thế, chẳng phải chính là anh ta sao! Thế mà anh ta còn dám ở đó mà nhăn nhó cười! Không kìm được cơn giận đang dâng lên bùng bùng, cô bèn móc mấy cuộn tất ra ném từng cuộn từng cuộn về phía anh ta, “Tròn không? Tặng cho anh hết đấy, nhìn mà học tập!”.

Đình Mùi không đề phòng nên hứng trọn hai cuộn tất đầu tiên vào mặt. Sau khi tỉnh táo trở lại, anh ta không hề ngồi dậy, cứ thế chồm lên lôi Lục Quyển Nhĩ ngã nhào xuống đất. Anh ta bóp chặt trong tay cuộn tất vừa đón được của Lục Quyển Nhĩ, “Em điên rồi à! Chỉ là hỏi tên thôi mà, không muốn nói thì thôi. Con gái dịu dàng một chút thì còn có cửa. Cứ xinh đẹp thì tự cho mình là công chúa chắc, thật khiến người khác phải chán ghét”.

Tay của Lục Quyển Nhĩ đang nằm trong tay Đình Mùi, giữa tay hai người là cuộn tất của Quyển Nhĩ, “Bỏ tôi ra, mau đứng dậy đi!”.

Cô đành phải dùng chân để đá, chưa thấy ai khéo đỡ vạ như thế.

Lục Quyển Nhĩ cũng biết mình trông không đến nỗi nào, cô có mái tóc xoăn nhẹ tự nhiên, dù thả hay cột lên đều trông rất tây. Đôi mắt to, thị lực không hề bị ảnh hưởng bởi việc đọc sách vì thế không cần đeo kính. Da cô lại khá trắng, mũi và miệng đều vừa xinh, rất ưa nhìn, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình xứng với hai từ “xinh đẹp”.

Cô không hay trang điểm, trước khi lên đại học chỉ mặc hai bộ đồng phục cấp ba, sấm đánh cũng không đổi. Cho tới giờ vào đại học mới gọi là thêm vài bộ quần áo, không phải hoàn cảnh gia đình không cho phép, chỉ bởi cô lười phối đồ, quần áo mặc vào thấy thoải mái là được.

“Làm gì vậy?!”

Lục Quyển Nhĩ quay sang nhìn rồi giật mình, tay nhất thời mất lực. Đình Mùi cũng vì thế mà theo đà ngã nhào xuống người cô.

Ngay lập tức, Đinh Mùi bào đó dùng sức kéo dậy, sau khi đứng vững lại mới nhìn thấy một nam sinh khác đang đứng bên cạnh, chắc cũng lớn hơn anh hai, ba tuổi, đang tức giận nhìn Lục Quyển Nhĩ lúc này còn ngồi dưới đất.

“Còn không mau đứng lên đi.”

“Cao Mạc...” Lục Quyển Nhĩ chỉ muốn nằm úp mặt xuống đất, không muốn phải đối mặt với anh. Hôm nay là ngày gì thế không biết, sao cô lại trùng phùng với Cao Mạc trong tình huống này chứ. Sau hôm khai giảng cô đã đi tìm anh bao nhiêu lần mà không gặp, đúng lúc đang lẩn lộn với Đinh Mùi thế này lại bị anh bắt gặp. Cô cúi gằm mặt xuống đất, hai năm nay, trong các kỳ nghỉ của anh, mãi cô mới xây dựng được chút hình tượng, giờ thì tan tành cả rồi.

Nghĩ tới đây, cô hầm hầm đứng dậy, lao tới trước mặt Đinh Mùi, tức tối đá cho anh ta một cái. Lục Quyển Nhĩ vốn là người bộc trực, không đá gãy được chân anh ta thì cảm thấy không hả giận.

“Quyển Nhĩ, em làm gì vậy?” Cao Mạc đứng phía sau kéo cô lại, “Rốt cuộc là chuyện gì? Cậu ta là ai? Bạn em phải không?”, giọng của anh lộ vẻ không vui.

Biết là Quyển Nhĩ sẽ tới, anh đã phải làm cho kịp tiến độ thực nghiệm, mấy đêm liền không ngủ, muốn dành thời gian rảnh rỗi cuối tuần để đưa cô đi thăm thú quanh trường, làm quen với thành phố mới. Vừa rồi đi ngang qua sân vận động, nhìn thấy cô anh có cảm giác vui mừng bất ngờ, nhưng vừa bước vào bên trong thì lại thấy cô và một nam sinh khác đang ôm nhau nằm dưới đất. mặc dù biết rõ là cô chưa có bạn trai, chắc hẳn chuyện xảy ra có lý do của nó, nhưng vẫn rất khó để anh giữ vẻ mặt thản nhiên.

“Choáng, nhìn xinh xắn thế này, mà lại tên là nem cuốn [4], là nem Xuân Quyển [5] à!”

[4] (Quyển Nhĩ) và (Quyển nhi: nem cuốn) có âm đọc gần giống nhau, ở đây Đinh Mùi trêu chọc Quyển Nhĩ.

[5] Là một món ăn dân gian truyền thống nổi tiếng ở Phúc Kiến, rất giống nem của Việt Nam.

“Im đi!” Cả Cao Mạc và Lục Quyển Nhĩ đều không n mà đồng thanh quát Đinh Mùi.

Pha giăng co và lúng túng giữa họ đã bị sĩ quan huấn luyện của Đinh Mùi chen ngang, Cao Mạc đứng sang một bên nhìn Lục Quyển Nhĩ nằm bò dưới đất, dùng toàn bộ sức nặng của cơ thể đè lên vỏ chăn, động tác đó của cô làm anh không nhịn được mà bật cười. Anh không phải sinh viên tham gia tập huấn quân sự, đáng ra lúc này không được vào trong sân vận động, “Quyển Nhĩ, phải dùng sự khéo léo chứ không phải sức lực, em thì nặng được bao nhiêu, để dành sức tí nữa còn buộc ba lô đi.” Anh vẫy vẫy tay, “Cuối tuần anh đến tìm em, ở ký túc xá đợi anh”.

Lục Quyển Nhĩ cũng biết động tác của mình rất ngốc nghếch, nhưng dưới sự giám sát của sĩ quan huấn luyện, cô không thể không theo khẩu lệnh của anh ta mà làm từng bước từng bước một. Cô lồm ngồm trên mặt đất, chuyên tâm chăm chú, cứ như không biết đến sự tồn tại của Cao Mạc. Nhưng cô đã phải trải qua hơn bảy trăm ngày đêm cố gắng mới có thể đến được bên anh, cảm giác này làm sao có thể lờ đi được đây! Kỳ nghỉ vừa rồi anh chỉ về có mấy ngày vào lúc trước và sau khi cô có kết quả thi đại học, sau đó vội vội vàng vàng quay về trường, không biết là bận rộn việc gì nữa.

Vẫn may, vẫn còn may, cô nghĩ thầm, ít nhất thì anh ấy cũng không chứng kiến cảnh mấy cuộn tất của cô lăn lông lốc dưới đất, nếu không đúng là mất mặt muốn bỏ về nhà luôn.

Nghe anh nói ý như chuẩn bị rời đi, Lục Quyển Nhĩ hai tay vẫn thoăn thoắt không dám dừng lại, chỉ cúi đầu đáp nhỏ một tiếng, “Vâng”. Toàn bộ sự chú ý của cô tập trung vào tiếng bước chân đang xa dần của Cao Mạc, rồi bất giác thần người ra. Thầm nghĩ, cuối tuần anh sẽ đưa cô đi đâu chơi? Nhìn bộ dạng của anh, mới sáng ra mà trông đã mệt mỏi thế kia, chắc lại thức suốt đêm. Toàn bộ tâm tư thiếu nữ của cô đều dành cho Cao Mạc cả rồi.

“Còn ở đó mà kéo mãi, sắp rách rồi kìa.” Một giọng nói châm biếm vang lên.

Lục Quyển Nhĩ nhìn góc chần mình đang kéo trên tay, mặc dù chưa đến nỗi rách, nhưng đã bị tay cô làm bẩn, đen sì, trông rất chướng mắt. Chần trải trên đất thì đương nhiên là bẩn, nhưng đó là do bụi đất, còn vết bẩn bởi mồ hôi tay rịn ra do căng thẳng này nhìn rất rõ. Cô ra sức chà lòng bàn tay vào người một cách vô ích, sau đó lại tiếp tục kéo chiếc vỏ chần, không thềm để ý tới kẻ luôn tự coi mình là người trong cuộc và cũng luôn mang tới xui xẻo k

“Tất của em này, không cần nữa sao?” Sĩ quan huấn luyện vừa rời đi, Đinh Mùi lại bắt đầu lẩm lời.

Không hiểu sao anh đặc biệt thích trêu chọc cô bé này. Anh thích thú ngắm nghía sự cố gắng tự trấn tĩnh của cô trong những tình huống bất ngờ. Cô sinh viên có khuôn mặt như búp bê này, tuyệt đối không phải tuýp con gái có tính cách đáng yêu, nhưng lại khiến người khác phải chú ý, ít nhất thì cũng đã khiến anh phải chú ý.

“Đưa đây.” Lục Quyển Nhĩ nói xong câu này, tự thấy mình đã thất bại, rõ ràng muốn giữ khoảng cách với cái tên Đinh Mùi kia nhưng lại bị anh ta câu kéo cứ như hai người là bạn thân đang trêu chọc nhau vậy. Nhưng để tất lại chỗ anh ta thì tuyệt đối không được, mấy đôi đó cô cũng không nhớ là đã giặt hay chưa, kế hoạch là cứ cuối tuần tập trung giặt một lần... Thực ra cũng chỉ là ngâm vào nước xà phòng rồi giũ sạch. Hàng ngày cô vẫn thường sờ tay xuống đầu giường, vớ được đôi nào thì đi đôi ấy. Sạch hay không, có mùi hay không, dưới cường độ huấn luyện cao như thế này, những vấn đề đó không nằm trong phạm vi khiến cô phải bận tâm.

Đinh Mùi tiến lại gần, nhét thẳng mấy cuộn tất đang cầm trong tay vào hai túi áo trước của Lục Quyển Nhĩ, không trêu chọc cô thêm nữa. Nhưng do hành động của anh khá đột ngột, không nói gì mà cứ thế động chân động tay, mặt Lục Quyển Nhĩ đỏ bừng tới tận mang tai. Cô muốn đẩy anh ta ra, nhưng do không muốn có thể bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào nữa, đành đút hai tay vào túi áo, định sắp xếp lại mấy cuộn tất trong đó, khóa lấp đi sự xấu hổ của mình. Đúng lúc ấy thì

Đinh Mùi cũng rút tay ra, thế là hai người bốn bàn tay, va mạnh vào nhau.

Lục Quyển Nhĩ lập tức giấu tay ra sau lưng, xoa rồi lại lau, mặt nóng bừng bừng giống như có con gì bò trong xương không làm sao mà đuổi ra được. Cô biết đây chỉ là một tai nạn, cũng do mình chân tay luống cuống, nhưng hành động bộp chộp của tên Đinh Mùi kia cũng không tránh khỏi liên đới. Anh ta cứ đưa thẳng cho cô chẳng phải là xong chuyện hay sao!

Đinh Mùi thấy cô phản ứng mạnh như thế, ngượng ngừng thu tay về. Anh vốn là người thoải mái, bạn bè nhiều, không tránh khỏi những tiếp xúc về mặt cơ thể, mọi người đều hi hi ha ha cười như không có chuyện gì, chẳng thấy sao cả.

Cô nàng Lục Quyển Nhĩ này thật biết cách khiến người khác mất mặt, làm như anh có bệnh truyền nhiễm nào đó không bằng. Xem ra có tí nhan sắc thường thích làm bộ làm tịch, đụng chạm chút xíu mà kêu gào ầm ĩ, cứ như mình đoan trang lắm.

Đinh Mùi là người thế nào, thể thao, học hành, quan hệ giao tiếp, xuất thân đều chỉ có thể dùng một từ “Tốt” để khái quát. Từ nhỏ tới lớn được người lớn cưng phụng quen rồi, thực sự chưa ai từng chọc giận hay mặt nặng mày nhẹ với anh bao giờ.

Đinh Mùi nhìn Lục Quyển Nhĩ đứng đó không ngừng lau lau xoa xoa, thậm chí đã đưa tay ra phía trước mà xoa, anh thật sự tức giận. Lấy trong túi áo ra chiếc khăn mùi soa vẫn quen đem theo rồi bước lại gần, một tay túm chặt lấy hai tay của cô, lau thật mạnh.

“Cái anh này, anh định làm gì? Mau bỏ tôi ra, anh làm tôi đau đấy!” Lục Quyển Nhĩ giằng tay ra, nhưng cổ tay đã bị Đinh Mùi túm chặt, không sao giằng ra được. Sau đó cô ngồi phịch xuống đất, cứ để mặc cho Đinh Mùi cầm tay mình. Tay cô đau như bị lột da. Quyển Nhĩ cúi gầm mặt xuống, cánh tay treo lơ lửng, cứ ngồi đó để mặt nước mắt lã chã rơi. Cô khóc hoàn toàn không phải vì đau quá không chịu được, mà là bởi vì đây là lần đầu tiên cô nhận ra sự khác biệt về

sức lực giữa nam và nữ này nên sinh một chút sợ hãi trước cái sức mạnh của giới tính kia.

Đình Mùi lau cho tới khi thấy tay Lục Quyển Nhĩ đỏ lựng lên mới thôi. Anh nhón tay cầm chiếc khăn, định ném xuống đất để tỏ ra tội đây cũng rất sợ bẩn. Nhưng khi đang định nói với Lục Quyển Nhĩ, mới nhận ra cô đang ngồi đó khóc, nước mắt giàn giụa. Trên khuôn mặt dính đầy bụi của cô, những vệt nước mắt ướt đầm để lộ làn da trắng tinh.

“Sao lại khóc?” Đình Mùi bối rối hỏi. Những cô gái khác có ai gặp anh mà chẳng tươi cười như hoa nở! Cho nên anh không có kinh nghiệm dỗ dành con gái khi họ khóc.

Khi con gái khóc, những câu hỏi kiểu như vậy chỉ càng khiến họ khóc to hơn, ầm ức hơn và Đình Mùi đương nhiên là không biết điều này nên mới ra sức hỏi dồn, “Thôi được rồi, được rồi. Khóc gì chứ! Có gì đáng khóc đâu! Anh làm em đau phải không? Hay là em cứ đánh cho anh một trận, đá anh vài cái là xong mà”.

Anh càng nói, Lục Quyển Nhĩ càng khóc, cô bắt đầu nghĩ đến hoàn cảnh xa nhà của mình, nghĩ tới những vất vả khi tập quân sự, rồi nghĩ tới chuyện những đôi tất, lại nghĩ đến sự yếu thế vừa rồi của mình, thế là không thể cầm được, nước mắt cứ tuôn như mưa, muốn ngừng cũng không được

Đình Mùi cầm khăn mùi soa thờ dãi, ngồi xuống bên cạnh lau mặt cho cô, “Đừng khóc nữa, anh sai rồi, đều là tại anh cả. Em còn khóc quần áo ướt hết cho mà xem. Chỉ cần em không khóc, thì bảo anh làm gì cũng được.” Anh chỉ tay vào vạt áo trước của Quyển Nhĩ, lần này không dám tái phạm, giúp cô lau nữa. Nhắm tính thời gian, đại đội chắc cũng sắp quay về, nếu cô ấy cứ ngồi đây khóc mãi không thôi, chắc chắn hai người sẽ trở thành đề tài bàn tán nóng hổi cho đám sinh viên mới nhập trường.

Sau khi khóc xong, tâm trạng Lục Quyển Nhĩ dễ chịu hơn rất nhiều. Cô giật lấy chiếc khăn trên tay Đình Mùi, lau qua mặt, sau đó phúi khắp người một lượt. Trời nắng thế này, chẳng mấy chốc là khô.

Cô đứng dậy, đá cho anh bạn Đinh Mùi đang ngھn đầu nhìn cô một cái, “Chẳng phải anh bảo muốn anh làm gì cũng được sao? Đứng ngồi thừ ra đấy nữa, mau buộc ba lô cho tôi đi”.

Đinh Mùi há hốc miệng, chưa từng gặp người con gái nào lại thay đổi nhanh đến thế, vừa rồi còn ngồi đó khóc lóc thê thảm như thể không gây được lũ lụt thì không chịu thôi, vậy mà trong chớp mắt đã sai bảo người khác như không có chuyện gì xảy ra. Phong ba bão táp bỗng chốc trở thành trời quang mây tạnh, thật khiến người khác trở tay không kịp.

Đinh Mùi nhìn thấy sĩ quan huấn luyện viên đang từ xa đi tới, vội vàng khoác ba lô của mình lên lưng Lục Quyển Nhĩ, sau đó đi buộc ba lô của cô. Chỉ cần cô ấy không khóc thì đừng nói là buộc ba lô, cho dù cô lấy anh ra làm bao cát anh cũng quyết không dám chối từ.

Lục Quyển Nhĩ thả chiếc ba lô trên lưng xuống đất rồi ngồi lên, nhìn anh chàng đang ra sức buộc ba lô của mình, thỉnh thoảng còn nhại theo giọng điệu của sĩ quan huấn luyện mà chỉ chỉ trỏ trỏ nữa.

Đinh Mùi thấy cô đem ba lô của mình đặt thẳng xuống đất làm ghé ngồi, lại còn ở đó mà hoa chân múa tay, thật muốn bóp chết lại cô vài câu, nhưng rồi nghĩ, thôi nhịn đi, làm gì được kẻ hay khóc nhe này chứ?

“Rốt cuộc em tên là gì, nói cho anh biết, sau này ba lô của em anh sẽ buộc giúp.” Mấy phút sau anh mới mở miệng hỏi. Tuổi trẻ là thế, vết thương liền da là quên, không nhớ lâu, không thù dai.

“Tin anh? Mặt trong mặt ngoài còn không phân biệt được, hay là thôi đi.” Quyển Nhĩ ngồi đó nhàn nhã ngắm nhìn xung quanh, tự nhiên lại nổi hứng trêu chọc lại anh ta.

“Lúc đấy chẳng phải đang rất vội sao? Anh giúp người khác buộc xong hết ba lô, cuối cùng mới buộc cái của mình. Vội vàng thu chân trên giường, giữ được hai cái rồi gấp lại luôn, mấy thằng cùng phòng thấy mà chả chịu nhắc anh em gì cả!” Anh đã quen bị mọi người chú ý, vì vậy có làm trò cười cho thiên hạ một lần, cũng chỉ cảm thấy thôi thì để mọi người có một phen vui vẻ, chẳng có gì ghê gớm cả.

Nhưng bị người ta nghi ngờ năng lực, anh nhất định phải giải thích vài câu.

“Anh học chuyên ngành gì?”

“Kỹ sư thiết kế ô tô.”

Lục Quyển Nhĩ lén lè lưỡi, một người bộp chộp như vậy mà nghiêm nhiên thi được vào khoa này, lợi hại thật. Có điều sinh viên của trường này cũng không phải tầm thường, quy tụ về đây đều là những học sinh giỏi nhất nhì các thành phố trên cả nước.

“Còn em?”

“Sinh viên của học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn.”

“Chẳng phải trường đó vừa xây dựng lại chưa được bao lâu sao, em học khoa Văn à?” Đinh Mùi hỏi với vẻ mặt tỏ ra khó hiểu, có thể thi đỗ Đại học C, thành tích học tập chắc chắn không tồi, với điểm số đó vào trường Đại học K học không phải là tốt hơn sao? Dù là người có hộ khẩu ở thành phố này như anh, muốn thi vào đó cũng không dễ dàng gì. Nhưng anh nhanh chóng hiểu ra, chắc là vì anh chàng có tên là Cao Mạc kia.

“Đừng có chuyển để tài thế, sao em chẳng thẳng thắn chút nào thế, tên?” Sĩ quan huấn luyện đã tới rất gần, Đinh Mùi hạ thấp giọng hỏi.

“Lục Quyển Nhĩ, tôi là Lục Quyển Nhĩ.” Quyển Nhĩ ngời trên ba lô duỗi thẳng hai chân, nhỏ giọng đáp. Đừng nghĩ rằng một cái ba lô là có thể mua chuộc được cô, cô nói cho anh ta biết tên của mình, chỉ vì muốn cái tên đó sẽ trở thành ác mộng của Đinh Mùi. Cô phải thay ba mẹ anh ta dạy dỗ đứa con này của họ mới được, để anh ta biết rằng tùy tiện bắt nạt con gái là không đúng, đặc biệt là động đến cô thì càng là “hậu họa vô cùng”.

Chương 2: Oan gia ngõ hẹp

Lục Quyển Nhĩ còn chưa nghĩ ra làm thế nào để thực hiện kế hoạch báo thù to lớn của mình thì đã tới lượt cô làm phục vụ trong phòng ký túc. Cuộc hành quân khẩn cấp buổi sáng đã khiến các bạn cùng phòng của Quyển Nhĩ mệt mỏi tới mức ngã vật ra giường nằm bất động. Việc Lục Quyển Nhĩ làm rơi tất không nhận được sự thông cảm của bất kỳ ai, vì mọi người ngưỡng mộ còn không kịp nữa là. Vì thế Lục Quyển Nhĩ tự nhiên trở thành một người may mắn. May mắn thì đương nhiên phải nhận trách nhiệm nặng nề và khó khăn, đi lấy nước nóng vào buổi trưa.

Phòng nước nóng mặc dù không xa, nhưng cô gầy gò nhỏ bé, một mình phải xách theo sáu phích nước thì cũng khá vất vả. Khi Hà Bồ gần như cưỡng ép nhét sáu cái phích nước nóng vào tay cô. Quyển Nhĩ cũng thật thà cầm lấy, nhưng vẫn kêu lên tỏ vẻ bất mãn, “Các cậu sử dụng trẻ em làm nô dịch, mình phản đối, phản đối”.

Quyển Nhĩ đi học sớm nên nhỏ hơn các bạn cùng phòng khoảng một, hai tuổi, vì thế vừa mới gặp nhau họ đã cười cô thấp bé, gọi cô là “bé hạt tiêu”.

Cô không phục, “Mình vẫn đang dậy thì, còn chưa phát triển hết, đợi đấy mà xem, người ta nói đổi nơi sống thì có thể lớn thêm nữa. Mình còn lớn tiếp, các cậu thì không, lúc ấy chẳng phải mình là người cao nhất hay sao? Rồi mình sẽ đứng trên mà nhìn xuống, lúc đấy các cậu sẽ biết, thế nào là *cười người hôm trước hôm sau người cười!*”.

Nói xong hưng phấn tới mức đứng trên giường như muốn ướm thử chiều cao mà mình sẽ đoạt tới, quả nhiên đúng là đội trời đạp đất. Chỉ nghe “Ái” một tiếng, Quyển Nhĩ kêu lên thảm thiết ôm lấy đầu và ngã lăn xuống giường. La Tư Dịch đang nằm tầng trên chiếc giường hai tầng chung với Quyển Nhĩ chờ xem kịch hay cũng bị cái húc đầu của cô làm cho cười bò cả ra.

“Lục Quyển Nhĩ, có phải em lớn nhanh quá, lớn nhanh đến mức chạm tới trần nhà rồi đấy!” Tôn Mộc Nam cười ha hả tới đỡ Quyển Nhĩ dậy, xoa xoa đầu cô, nhưng vẫn lên tiếng trêu chọc.

Tôn Mộc Nam lớn tuổi nhất phòng, là người thành phố này, tính tình thoải mái và nhiệt tình vì thế được bầu làm trưởng phòng. Tất cả mọi việc của căn phòng ký túc nhỏ bé này đều do cô ấy quản lý. Cô ấy xử lý công việc điềm tĩnh, lại ngăn nắp, những việc nặng nhọc vất vả trong phòng đều nhận lấy về mình, nhanh chóng chinh phục được những người còn lại, mọi người ai cũng coi cô như chị cả nên thường gọi là chị Nam. Đừng nghĩ rằng là người lớn tuổi nhất phòng 415 của Lục Quyển Nhĩ thì tuổi của cô ấy chắc là nhiều lắm, thực ra là vì Tôn Mộc Nam đi học đúng tuổi, chứ không phải trước tuổi mà thôi. Bị mấy người bạn họ gọi là chị cũng không làm tổn hại tới sức hấp dẫn của Mộc Nam. Lúc đó đang sốt phim *Thần Điêu Hiệp Lữ*, không biết bao nhiêu nam sinh viên trong trường công khai hoặc ngấm ngầm gọi cô là Tiểu Long Nữ, từ đó có thể thấy cô có khí chất khác người. Tôn Mộc Nam vừa nhập học đã nhận được ngay một lá thư tình dài dằng dặc. Người ta là đệ nhất mỹ nhân, cho nên nhân duyên cũng tốt số một.

Trước khi Quyển Nhĩ bị đẩy ra ngoài, còn thảm thiết kêu lên, “Chị Nam, cứu em với.” Hành quân khẩn cấp hôm nay, Tôn Mộc Nam đã phải dìu La Tư Dịch gần như suốt chặng đường, lúc này có muốn giúp Lục Quyển Nhĩ cũng không còn sức nữa, đành ngồi đó vẫy tay, “Em vất vả rồi”.

Giường tầng ngay gần cửa là của Tề Vũ và Sở Phi Bình. Tề Vũ là người Tứ Xuyên, da của cô trắng như nước, đôi mắt rất long lanh. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì ai cũng nghĩ cô ấy ngoan hiền, thực ra tính cách cô lại khá nóng nảy, thẳng thắn. Sở Phi Bình là một cô gái Thượng Hải, cô ấy hoàn toàn không nhỏ nhắn xinh xắn như ấn tượng của Lục Quyển Nhĩ về con gái Thượng Hải. Trong phòng ký túc xá thì cô ấy và Tôn Mộc Nam là cao nhất, vào khoảng một mét bảy, các đường nét trên mặt cũng rất khác thường, giống như con lai. Lúc này hai người đó, một người giơ tay, một người vung chân, nhanh chóng giúp cho Quyển Nhĩ biến mất sau cánh cửa.

Lục Quyển Nhĩ tay cầm sáu cái phích nước lắc lư đi xuống lầu, giờ nghỉ buổi trưa xem như đã bị cưỡng chế hủy bỏ rồi. Cô định lấy nước xong, chia làm ba lần mang về. Thể lực có được trong quá trình huấn luyện, dùng vào những lúc như thế này rất thích hợp.

Cô vừa đi tới cửa phòng nước nóng thì nhìn thấy tên Đinh Mùi kia một mình cầm mấy bình nước đứng chắn ở đó. Câu “oan gia ngõ hẹp”, áp dụng vào trường hợp này thật chính xác. Lục Quyển Nhĩ muốn tìm mấy lời để trêu chọc anh ta một chút, nhưng nhìn tình hình trước mắt, cuộc gặp gỡ của hai người có thể so sánh với cua và nhện, bất kể là đang ở trong nước hay lơ lửng trong không trung, chớ ai vội cười bộ dạng giơ nanh múa vuốt của nhau.

Trong cùng một ngày mà tần suất đụng nhau cao như thế. Lục Quyển Nhĩ cũng không thể làm bộ như không quen, nhìn thấy nụ cười của Đinh Mùi, cô cũng nhếch môi lên, coi như là chào xã giao. Thế là Đinh Mùi liền nhường đường cho cô, cô cũng đang định đi vòng qua Đinh Mùi, nhanh chóng vào phía trong lấy nước.

Hai người anh trái tôi phải, cùng một hướng. Anh phải tôi trái, vẫn là một bên. Lục Quyển Nhĩ tức tới mức muốn chửi bậy, cô lùi lại phía sau một bước, “Anh mau đi đi”.

Đinh Mùi ngượng ngùng mím cười, nhanh chóng đi ra phía cửa. Anh cũng than thầm trong đầu, sao mỗi lần đối diện với cô ấy, mình lại trở lên ngu ngốc đến thế chứ. Nghĩ thế nào anh bèn đặt những bình nước đang cầm trên tay xuống cạnh cửa phòng, xếp gọn lại với nhau để dễ nhận ra. Ở đây thường xếp rất nhiều bình nước, đều là những sinh viên có việc đi đâu đó, tiện mang theo bình nước tới phòng đun nước nóng để lấy, quay về mới lấy nước. Nếu như quay về mà lấy nhầm bình thì đúng là không ổn.

Anh quay người đi vào trong phòng lấy nước, lúc đó Quyển Nhĩ đã lấy xong hai bình, đang chuẩn bị lấy nước vào mấy bình còn lại. Đinh Mùi tặc giác giúp cô lấy nước. Lúc lấy nước, Lục Quyển Nhĩ cũng không giăng co nhiều. Mặc dù trông cũng khá xinh xắn, nhưng cô lại chưa từng có kinh nghiệm với việc được bọn con trai dốc lòng theo đuổi. Cô không coi trọng việc trang điểm, lại nhỏ tuổi hơn các bạn

học rất nhiều, mà bọn con trai cấp ba chỉ thích những đứa con gái trông có vẻ già dặn một chút, bởi vì nếu muốn tiếp cận Quyển Nhĩ sẽ phải gánh thêm áp lực *phá hủy mầm non của tổ quốc*. tất cả những yếu tố đó kết hợp lại, kết quả cô chẳng có ai theo đuổi.

Quyển Nhĩ tự mình cầm hai bình nước đi ra, Đinh Mùi cầm bốn bình còn lại. Quyển Nhĩ dừng bước, “Tôi tự làm được rồi.” Không phải là cô muốn phô trương cậy khỏe, nhưng thực sự không muốn liên quan tới tên Đinh Mùi này thêm nữa. Coi như anh ta cũng có phong độ của một người lịch thiệp, cùng lắm thì không tính toán nợ cũ nữa là được chứ gì.

Cách đối nhân xử thế của Lục Quyển Nhĩ là vậy, vì một chút biểu hiện tốt của người khác mà quên hết những bực dọc trước đó, tính cách này của cô, theo như lời tổng kết của Cao Mạc thì hoàn toàn không phải ưu điểm. Một mặt cô rất có khả năng mắc đi mắc lại một lỗi cùng một người trên cùng một vấn đề, mặt khác sự tha thứ dễ dàng đó, lại chứng minh cô là người khá vô tư. Mà sự vô tư của cô, theo như Cao Mạc đánh giá thì rất có tính phổ biến, những người và sự việc có thể khiến cô bận tâm, ghi nhớ trong lòng rất ít ỏi.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học, cô đã từng hỏi Cao Mạc, “Ý của anh là, em thường xuyên không để ý tới người khác?”

“Không phải em cố ý. Thực ra em cũng rất muốn tham gia vào những việc khác, rất thực lòng khi cư xử với người khác, nhưng vì sao em lại làm như vậy, thì xuất phát điểm của em chính là tác phong đối nhân xử thế, chứ không phải vì yêu hay ghét của bản thân. Nói một cách khác, em làm vậy phần lớn là vì lịch sự chứ không phải do em tự nguyện.”

“Chẳng phải mọi người đều như vậy cả sao?” Quyển Nhĩ tỏ vẻ không hiểu, cô không cảm thấy việc xuất phát từ yêu thích hay từ lịch sự khác gì nhau, về cơ bản thì cô đều thích cả.

Cao Mạc lắc đầu, nhưng anh cũng không nói thêm nữa. Làm sao có thể giống nhau? Khi những việc người khác cảm thấy rất khó, rất khổ sở thì cô lại làm được một cách dễ dàng. Ví dụ như việc học,

năm thứ nhất trong học, học lực của cô chỉ ở mức trung bình, thế mà khi thi tốt nghiệp, bất ngờ cô trở thành Trạng nguyên văn khoa trong khu vực, lại ví dụ khác, sở trường, sở thích của cô rất rộng: piano, múa, hội họa, thư pháp mỗi thứ đều biết một chút, nhưng thứ nào cũng có thể làm ra trò, có thể múa rìu qua mắt thợ trước các bạn học chuyên về các môn ấy trong cùng độ tuổi. Ví dụ người đã học thư pháp rất lâu như Cao Mạc vẫn luôn cảm thấy chữ của mình viết, mặc dù được mài rũa nhiều năm, vẫn mang nhiều dấu tích của sự sao chép mô phỏng, có phần khô cứng, không được linh hoạt bay bổng như của Quyển Nhĩ. Cô muốn làm việc gì, đều có thể làm rất tốt, muốn kết giao với người nào thì đều kết giao được. Những thứ đối với cô ấy không có tính cạnh tranh, thử thách, làm sao cô ấy có thể lưu tâm chú! Không phải cô ấy không có nguyên tắc của bản thân, chỉ là có rất nhiều việc và người chưa đủ trình độ khiến cô phải dùng tiêu chuẩn của mình để cân nhắc. Cao Mạc biết, đối với Quyển Nhĩ, mình có thể được coi là một người bạn tương đối quan trọng, nhưng việc mình ở trong hay ở ngoài phạm vi cân nhắc của cô ấy thì chính anh cũng không dám khẳng định. Có lẽ vòng tròn phạm vi của cô ấy cũng sẽ biến hóa, thế thì lại càng khó nắm bắt. Sự không chắc chắn của Quyển Nhĩ, nói cho cùng là vì cô ấy hay thay đổi. Điều đó không phải do cô ấy cố ý, chỉ là vì sự hứng thú của cô ấy đến nhanh mà đi cũng nhanh, cô chẳng đam mê thứ

Thái độ của Quyển Nhĩ đối với Đinh Mùi lúc này, hoàn toàn xuất phát từ sự khách sáo lịch sự. Đương nhiên hai tay cô đều đang cầm đồ rời, sự khách sáo chỉ là trên lời nói mà thôi.

Đinh Mùi không nói gì, ngẩng đầu hất nhẹ cằm về phía trước ra hiệu, ý bảo cô đi nhanh lên, đừng ở đó nhiều lời nữa.

Quyển Nhĩ trề trề môi, anh ta thật ấu trĩ, lại còn ra vẻ lạnh lùng. Mặc kệ anh ta, người ta muốn học làm Lôi Phong [1], sao không cho người ta một cơ hội?

[1] 雷锋 Lôi Phong (1940-1962) một tấm gương về học tập và lao động của người cộng sản Trung Quốc, được Mao Trạch Đông ca ngợi và tôn vinh bằng khẩu hiệu “Học tập theo đồng chí Lôi Phong”

(5/3/1963), đồng thời lấy ngày 5/3 là ngày *Học tập theo tấm gương Lê Lợi Phong*.

Muốn đi tới phòng nước, phải đi qua một khu ký túc xá nam, nam sinh viên trong khu ký túc xá này có thói quen mỗi khi tới giờ lấy nước, họ lại chen nhau kẻ trên người dưới cạnh cửa sổ để ngắm nhìn những nữ sinh đi qua, bình luận về chiều cao, diện mạo, tư thế đi đứng; hỏi thăm nhau về tên tuổi, quê quán và khoa mà nữ sinh đó theo học.

Sinh viên nữ ở trường Đại học C vốn ít, sinh viên nữ xinh đẹp lại càng hiếm như lông phượng sừng lân. Vì thế hễ thấy một sinh viên nữ xinh đẹp nào đi ngang qua thì đám con trai vô công rồi nghề kia lại nhao nhao lên, đại loại như thi nhau hò hét, rồi huýt sáo, còn các sinh viên nữ cũng coi đó là một sự tán dương, mỉm cười đi tiếp.

Lục Quyển Nhĩ chưa từng bị đám con trai đó trêu chọc bao giờ, các sinh viên nữ khi đi tập quân sự đều mặc quân trang, đội mũ, từ trên nhìn xuống, chỉ thấy một màu xanh vồ đỗ, không phân biệt nổi ai với ai chứ đừng nói gì đến xinh hay xấu.

Thời gian đầu khi mới nhập học, Quyển Nhĩ đã từng nhìn thấy cả một bức tường với đầy các nam sinh viên bám trên đấy, cùng đồng thanh hò hét gọi tên một nữ sinh viên. Cô sinh viên đó một mình cầm theo phích nước, mắt nhìn thẳng, tảng lờ như không nghe thấy. Lục Quyển Nhĩ rất phục khả năng trấn tĩnh của cô gái đó, trước một trận thế lớn như thế, cô cảm thấy ngay cả phích nước trong tay mình cũng sẽ bị chấn động mà rung lên. Đương nhiên cũng có những cô gái tính tình ôn hòa, thoải mái, đi qua đó liền vẫy vẫy tay chào. Những cô gái bạo dạn hơn thì huýt sáo đáp lại, hoặc cũng cùng hét lên theo. Đám con trai như được cổ vũ, liền đồng tâm hiệp lực làm nhiều trò hơn, ví dụ như cùng vỗ tay theo nhịp, khiến không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

Ban đầu, Quyển Nhĩ cảm thấy không quen lắm, “Bọn con trai này thật đúng là rối rắm quá!”.

La Tư Dịch lại tỏ vẻ hiểu biết, “Áp lực học hành lớn, con gái lại ít, sống ở đây như phải tu hành khổ hạnh vậy, thông cảm cho người ta chút đi”.

Lục Quyển Nhĩ tự nhiên nhớ đến Cao Mạc, anh ấy cũng sống trong khu ký túc xá này. Sau khi nhập học cô đã tới đây tìm anh mấy lần. Không biết khi anh bị stress vì học hành căng thẳng, có bao giờ đến đây để hét gọi tên của một cô gái khác. Chính vì suy nghĩ đó nên khi nghe thấy bất kỳ tiếng hò hét nào từ khu ký túc nam, cô không những không có lòng dạ nào để thông cảm cho họ, mà trong lòng còn cảm thấy buồn bã hơn. Mỗi lần đi ngang qua đây, cô đều cúi đầu đi như chạy, tránh nổi nghi ngờ ngày càng tăng lên trong lòng.

Buổi trưa hôm nay có vẻ yên tĩnh. Có người đang ngồi cạnh cửa sổ phòng đọc sách, ánh mặt trời rực rỡ lóa mắt, không biết đang chiếu vào người hay chiếu vào sách. Lục Quyển Nhĩ đã quyết định không nghỉ trưa nữa, nên trên đường quay về đi khá chậm, khi đi ngang qua bóng mát của một tán cây cổ thụ, cô đứng đếm những đốm sáng tròn tròn do ánh nắng mặt trời chiếu qua kẽ lá. Hồi nhỏ, cô không dám ngẩng lên nhìn mặt trời vì cảm thấy như thế rất nhức mắt, nhưng lại rất tò mò muốn nhìn. Mẹ liền đưa cô xuống đứng dưới bóng cây dưới nhà, chỉ cho cô xem những đốm sáng nhỏ, dỗ cô rằng đó chính là các con của mặt trời. Lúc đó cô mới học đếm, hằng hái chỉ muốn đếm xem rớt cuộc mặt trời có bao nhiêu đứa con, sao có thể cùng một lúc xuống đây chơi nhiều như thế. Đương nhiên chưa bao giờ cô đếm hết được.

Đình Mùi đi theo sau cũng kiên nhẫn đi sau cô, bước chân của anh vốn rộng mà phải đi như thế này cũng đủ để sàu não rồi. Việc này nhanh chóng gây sự chú ý cho người khác, phá vỡ sự yên tĩnh của khu nhà.

Trên lầu xuất hiện thứ âm thanh chan chát như tiếng gõ vào tấm sắt, “Đình Mùi, lấy xong nước rồi thì mau về đi, đợi nước của cậu để hấp bánhthầu đấy!” Nghe giọng Đình Mùi nhận ra ngay, đó chính là anh bạn cùng phòng Hầu Duy Nguyên. Anh này nhìn thì có vẻ là người kỳ quái, nhưng thực ra lại rất bảo thủ, không phải Đại học C thì không

học. Sự cạnh tranh khi thi tốt nghiệp cấp ba ở tỉnh quê anh có thể dùng hai từ khác biệt để diễn tả, mặc dù học lực không tốt, nhưng vẫn phải thi tới lần thứ ba anh mới đỗ vào trường Đại học C này. Trong tiết mục tự mình giới thiệu khi mới nhận phòng ký túc, anh yêu cầu mọi người gọi mình là Hầu Tam, nói là muốn kỷ niệm sự phấn đấu không ngừng của mình. Nhưng mọi người đều tôn trọng gọi anh là “Anh Ba”. Anh nhiều tuổi nhất, lại có nghĩa khí, rất được lòng người.

Ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy anh Ba đang ngồi trên bệ cửa sổ, vừa quay vào trong phòng gọi thêm nhiều người đến, vừa dùng thìa gõ loạn vào ca uống trà trên tay để tạo âm thanh. Anh nhìn Đinh Mùi, cười nhả nhờ. Ca uống trà anh dùng cũng có lai lịch, bên trên có ngôi sao đỏ, nghe nói là của ông nội anh khi tham gia vào cuộc vận lí trường chinh của Hồng quân công nông Trung Quốc đã từng dùng nó, giờ trở thành vật gia truyền của nhà anh, vì việc anh đỗ vào Đại học C khiến cả nhà được mở mày mở mặt nên mới chính thức truyền nó cho anh, tuy nhiên nhìn cách anh dùng, cũng thấy tiếc cho nó.

Đây là lần đầu tiên Quyển Nhĩ nghe thấy có nam sinh viên bị gọi tên, vừa lạ vừa thú vị. Xem ra anh bạn Đinh Mùi này cũng là người nổi tiếng, thu hút rất nhiều người tới xem. Cô tự nghĩ, may mà mình là người nhỏ bé, chứ không như anh ta là hạc giữa bầy gà, muốn người khác không chú ý cũng khó. Xuất phát từ sự thông cảm đó, cô nói với Đinh Mùi, “Anh về trước đi, không phải mọi người đang đợi nước của anh để nấu cơm sao?” Giọng điệu của cô bắt đầu bớt xa cách, nhưng hình như vẫn không ý thức được nguyên nhân chủ yếu của những ánh mắt mà Đinh Mùi đang phải hứng chịu chính là do cô.

Đinh Mùi lắc lắc đầu, cảm giác như tai mình bắt đầu nóng bừng lên. Anh da thô thịt dày, trận địa nào cũng đã từng nếm trải, bị người khác trêu chọc cũng giống như được gãi ngứa thôi, không để lại vết tích trên da. Nhưng cô nàng Lục Quyển Nhĩ này sáng nay anh đã được lĩnh giáo rồi, mới đụng chạm một tí đã phản ứng dữ dội như thế, nếu cô phát hiện ra bọn họ đang trêu chọc hai người, chắc chắn sẽ không

qua lại với anh nữa! Cô nàng này nhìn thì giống một con búp bê, nhưng rất khó nói chuyện.

Anh vội vàng rời đi, đi lên trước được hai bước thì quay lại đón lấy hai bình nước từ tay Quyển Nhĩ, giục giã “Đi nhanh lên, đưa hết đây anh cầm”.

Vốn anh khống chế âm lượng nói nhỏ, nhưng vì những tạp âm sau lưng quá ồn ào, thế là vô tình trở thành cao giọng. Mà lúc đó xung quanh tự dưng trở lên im ắng lạ thường, dường như tất cả mọi người đều đang nín thở chờ xem kịch, vì thế giọng của anh nghe lớn khác thường. Bức tường như sắp vỡ ra bởi một trận cười phía bên kia, dưới sự chỉ huy từ tiếng gõ nhịp nhàng vào chiếc ca uống trà của anh Ba, bọn họ đồng thanh hét lớn, “Đi nhanh lên, đưa hết đây anh cầm!” Sau khi hét xong lại phá lên cười to hơn.

Đình Mùi thấy Quyển Nhĩ chần chừ không đi, bèn giật lấy bình nước rồi đi tiếp. Đã tiến Phật phải tiến về Tây Phương, không thể dừng lại ở đây được. Lũ quỷ này, món nợ buổi sáng còn chưa tính xong, thế mà giờ còn dám đùa cợt vui vẻ thế! Càng muốn vui vẻ thì cái giá phải trả càng đắt.

Quyển Nhĩ nghĩ lại câu nói mà đám nam sinh vừa đồng thanh hét lên, cảm giác trong đó như có mùi của sự đùa cợt. Nhìn dáng vẻ bối rối của Đình Mùi, mặc dù không hiểu có chuyện gì mà đáng buồn cười đến thế, nhưng cũng biết bọn họ không có ý tốt. Lục Quyển Nhĩ đứng đó, hai tay trống không, suy nghĩ rất nhanh, Đình Mùi nhẫn nại bước tiếp, nhưng cô đâu dễ bắt nạt như thế.

Cô chỉ vào anh chàng cần đầu, “Xin hỏi, anh tên là gì?”.

Cô vừa nói xong, những nam sinh kia liền im bật. Bọn họ cũng chỉ tụ tập lại trêu đùa cho vui chứ đắc tội với đám con gái hiếm như gấu trúc ở trường này, thật rất không khôn ngoan. Phải biết rằng gấu trúc là loài động vật sống theo bầy, làm không khéo thì hậu quả phải gánh chịu sẽ được khuếch đại theo cấp số nhân.

Hầu Duy Nguyên lúc đó bị chỉ mặt điểm danh nên có vẻ cuống, tính tình của anh thật ra rất rụt rè, không có nhiều kinh nghiệm tiếp xúc

với con gái. Nhưng ngón tay của Lục Quyển Nhĩ rõ ràng là chỉ trúng anh ta, giờ không thể cứ thế mà rút lui vào trong phòng được, đành giương đầu ra chịu trận, “Tôi là Hầu Duy Nguyên”.

“Hầu Ủy Viên[2]” Nghe cái tên ấy mà Quyển Nhĩ giật mình, sao lại đặt một cái tên như thế cho con mình nhỉ? Mong con trai thành rồng [3] cũng không nên dùng cách này chứ.

[2] Duy Nguyên và Ủy viên trong tiếng Trung có âm đọc gần giống nhau.

[3] Ý nói thành đ rạng rỡ cơ nghiệp.

“Nước của phòng các anh, Đình Mùi đã lấy và để ở cửa phòng nước rồi, không đợi được thì tự mình đến đó mang về đi.” Quyển Nhĩ thấy anh chàng Hầu Ủy Viên” đó gật đầu lia lịa, ra vẻ rất khiêm tốn lắng nghe, nên cũng lược bớt những từ châm chọc chua chát phía sau. Cô vừa tới Đại học C, cũng phải giữ chút hình tượng chứ. Hướng hồ Cao Mạc cũng ở đây, ra mặt thay Đình Mùi thì cũng chỉ ở mức độ nào đó thôi.

Quay lại nhìn Đình Mùi, một mình cầm sáu phích nước đi như chạy, sắp không thấy bóng dáng đâu nữa. Quyển Nhĩ lắc lắc đầu, cao to như vậy cũng thật uổng phí, chỉ biết cặm cụi bán sức, bị ức hiếp như thế mà không hề có phản ứng gì. Là Quyển Nhĩ lại không cảm thấy anh ta nhát gan mà chỉ vì anh ta quá thật thà mới bị người khác bắt nạt, thậm chí điều đó còn khiến cô nổi nghĩa khí muốn cùng nhau chống lại kẻ thù chung.

Quyển Nhĩ đi nhanh về phía khu ký túc mình ở, Đình Mùi đang đứng trước bồn hoa có vẻ như đã đợi cô được một lúc rồi.

“Anh vất vả quá.” Quyển Nhĩ coi Đình Mùi như một cậu bé thật thà nên thái độ cũng mềm đi nhiều, “Để ở đây là được rồi, tôi sẽ mang dần lên”.

“Không phải vội. Anh đợi em, đừng mang một mình, em lên trên gọi thêm người xuống giúp đi.”

Anh dù sao cũng là con trai, làm thêm một chút cũng không sao, hơn nữa phòng nước cách chỗ anh ở cũng gần, chỉ như tầng trên với tầng dưới thôi.

Nhưng những cô bạn kia để Lục Quyển Nhĩ gầy gò nhỏ bé một mình đi xa như thế để lấy sáu phích nước, việc này xem ra không được hay cho lắm.

“Không sao, anh giúp tôi mang đến tận đây, tôi có thể tự làm được rồi. Bọn họ giờ này chắc đang ngủ mê mệt cả rồi, đâu có giống khu ký túc nên kia, sung sức như thế mà lại chỉ biết sai bảo mình anh.”

“Em đúng là khéo nói thật đấy.”

Quyển Nhĩ mỉm cười, “Anh cũng thế còn gì, mèo chê mèo dài đu

“Phải phải, giờ không còn là thời đại cống hiến nữa rồi” Đinh Mùi thấy thái độ của Quyển Nhĩ không có gì bất thường, nên cũng thấy thoải mái.

Quyển Nhĩ lè lưỡi, cô đâu có tinh thần giác ngộ như thế, tôn chỉ trong cuộc sống của cô đơn giản chỉ là “Tiện cho người, cũng tiện cho mình”, tiêu chuẩn đánh giá cho sự cống hiến trong sáng quá cao, cô sợ mình không thích hợp.

Cầm theo phích nước chạy lên lầu, nếu cô đi nhanh, sẽ kịp ngả lưng khoảng nửa giờ.

Chương 3: Tín ngưỡng của cô ấy

Quyển Nhĩ nhẹ nhàng mở cửa phòng ký túc, tôn Mộc Nam chạy ra đón, đỡ lấy bình nước trên tay cô.

“Mọi người uống hai phích nước này trước đi, bốn phích kia để chút nữa đi tập quân sự về xong cùng nhau đi lấy.” Để một mình Quyển Nhĩ đi lấy nước, cô cũng cảm thấy không thỏa đáng, vì thế Quyển Nhĩ vừa ra khỏi cửa, cô đã muốn đuổi theo.

La Tư Dịch lại nói, “Dù sao cậu ấy cũng chỉ có thể mang hai bình về thôi, số còn lại buổi chiều bọn mình sẽ tự mang về. Ai nữ thực sự bắt cậu ấy đi chứ!” Tôn Mộc Nam thấy cũng có lý, nên cứ ngồi trong phòng đợi Quyển Nhĩ về.

“Bốn phích còn lại ở dưới lầu, mình xuống mang lên, nhanh thôi mà.”

“Một mình em làm sao mang hết về được?!” Tôn Mộc Nam nghĩ Quyển Nhĩ đã đi đi lại lại giữa ký túc và phòng nước mấy lần để mang hết số phích đó về, cảm thấy áy náy với bạn, liền vội vàng theo cô đi xuống.

“Có người giúp em mang về. Chính là anh bạn buổi sáng bị phạt cùng em đấy, chị nhớ không? Anh ta chẳng phải cũng không tham gia hành quân khẩn cấp sao? Vì thế nên bị phải đi lấy nước, anh ta giúp em mang về trước.” Hai người vừa đi xuống lầu vừa nói Quyển Nhĩ rất quý Tôn Mộc Nam, chỉ riêng việc chị ấy không ngủ trưa mà ngồi đợi cô, cũng khiến Quyển Nhĩ rất cảm động, vì thế có gì nói đấy, không hề giấu giếm.

“Là Đinh Mùi phải không?”

“Chị quen anh ta à?”

“Oh, chị biết cậu ta.”

Hồi học trung học, Đinh Mùi chơi trong đội bóng rổ của trường Tứ Trung, vừa đẹp trai vừa chơi bóng giỏi.

Khi đó đội bóng rổ của trường Tứ Trung cùng với đội bóng trường Phụ Trung của Tôn Mộc Nam đều lọt vào vòng chung kết của cuộc thi bóng rổ liên trường, tổng cộng phải đấu ba trận. Rất nhiều nữ sinh của trường Phụ Trung đã nổi giáo cho giặc, quay sang cổ vũ đội Tứ Trung, mà ma lực hấp dẫn họ chính là anh chàng Đinh Mùi trên sân bóng. Tôn Mộc Nam mặc dù không dám ngang nhiên ngồi bên phía Phụ Trung mà lại cổ vũ cho Đinh Mùi, nhưng sau khi Tứ Trung giành thắng lợi cuối cùng, cô cũng qua đó trà trộn vào đám đông để ký tên. Thời đại này là thời đại của thực lực, cũng không thể quá hẹp hòi phải không?

Họ xuống dưới lầu, Quyển Nhĩ chạy tới bên Đinh Mùi, “Để tôi giới thiệu, đây là chị Tôn Mộc Nam cùng phòng với tôi”.

Đinh Mùi gật đầu, cất tiếng chào “Chào cậu”, sau đó nói với Quyển Nhĩ, “Nước để ở đây cả rồi, anh đi trước nhé”.

Quyển Nhĩ vội nói, “Cám ơn anh!”, thấy Đinh Mùi quay người bước đi, đột nhiên nhớ ra điều gì đó rồi vội đuổi theo, “Chắc anh chàng Hầu Ủy Viên đã đi lấy nước về rồi, anh cứ về thẳng phòng đi”.

Đinh Mùi đứng lại “Hầu Ủy Viên nào?”.

Quyển Nhĩ mở to mắt, “Chính là anh chàng cầm đầu đám la hét đó, chẳng phải anh ta tên là Hầu Ủy Viên sao? Chính anh ta đã nói với tôi như thế mà!”.

Đinh Mùi nghe thấy vậy liền phá lên cười “Hầu Ủy Viên, còn là ủy viên trưởng nữa chứ! Tai của em thật là, anh ấy tên là Hầu Duy Nguyên. Bọn anh đều gọi là anh Bacolor="black">Quyển Nhĩ xua xua tay, “Cứ gọi là Hầu Ủy Viên cho dễ nhớ. Dù gì thì cũng chính là anh ta, anh biết thế là được rồi. Nếu anh ta đã nhận lời mà không làm, anh cứ nói lại với tôi, tôi sẽ tìm anh ta để tính sổ”.

Đinh Mùi cũng vẫy tay “Được, nếu đúng là có oan tình, anh nhất định sẽ tìm em để nhờ đòi lại chính nghĩa. Mau về đi, chiều gặp lại.” Giờ anh phải nhanh chóng quay về để tiến hành phê bình kiểm điểm những lỗi mà đồng chí Hầu Duy Nguyên kia mắc phải. Đồng thời cũng sẽ yêu cầu đồng chí Hầu Duy Nguyên tự phê bình.

Trên đường quay về, Quyển Nhĩ và Tôn Mộc Nam không ai nói gì. Những vấn đề xoay quanh anh chàng Đinh Mùi kia rất nhiều, nhưng chẳng ai chịu nói. Ấn tượng của Quyển Nhĩ đối với Đinh Mùi trước và sau có sự thay đổi mạnh mẽ, đánh giá tổng thể về con người này thay đổi liên tục, nhất thời không biết nên nói điểm nào trước. Tôn Mộc Nam đã nhận ra điều gì đó khác lạ từ thái độ của Đinh Mùi dành cho Quyển Nhĩ, quan hệ của hai người đó sau này chắc chắn sẽ rất kỳ diệu, tốt nhất cô cứ làm khán giả chờ xem thôi.

Trải qua buổi làm quen ban đầu, sau này rất dễ gặp lại, Quyển Nhĩ và Đinh Mùi cũng tuân theo định luật đó. Họ ngẫu nhiên gặp nhau ở sân chơi, ở nhà ăn, trên đường, thậm chí là ở siêu thị. Do Đinh Mùi là người khá sôi nổi, Quyển Nhĩ cũng dễ gần, vì thế hễ gặp nhau là sẽ cùng đi chung một đoạn đường, nói dăm ba câu chuyện vui về cuộc sống sinh viên. Vì mới nhập trường nên cuộc sống sinh viên còn khá nhiều mới mẻ, họ có rất nhiều đề tài có thể nói, từ đó dễ dàng kéo khoảng cách giữa hai người lại gần hơn. Chỉ vài ngày với tần suất gặp gỡ dày đặc như thế, họ nhanh chóng trở nên thân thiết như đã biết nhau từ lâu.

Tối thứ Sáu, phải tham gia liên hoan văn nghệ đợt huấn luyện quân sự khiến toàn bộ tân sinh viên hét tới lạc cả giọng, đầu óc trong tình trạng thiếu khí trầm trọng. Sáng hôm sau được nghỉ, ba giờ chiều mới phải tập trung. Tuy nhiên chỉ cần chút thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức đó thôi, cũng đủ để làm trái tim người lính của họ phấn chấn trở lại.

Quyển Nhĩ nhỏ người, thường phải ngồi ở đầu hàng, nhưng việc duy nhất cô quan tâm bây giờ là buổi hẹn với Cao Mạc vào sáng mai, vì thế chẳng còn tâm trí đâu với việc biểu diễn văn nghệ nữa, đến khi hát đối cũng đối không xong, vì thế nhân trời tối nhập nhoạng cô liền lúi xuống phía dưới ngòi. Liên đội trưởng còn đang bận phối hợp với các liên đội khác hoặc bận điểm danh, không phát hiện ra hành động của cô.

Cô ngồi cuối cùng, chỉ khi nào liên đội trưởng vòng xuống phía dưới hô hào mọi người hò hét hưởng ứng, cô cũng mở miệng hô đáp lại

vài tiếng. Thời gian còn lại, cô đều bịt tai không nghe những tiếng la, tiếng hét inh tai nhức óc phía trước, toàn tâm toàn ý tập trung vào việc lên kế hoạch cho lịch trình ngày mai. Lịch trình sau khi hai người gặp nhau, đương nhiên không đến lượt cô phải lo, cứ nghe theo Đảng, làm theo Đảng là được, Cao Mạc chính là tính ngưỡng của cô.

Việc mà cô suy nghĩ chính là ngày mai phải dậy thật sớm, tắm rửa trang điểm thật xinh đẹp rồi mới xuất hiện trước mặt Cao Mạc! Còn một vấn đề quan trọng nữa là mặc bộ quần áo nào và kết hợp bộ đồ đó với đôi giày nào. Đồ cô mang theo tới đây chủ yếu là âu phục, mấy ngày nay thử đi thử lại, mặc lên người vẫn có cảm giác không tự nhiên, cứ như đang mặc trộm quần áo của mẹ mình vậy, không đủ dũng khí để mặc đi chơi. Giày dép lại càng phức tạp, dù đôi giày đó chỉ là hơi cao một chút nhưng khi đi vào cô có cảm giác mình lắc lư như sắp ngã đến nơi, thế mà các bạn cùng phòng lại nói nhìn dáng đi rất uyển chuyển, rất có phong cách.

Quần áo của cô được bày ra, thu hút rất nhiều các bạn nữ ở những phòng quanh đấy. Mọi người xôn xao bàn tán góp ý cho cô, không khí nhanh chóng trở nên sôi nổi. Bọn họ nghe nói cô có hẹn, đều tích cực tư vấn. Đương nhiên, cũng có ý tưởng hay, cũng có ý tưởng dở, cái này là xuất phát từ kinh nghiệm của cá nhân mỗi người, nhưng tóm lại là ai cũng muốn đem ý tưởng của mình áp dụng trên người Quyển Nhĩ. Thực ra tính cách của Quyển Nhĩ khá xuề xòa, nhưng vì bản thân cũng quá mong chờ vào cuộc hẹn này, nên cũng không thể qua loa đại khái, đối với sự nhiệt tình và ủng hộ của mọi người, cô chỉ mỉm cười đón nhận.

Mọi người đều cho rằng Quyển Nhĩ mặc đồ tây là hợp nhất, có bạn còn cho cô mượn đồ trang sức để kết hợp. Nhờ đó cô mới biết, thì ra con gái có rất nhiều những thứ đồ trang sức nho nhỏ xinh xinh, còn cô chỉ có vài cái dây buộc tóc cho nên bị bọn họ chỉ trích là nhà quê. Có cô bạn khéo tay, còn giúp cô làm tóc, nói là đã học lén được kiểu tóc này trong một buổi dạ hội, rất phù hợp với khí chất và kiểu trang điểm của cô.

Quyển Nhĩ mặc âu phục, đi giày cao gót, mang trên đầu kiểu tóc mà cô cho là quá phá cách, dưới sự yêu cầu của mọi người cô run rẩy đi đi lại lại một vòng, cuối cùng ngã ập xuống giường mà cười.

Nếu cô xuất hiện với bộ dạng này, với tính cách không chừng sẽ kéo cô đến một nơi nào đó để cải tạo lại từ đầu cũng nên. Hồi nhỏ, có một lần cô ham chơi, lén lấy thỏi son của mẹ để bôi, kết quả là bị anh lôi ra trước vòi nước, xả nước lạnh bắt cô lau bằng sạch. Cho tới tận bây giờ, Quyển Nhĩ vẫn không dùng bất cứ loại son có màu nào, chính là vì ấn tượng quá sâu từ lần nghịch đó.

Quyển Nhĩ coi trọng cuộc hẹn này như vậy, là bởi vì hai người đã quá thân thiết, lại chơi với nhau từ nhỏ. Muốn rủ nhau đi chơi, thường thì chỉ cần qua nhà và gọi một câu là xong, đều là những cuộc gặp gỡ nhất thời, gọi là đi. Đi chơi thì cũng chỉ thường cùng một nhóm tụ tập trong khu vui chơi của khu. Cô cần một cuộc hẹn hò chính thức để thay đổi cục diện quan hệ giữa hai người, để mối quan hệ của họ có thể tiếp tục phát triển lên nữa.

Nhà Cao Mạc và nhà Quyển Nhĩ có thể gọi là thế giao, cha của họ là bạn thân với nhau từ thời đại học, sau khi tốt nghiệp cũng đều quân về làm cho một bệnh viện, một người khoa Ngoại, một người ở khoa Thận. Mẹ của hai người cũng là bạn tâm giao với nhau, từ yêu, rồi đến kết hôn, rồi cùng định cư ở nơi công tác, cùng ở một khu nhà, hai gia đình thường xuyên qua lại như những người họ hàng thân thích. Vì thế, từ nhỏ Quyển Nhĩ đã thích chạy qua chạy lại đi chơi với anh hàng xóm lớn hơn cô bốn tuổi là Cao Mạc. Cao Mạc đi đâu chơi cũng dắt cô theo; nếu không cô sẽ ở nhà và khóc một trận kinh thiên động địa, khóc cho đến khi Cao Mạc đến thì thôi. Cao Mạc cũng không phải dễ bắt nạt, có một lần cô khóc ghê quá, Cao Mạc đã đưa cô đi cùng, nhưng tới đó cô vẫn khóc, Cao Mạc liền đánh vào tay cô. Nói kể cũng lạ, bị đánh mà cô lại dần dần nín khóc, cố giữ những giọt nước mắt ầng ằng ở khóe mắt, không cho chúng rơi xuống, cô nhận ra rằng, nếu còn khóc nữa thì chắc chắn anh sẽ không chơi với cô.

Từ đó về sau, lần nào đi đâu Cao Mạc cũng cố gắng hết sức để có thể đưa cô đi cùng, mặc dù cô không thể tham gia những trò chơi

cùng với họ, nhưng cũng có một vị trí nhất định, dần dần cả bọn cũng quen với việc đem theo một con nhóc lếch thếch đi khắp nơi. Lúc còn nhỏ, họ sẽ cùng nhau đi leo núi, tìm hang động, trèo cây bắt tổ chim, mùa đông sẽ trượt tuyết, chơi con quay. Nói về những trò chơi thì rất đa dạng, bốn mùa không trò nào lặp lại. Lớn hơn, họ cùng nhau đi đá bóng, đánh bóng, mặc dù thần kinh vận động của Quyển Nhĩ không được phát triển lắm, nhưng cũng biết nhặt bóng và có thể ngồi bên ngoài làm trọng tài. Họ cũng có thể cùng nhau đến trung tâm để chơi game, đi đến quán internet để online, hoặc đến các quán bia hơi để uống bia, buổi tối có thể cùng nhau đi lang thang trên phố với một đám bạn. Chơi nhóm có thú vui của chơi nhóm, nhưng sẽ có nhiều ánh mắt soi mói hơn, Quyển Nhĩ dù có to gan đến đâu cũng không dám để lộ sự ngưỡng mộ dành cho Cao Mạc, dù chỉ là một tí xíu. Hình thức hoạt động của nhóm bạn này là phá đám lẫn nhau, lật gót Asin [1] của nhau, không tha cho bất kỳ ai, con gái cũng không ngoại lệ.

[1] Tức Achilles, một vị anh hùng, bán thần nổi tiếng trong Thần thoại Hy Lạp. Là con của nữ thần biển Thetis với vua Peleus. Vì để cho con mình trở nên bất khả xâm phạm, nữ thần đã nhúng chú bé Achilles vào nước sông Styx ở âm phủ để chú bé có được tấm thân bất diệt, nhưng nữ thần lại bỏ sót gót chân nơi nữ thần nắm. Sau này Achilles tham dự cuộc chiến thành Troy, đánh đâu thắng đó, đánh bại rất nhiều anh hùng. Cuối cùng chàng bị thần Apollon mượn tay hoàng tử Paris của thành Troy bắn một mũi tên vào gót chân và mất mạng. Gót chân Achilles về sau được dùng để ám chỉ yếu điểm chí mạng của một người.

Quyển Nhĩ từ trước tới nay cũng không cảm thấy họ coi mình là con gái. Đương nhiên, phải rất nhiều năm sau đó cô mới hiểu, nhóm bạn đó đối với cô thân thương, quen thuộc biết bao, đã mang lại cho cô những niềm vui ngây thơ của thời niên thiếu, khiến cô có thể sống trong sáng, tích cực, đồng thời luôn tràn ngập niềm tin vào cuộc sống.

Đêm cuối tuần, lần đầu tiên Quyển Nhĩ mất ngủ. Sau khi đặt đồng hồ báo thức xong, cô lên giường nằm, mong muốn ngủ một giấc để lhuo6n mặt tươi tỉnh vào hôm sau, nhưng thần của giấc ngủ lại chần chừ không muốn ghé thăm. Bên tai lần lượt nghe thấy tiếng các bạn cùng phòng lên giường, rồi chìm vào giấc ngủ say. Hà Bố còn rất biết cách kích thích người khác bằng cách nói thơ vài câu, Quyển Nhĩ cứ nằm nhắm mắt suông như thế, hy vọng có hiệu quả, nhưng cho tới khi cô cảm thấy mắt mình cay cay vì đã dùng sức quá mức, cô vẫn không hề có cảm giác buồn ngủ.

Không ngủ được, cũng không thể nằm mãi được, thế là liên tiếp dậy đi toilet. Mỗi lần ra khỏi toilet về giường lại chắc chắn lần này sẽ ngủ được, nhưng vẫn cứ lăn qua lăn lại mãi. Bởi vì là giường tầng, La Tư Dịch lại nằm ngay giường tầng trên, Quyển Nhĩ sợ ảnh hưởng tới bạn, mỗi lần trở mình lại rất thận trọng, đầu tiên là lật phần thân trên, sau đó mới từ từ lật đùi và chân theo. Động tác của cô chậm, nhưng cũng vì thế mà thời gian của một lần lật người bị kéo dài, nên khoảng cách với lần sau rất gần, khiến mật độ lật người có vẻ như cao hơn.

Khi cô giơ cánh tay lên chuẩn bị lật sang phía nằm tầng trên lên tiếng, “Mình nói này, cậu để cho mình được thoải mái chút đi, kiểu lật người bán thân bất toại của cậu, khiến mình có cảm giác như đang ngủ trên biển ấy, sắp say sóng đến nơi rồi”.

Quyển Nhĩ ngồi dậy, “Xin lỗi, mình sẽ chú ý, cậu mau ngủ đi.” Cô nhìn chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh gối, đã sắp hai giờ rồi. Cô nằm xuống, chọn một tư thế nằm mà tự mình cũng thấy không được thoải mái lắm, chờ cơn buồn ngủ kéo tới. Nhưng càng muốn ngủ, càng cảm thấy nằm ở đó không sao thoải mái được. Cô cũng ngại không dám trở mình nữa, mở mắt nhìn tròng tròng lên trần giường, đau khổ cảm nhận cảm giác làm một cương thi.

Một lúc sau, La Tư Dịch lại nói, “Cậu cứ trở người đi, đừng có nằm cứng ở đó, chúng mình cùng trở”.

Quyển Nhĩ như nhận được đại ân xá, vội vàng lật người, nằm nghiêng. La Tư Dịch nằm giường trên cũng nhẹ nhàng trở mình. Nếu như đối với Tôn Mộc Nam là cảm giác thân thiết gần gũi, thì với La

Tur Dịch cô có cảm giác thân thiết một cách hết sức tự nhiên. La Tur Dịch là một cô gái cởi mở và rất có sức hấp dẫn, cách nhìn nhận vấn đề của cô ấy sắc bén mà độc đáo, không nói nhiều nhưng vẫn khiến người khác phải phục. Sự quan tâm chăm sóc của cô ấy dành cho người khác, không thể hiện rõ ràng, nhưng Quyển Nhĩ cảm nhận được sự yêu mến quan tâm âm thầm lặng của cô ấy. Sự cởi mở vui tươi của La Tur Dịch không bộc lộ rõ ràng, trong ấn tượng của Quyển Nhĩ, cô ấy có chút thần bí. Mỗi thứ cô ấy biết một ít và tham gia tất cả những buổi tụ tập, tán gẫu trong phòng, chỉ có điều cô ấy không bao giờ nói về mình. Trong phòng, người nào mà chẳng thông minh tinh tế, mỗi lần nói chuyện đề cập tới chủ đề đó đều bị cô nhẹ nhàng nói lảng đi, mọi người cũng không dám hỏi nữa.

“Lục Quyển Nhĩ, cậu hồi hộp đến thế sao?” La Tur Dịch hỏi nhỏ.

“Mình không thấy hồi hộp, nhưng không sao ngủ được. Trong đầu như có một Lục Quyển Nhĩ khác, đang từng bước diễn lại toàn cảnh cuộc gặp gỡ ngày mai, đến cài nút áo như thế nào cũng diễn lại vài lần rồi.” Quyển Nhĩ ôm chặt lấy đầu mình, chiếc áo sơ mi mà cô định mặc có sáu chiếc cúc, thật không phải sự hành hạ bình thường!

“Lúc không ngủ được, cậu có cố ngủ thì cũng không được đâu.” Trong giọng nói của La Tur Dịch ẩn chứa sự thông cảm, Quyển Nhĩ rất muốn xem xem, bộ dạng của cô ấy lúc này như thế nào. La Tur Dịch cao hơn Lục Quyển Nhĩ nhiều nhưng lại gầy như cô, khiến Lục Quyển Nhĩ thấy rất nữ tính. Vẻ đẹp của cô ấy không phải loại mạnh mẽ, nhưng cũng khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Trong đám con gái cùng tuổi, cô ấy rất nổi bật. Yêu cầu của Lục Quyển Nhĩ về mặt diện mạo, chỉ cần dễ nhìn là được, nhưng khi lần đầu tiếp xúc với La Tur Dịch, cô đã ngắm cô bạn này khá lâu. Trong phòng, mỗi người mỗi vẻ, nhưng La Tur Dịch là nổi trội nhất, dù sao thì Quyển Nhĩ cũng cảm thấy như thế.

“Vậy mình phải làm thế nào? Ngày mai chẳng phải sẽ mang theo đôi mắt sưng mọng này đi sao!” Quyển Nhĩ buồn rầu, thật tiếc cho mấy miếng mặt nạ các bạn tặng, mất ngủ, da đẹp làm sao được?

Kế hoạch ban đầu là dậy sớm tắm rửa, không biết có đổ bể không. Huyết áp của cô vào sáng sớm thường thấp. Bao nhiêu dự định tốt đẹp, đều tự mình làm hỏng hết cả.

“Không sao đâu.” Giọng nói cố gắng kiềm chế âm lượng của La Tư Dịch dường như rất có sức mạnh trấn an người khác, “các cậu đâu phải mới quen biết, cũng đâu phải chỉ gặp nhau một hai lần, còn có nhiều cơ hội để anh ấy ngắm nhìn cậu lúc cậu đẹp nhất”.

“Cũng phải, mình có thể trang điểm một lần, trang điểm hai lần, nhưng bảo mình lần nào cũng trang điểm, thế chẳng phải là đòi lấy cái mạng nhỏ này của mình sao?!” Quyển Nhĩ thật sự muốn quẳng gánh nặng trong lòng xuống, cô nói nhanh với vẻ ngại ngùng.

“Nhưng ngày mai rất quan trọng!” Ngày mai cô muốn thổ lộ với Cao Mạc, cô đã đợi ngày này từ rất lâu rồi. Cô không biết chính xác mình đã rung động từ lúc nào, nhưng mỗi năm khi chuông đồng hồ điểm vào thời khắc giao thừa, cô đều ước, ước được ở bên Cao Mạc mãi mãi. Phải làm thế nào mới có thể ở bên nhau mãi mãi chứ, sau này lớn lên dần dần cô đã hiểu, phải là bạn gái của anh ấy, trở thành vợ của anh ấy, trở thành người nhà của anh, thì mới có thể vĩnh viễn ở bên anh.

Trước kia cô không nói là bởi vì cô thấy mình chưa xứng đáng với anh, chưa có tư cách để bày tỏ tình cảm. Giờ đây cô đã bước vào ngôi trường nơi có anh ở đó, cảm thấy như mình đã bước một bước có tính lịch sử. Lúc này không nói, chỉ sợ dũng khí của cô sẽ bị mài mòn bởi thời gian chờ đợi và sự hoài nghi. Cao Mạc mang lại cho cô cảm giác vừa rất gần lại vừa rất xa, cô biết rất nhiều chuyện về anh nhưng lại không dám nói mình hiểu anh được bao nhiêu.

“Pha cốc sữa nóng?” La Tư Dịch gợi ý.

“Sợ lại đi vệ sinh, càng không ngủ được.”

“Nghe CD?”

“Mình nghe một lúc rồi, nghe những ca từ đó lại càng lo lắng.”

“Haizz, anh ấy đáng sợ vậy sao?”

“Vốn cũng không đáng sợ đến thế, nhưng xa cách hai năm, giờ mình lại có tưởng tượng kỳ quặc. Mình vừa nhắm mắt lại thì hình ảnh của anh ấy hiện lên đều giống hệt quái thú.”

“cậu có tưởng tượng kỳ quặc, không phải chính cậu mới là quái thú đấy chứ?”

“Ây,” Quyển Nhĩ thật thà trả lời, “Mình là tiểu quái thú, anh ấy là đại quái thú”.

“Tiểu quái thú mà lại muốn ăn thịt đại quái thú sao?” La Tư Dịch trêu bạn.

“Chỉ cần nuốt trôi là được rồi.” Quyển Nhĩ đáp, không biết là do nửa đêm nên đói hay là do chuyện gì, không nhịn được nuốt ực một tiếng, vốn chỉ là một âm thanh nhỏ, nhưng do không gian quá tĩnh lặng mà bị phóng đại lên gấp mấy lần, đến chính cô cũng cảm thấy âm thanh mình vừa tạo ra rất lớn, liền co vai rụt cổ, như muốn lấp liếm đi.

La Tư Dịch cười nhỏ, “Phải nói là cậu cũng hơi nóng vội đấy.” La Tư Dịch không biết đối phương liệu có trân trọng, đón nhận tâm ý của Lục Quyển Nhĩ hay không, nhưng theo những gì cô biết, con trai không mấy thích những món hàng được tiếp thị tới tận nhà, khả năng là vì nó thiếu đi tính cạnh tranh, mất đi niềm vui của sự chinh phục, hoặc là vì có được dễ dàng quá nên sẽ nảy sinh cảm giác lo lắng... mà cô gái thầm yêu họ, lại chính là món hàng đầu tiên kiểu như thế mà họ gặp vào thời niên thiếu.

“Nóng vội không ăn được đậu phụ nóng phải không?”

“Nóng vội sợ là đậu gì cũng không ăn được, mà toàn thân còn dính đầy mùi tanh của đậu phụ ấy chứ.”

Lời của La Tư Dịch như ám điều gì đó, nhưng trong lúc Quyển Nhĩ nói chuyện với cô ấy, hai mí mắt bắt đầu nặng trĩu, chỉ đáp “Sao có thể tanh được, mùi của anh ấy cũng giống như con người anh ấy, rất thanh khiết”.

Quyển Nhĩ nói xong liền chìm vào giấc ngủ, La Tư Dịch thấy bạn không động tĩnh gì, cũng không nói thêm nữa, trong lòng thầm

ngưỡng mộ Quyển Nhĩ. Người con trai chỉ khiến cô ấy nhìn thấy mặt thanh khiết của mình kia, chắc cũng sẽ thật lòng với cô ấy thôi!

Tờ mờ sáng mới ngủ nên đương nhiên Quyển Nhĩ không thể dậy sớm. Tiếng chuông đồng hồ báo thức kêu đình tai nhức óc cùng đám bạn cùng phòng lục đục trở dậy cũng không thể khiến Lục Quyển Nhĩ tỉnh giấc mộng đẹp. Mọi người đều đang do dự xem có nên đánh thức cô không thì từ chiếc loa đặt trong phòng đã phát ra tiếng gọi “Lục Quyển Nhĩ, Lục Quyển Nhĩ, phòng 415, Lục Quyển Nhĩ có ở đó không?”.

Giọng nói sang sảng của dì gác cổng đột nhiên vang lên khiến mấy người trong phòng đều giật mình, quay sang nhìn cô bạn Lục Quyển Nhĩ vẫn còn ôm gối ngủ rất say sưa.

“Có! Có!” Hà Bố trả lời thay Quyển Nhĩ, “Cô ấy sẽ xuống ngay!”.

Tôn Mộc nam nhìn Quyển Nhĩ, đành nói, “Để chị gọi nó, ai xuống dưới nhà nói với Cao Mạc một tiếng”.

Bọn họ ai cũng nghe đến thuộc lòng cái tên Cao Mạc, nhưng nhanh như vậy đã có thể gặp mặt trực tiếp thì đúng là hơi bất ngờ.

Hà Bố lập tức giơ tay, “Em đi, để anh ấy đứng đợi một mình dưới đó cũng không ổn”.

La Tư Dịch vẫn nằm trên giường chưa chịu dậy, “Phải đợi cũng không đáng sợ, chỉ sợ anh ấy bị cậu dọa cho chạy mất”. Tính cách của Hà Bố có chút khác người, người bình thường không thể lĩnh ngộ được sự khác người ấy của nó.

“Để hai đứa em đi.” Sở Phi Bình nói, “Em với Tiểu Vũ cũng đang định đi ăn sáng, bảo anh ấy đợi thêm một lát phải không?”. Cô và Tề Vũ là hai người có tính cách rất thoải mái, vì thế thường hay đi cùng nhau, phối hợp rất ăn ý.

Hà Bố lập tức nói, “Em cũng đi, cho em được nhìn vị cao nhân ấy ở cự ly gần một chút đi m

Tôn Mộc Nam nói, “Mau đi đi, mang về cho chị một quả trứng gà”. Cô đã bắt đầu lay gọi Quyển Nhĩ. Con bé Lục Quyển Nhĩ này, lại còn hất tay cô ra, lật người vào phía trong tiếp tục ngủ.

Không còn cách nào khác, cô ghé sát vào tai Quyển Nhĩ hét lớn, “Lục Quyển Nhĩ, Cao Mạc đến rồi!”.

Quyển Nhĩ mắt nhắm mắt mở, miệng lẩm nhẩm hỏi lại, “Chị nói ai đến cơ?”.

“Cao Mạc đang đợi dưới lầu, em mau dậy đi.” Tôn Mộc Nam đỡ cô ngồi dậy.

Quả nhiên Lục Quyển Nhĩ như bừng tỉnh, vợ lấy bộ quần áo đã chuẩn bị để sẵn ở đầu giường, rồi vội vàng mặc vào người.

“Đừng vội, cài sai nút áo rồi kia kìa.”

Tôn Mộc Nam hoàn thành nhiệm vụ đánh thức Quyển Nhĩ, ngồi cạnh bàn nhìn cô nàng hốt hoảng mặc quần áo.

Quyển Nhĩ cúi đầu nhìn, không thể nào, xem ra mọi hành động diễn tập trước đó đều trở thành vô ích. Mặc quần áo, rửa mặt, đánh răng, đi giày và ra khỏi cửa, tổng cộng chưa dùng hết mười phút, bởi vì cô không chải đầu, chỉ dùng tay cào cào mấy nhát rồi buộc túm lên chạy xuống lầu.

Cô bước từng hai, ba bậc cầu thang một, còn mấy bậc cuối cùng cô cứ thế nhảy thẳng xuống, nhưng vẫn có cảm giác như hết lần cầu thang này tới lần cầu thang khác, đi mãi không hết.

Khi cô nhảy xuống ba bậc cuối cùng, đang định chạy ra ngoài thì cánh tay bị ai đó nắm lại, “Lần sau không được nhảy như thế, nguy hiểm lắm”.

Chương 4: Tồn công vô ích

Quyển Nhĩ kinh ngạc quay đầu lại, Cao Mạc đang nắm chặt tay cô, lặng lẽ đứng đó.

Ký túc mà Quyển Nhĩ ở là tòa nhà kiểu cũ, là tòa nhà ký túc tốt nhất thời kỳ đó của Đại học C. Trường dự định sẽ dành cho các nữ sinh viên ở nên tiền sảnh cửa không lớn lắm, để tiện người ra người vào.

Vì thế cái gọi là tiền sảnh trên thực tế chỉ là một đoạn nối giữa đầu cuối của cầu thang và hành lang. Hành lang lại đối diện với phòng bảo vệ, đặt dưới dự kiểm soát nghiêm khắc của dì quản lý ký túc.

Vì thế rất hiếm khi có người loanh quanh ở khu vực này, Quyển Nhĩ đương nhiên cũng không ngờ là Cao Mạc lại đợi cô ở đây.

Sau khi để Quyển Nhĩ đứng vững rồi Cao Mạc buông tay, “Em vừa dậy à?”.

“Ai bảo thế, em dậy rất sớm”. Quyển Nhĩ vẫn còn nói cứng, hoàn toàn không biết vết hằn khi ngủ trên má đã sớm bán đứng cô.

Cao Mạc cũng không phanh phui ra, “Dậy sớm như vậy, chắc ăn sáng rồi phải không? Anh định tới rủ em cùng đi ăn. Gần đây có một quán cháo, các món ăn ở đó rất được”.

Quyển Nhĩ vừa nghe thấy vậy, lập tức bày tỏ thái độ, “Em đoán anh tới tìm em, nhất định sẽ đưa em đi ăn món ngon, vì thế chưa ăn cơm, vẫn đợi anh đấy”. Mặc dù đã chuẩn bị lâu như thế, nhưng khi đối mặt với anh, cô lại cảm thấy mọi thứ rất tự nhiên, dường như cảm giác không nắm bắt được tâm tư của anh lúc trước, vào giây phút gặp mặt đã hoàn toàn được giải quyết.

“Đi thôi!” Cao Mạc đi ra trước, Quyển Nhĩ đi theo sau. Từ nhỏ họ đã luôn như vậy, Quyển Nhĩ luôn đi theo sau anh, khi cô vấp ngã anh vẫn có thể quay lại đỡ, nhưng không bao giờ đi phía sau cô, lo lắng, sốt sắng một cách thận trọng. Thực sự, Quyển Nhĩ rất dễ vấp ngã, ở quê họ có một năm tuyết rất lớn, trong vòng chưa đến năm ngày,

Quyển Nhĩ vấp ngã hơn mười lần. Dù là cô cẩn thận tới đâu, hay đi giày chống trơn đi nữa cũng vô ích. Thời gian đó Quyển Nhĩ ngã nhiều tới mức cái bản gối bệt xuống đất không chịu đứng dậy, bởi vì cho dù có người kéo cô đứng dậy, thì cô vẫn rất có thể lại ngã tiếp. Sau này vẫn là Cao Mạc tới cửa hàng dụng cụ ngoài trời mua cho cô một công cụ leo núi và đi đường tuyết chuyên dụng, có thể móc trên giày, phía dưới là đế tam giác ba góc có thể bám chặt vào mặt đất, đi trên tuyết cũng chắc chắn như đi trên đất, sẽ không bị ngã. Mặc dù đi vào thì đúng là không bị ngã nữa, nhưng trông bộ dạng vô cùng ngớ ngẩn, mỗi lần bước đi rất vất vả. Cho nên Quyển Nhĩ chỉ dùng một lần sau đó không chịu đi nữa. Cao Mạc lấy làm khó hiểu, tại sao cô lại chấp nhận trượt ngã mà không chịu đi giày chuyên dụng mà anh mua, anh cho rằng viện tới sự giúp đỡ của công cụ là sự lựa chọn thông minh, chắc chắn hơn bất cứ thứ gì

Anh không hiểu rằng, Quyển Nhĩ chỉ cần khi cô vấp ngã, được anh giơ tay ra đỡ, chứ không phải tìm cho cô một thứ đỡ cô đứng vững. Cao Mạc đi khá nhanh, Quyển Nhĩ đuổi theo vài bước liền bỏ cuộc. Cô cúi đầu cặm cụi bước, nhìn thấy hòn sỏi nhỏ trên đường liền giơ chân đá, mục tiêu chính là “hòn đá lớn” trước mặt. Có vài viên sỏi bay trúng chân Cao Mạc, nhưng anh không để ý, Quyển Nhĩ vẫn thường chơi như thế, anh cũng quen rồi.

Quyển Nhĩ đá một lúc rồi cũng bỏ cuộc. Thứ gì có thể lay chuyển được anh ấy, khái niệm ném một hòn đá khuấy động mặt hồ không tồn tại đối với anh. Càng đi cô càng thấy nản, chắc hẳn sự háo hức mong chờ trước đó chịu sự tác động của đám đông nên có vẻ càng thêm lãng mạn, tuyệt vời, nhưng giờ phải đối mặt với hiện tại lạnh lùng, khiến cho ảo tưởng tan vỡ như bong bóng. Cô lò dò bước theo sau, sự nhiệt tình được tích lũy bao lâu nay còn chưa kịp bộc phát, đã thấy như đang dần dần nhạt phai. Yêu thầm cũng như việc tự mình gõ bàn phím vậy, mặc dù gõ thì nghe tanh tách rất kêu đấy, nhưng cũng chỉ là làm theo một câu nói, một hành động hoặc thậm chí là một trạng thái tinh thần diễn biến ngẫu hứng của anh ấy mà thôi. Sự lên xuống của trạng thái tinh thần này, hoàn toàn do đối phương quyết định. Vì thế, khi đối diện với anh, tinh thần của cô cũng

lên lên xuống xuống, kích động vô cùng. Do đó, bản thân Lục Quyển Nhĩ cũng không có cách nào khống chế được.

Cao Mạc đã đi ra khỏi cổng trường, đi tới đầu đường liền đứng lại đợi cô. Cô nhìn thấy anh đứng lại, vội vàng vui vẻ chạy tới. Sự nản lòng nhụt chí ban nãy trong chớp mắt đã bị cô vứt lại phía sau.

Cao Mạc đưa tay ra chặn Lục Quyển Nhĩ vẫn đang tiếp tục tiến về phía trước, “Đi chậm thôi, lên đại học rồi, có còn là trẻ con nữa đâu mà vẫn lao ầm ầm thế”.

Động tác của anh thể hiện rõ sự lo lắng quan tâm, anh vẫn như trước kia, tự động đi bên làn đường xe lao tới, che chắn cho Quyển Nhĩ ở phía sau. Đi qua hai vạch vàng giữa đường, anh lại kéo cô sang bên kia. Quyển Nhĩ thích nghe anh cần nhắc, cũng rất tình nguyện để anh kéo qua kéo lại giữa đường như thế, cô rất thích dáng vẻ đàn áp của anh khi thể hiện sự quan tâm với mình. Quyển Nhĩ vào quán cháo và ngồi yên, vẫn đang cười tí tít mắt, chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào vì được bảo vệ, Cao Mạc gọi mấy lần, cô cũng không nghe thấy gì.

“Lục Quyển Nhĩ!” Cuối cùng không nhịn được nữa, Cao Mạc cao giọng, không biết trong cái đầu nhỏ xíu kia của cô chứa những gì, rõ ràng là một đứa trẻ rất thông minh, thế mà đôi lúc cũng ngồi nghệt ra cười như thế.

“Có!” Quyển Nhĩ nghe thấy anh gọi tên mình, bật đáp lại như khẩu lệnh trong quân đội.

Cao Mạc mỉm cười, cốc cốc vào đầu cô, “Có gì mà có, em ăn gì? Anh đi lấy”.

Đồ ăn sáng ở đây là đồ tự chọn, mùi mấy tệ một suất, mùi vị rất thơm ngon, các món cũng khá phong phú, có thể gọi là ngon bổ rẻ.

Quyển Nhĩ nằm bò lên bàn, mặt nóng bừng, “Tùy anh, em không kén chọn”.

Sau khi ăn sáng no nê xong, Cao Mạc mua hai chai nước rồi cùng Quyển Nhĩ lên xe bus.

“Hôm nay chúng ta đi đâu?”

“Chiều mấy giờ bọn em tập trung?”

“Ba giờ,” Quyển Nhĩ nhìn đồng hồ, “Vẫn còn năm tiếng nữa, mình đi đâu chơi? Hôm qua em đã xem bản đồ rồi, những chỗ muốn đi đều đã ghi lại”. Nói xong, cô liền thò tay vào túi, nhưng đã tìm khắp một lượt hết bốn túi trước sau của chiếc quần bò, cũng không thấy mảnh giấy mà cô đã ghi địa chỉ.

“Chắc là để quên ở phòng rồi”. Cô phát hiện ra trong túi không có đồng nào, tối hôm qua chuẩn bị, đã xếp tất cả vào một chiếc ba lô nhỏ để hôm nay mang theo, nhưng cuối cùng cô quên nó ở một góc nào đấy trong phòng.

“Không phải bị lấy trộm rồi đấy chứ?” Cao Mạc nói như vậy, không phải không có lý. Nói ra thì cũng lạ, tiền trong tay người khác rất hiếm khi bị mất. Còn với Lục Quyển Nhĩ, trong túi chỉ có hai xu cũng bị trộm sạch, nếu có xui xẻo quên mang theo vé tháng, thì đến tiền đi xe bus cũng phải chạy đi vay khắp nơi.

Quyển Nhĩ đã thấy chóng mặt khi nhìn cảnh chen chúc đông như nêm trên xe bus, “Chúng ta đi lạc thì làm thế nào? Em làm sao biết phải xuống ở đâu?”.

“Hôm nay thời gian không nhiều, nên anh đưa em tới hiệu sách xem một lúc. Đợi sau khi kỳ tập quân sự kết thúc, dư dả thời gian, sẽ đi chỗ khác chơi”.

Quyển Nhĩ nghe anh nói vậy, bỗng có chút thất vọng. Cô có rất nhiều điều muốn nói với a mà anh lại muốn đi nhà sách. Không kể không khí ở đó rất không thích hợp để nói chuyện, mà nói chuyện ở những nơi như thế chắc chắn sẽ bị người khác lờm nguýt. Đây chính là một ví dụ sinh động nhất cho cái gọi là *việc không chiều lòng người*.

Quyển Nhĩ ngồi xổm xuống, đây cũng chính là một trong những kỹ năng cơ bản của đợt tập huấn quân sự này, một kỹ năng khác chính là ngồi bệt dưới đất, “Em không đi”.

Cao Mạc muốn lôi cô đứng dậy, không phải định bắt anh cũng ngồi xổm xuống để nói chuyện với cô đấy chứ. “Mau đứng lên đi, em cứ ngồi thế thì sẽ bị người khác giẫm vào đấy”.

Anh nói vậy cũng không phải là nói quá lên. Bến xe bus này là trạm trung chuyển lớn, xe bus thường xếp hàng dọc vào bến, người chờ xe phải tự tìm chuyến xe mà mình định lên, nếu chậm chân thì lỡ xe ngay. Quyển Nhĩ ngồi xổm ở đấy, bị giẫm vào thì chưa chắc, nhưng chắc chắn sẽ bị người khác đá phải.

Quyển Nhĩ giằng khỏi tay anh, đứng dậy “Đi thôi”, khi gặp chuyện không như ý, cô thường giận dỗi một chút rồi thôi, chứ ít khi thực sự bực tức với Cao Mạc. Anh không phải là cô, làm sao có thể hiểu được cô nghĩ gì chứ! Không biết không có tội, hơn nữa cũng chỉ là đơn phương từ phía mình, cô còn biết phải làm thế nào chứ, thôi để sau này tính tiếp vậy. Càng thất bại càng mạnh mẽ, đấy mới là phong cách của cô.

Dù cô đã nghĩ thông suốt như thế, nhưng khi đối mặt với những giá sách cao chất ngất, cô vẫn thấy khó khi phải phát huy tinh thần tích cực, chỉ đành mua những cuốn mà Cao Mạc giới thiệu, nghe nói đều là những cuốn không thể không đọc, đương nhiên cũng chỉ có thể để Cao Mạc trả tiền.

Quyển Nhĩ ném cả mình và chiếc túi vải bạt mà nhà sách tặng lên giường, cảm giác như muốn khóc mà không ra nước mắt. Mọi người nhìn sắc mặt của cô, cũng đoán được sự việc tiến triển không thuận lợi, thế là nháy mắt với nhau, không ai hỏi han gì.

La Tư Dịch vẫn nằm trên giường, một lúc sau mới thò nửa người xuống nhìn cô nói, “Thế nào, người ta đã đi theo cách mạng rồi à?”.

Lục Quyển Nhĩ lắc đầu, cảm giác như toàn bộ sức lực của mình đã bị cạn kiệt. Mấy quyển sách đó không nặng bình thường, sắc mặt của Cao Mạc cũng thế. Cho nên cô đành tự mình vác đống sách ấy về. Cảm giác của hai người chắc cũng kinh ngạc giống nhau, tốn công vô ích

Quyển Nhĩ không hiểu tại sao trái tim của mình lại bị Cao Mạc làm cho trở nên mềm nhũn như thế, có chút không sao kháng cự nổi. Mỗi ngày, sau khi buổi tập huấn quân sự kết thúc, cô nhìn chồng sách chất cao trên đầu giường không hề có ý định đọc.

Vì mới nhập học nên thẻ thư viện vẫn chưa làm xong, Quyển Nhĩ cảm thấy nhiều sách như vậy đúng là một gánh nặng, nhưng trong mắt người khác rất bình thường. Người quen đọc sách lúc nào cũng bị ám ảnh bởi các con chữ, đến tờ quảng cáo dán trên tay nắm cửa cũng bóc xuống đọc kỹ. Chính vì yêu sách nên mới có thể suy bụng ta ra bụng người, ngại ngần không dám mượn sách mới của người khác để đọc trước. Tề Vũ là người như thế, sách của cô ấy quyển nào cũng được bọc bì, ghi chú rõ mua ở đâu, là quyển sách thứ bao nhiêu trong số sách của mình; khi cô ấy đọc sách, bên cạnh bao giờ cũng có một cuốn sổ ghi chép để ghi lại những câu văn mình thích, không hề gạch ngang kẻ dọc trên sách.

Trưa nay, sau khi Tề Vũ và Sở Phi Bình đi ăn cơm trước quay về phòng, Tề Vũ cầm cốc nước đứng cạnh giường Quyển Nhĩ uống, nghiêng đầu nhìn chồng sách mới của cô.

Sở Phi Bình sán lại, “Sách hay không?”.

“Ừm,” Tề Vũ lắc lắc tay chỉ, “Mấy quyển này mình đều đã đọc đánh giá sách trên báo rồi, trước khi khai giảng, hiệu sách vẫn còn chưa bán”. Hoàn cảnh gia đình cô khá bình thường, bố là quân nhân chuyên nghiệp, công tác trong một cơ sở sản xuất thiết bị quân sự gần như đã ngừng hoạt động, mỗi tháng thu nhập chỉ có vài trăm tệ.

Cơ quan của mẹ cô cũng không khá hơn, nên bà đã xin nghỉ hưu sớm, giờ chỉ dựa vào việc nhận làm thêm sổ sách cho vài doanh nghiệp nhỏ để kiếm thêm cái để chi tiêu cho gia đình. Mặc dù bố mẹ đã cố gắng hết khả năng để cho cô một môi trường học tập tốt nhất, nhưng hoàn cảnh gia đình mình, cô là người hiểu rõ hơn ai hết. Cô rất biết nghĩ, những cuốn sách không liên quan nhiều đến việc học cô đều không mua, chỉ tới hiệu sách để đọc. Muốn mua cuốn sách nào, cô đều tới nhà sách lật lên lật xuống xem tới ba, bốn lần, thích quá rồi mới dần lòng mua. Như Quyển Nhĩ một lúc mua hơn mười

quyển sách, còn xếp đống ở đó để hứng bụi, động cũng không buồn động, cô thật không hiểu nổi.

Sở Phi Bình nhìn nhìn rồi nói, “Nếu để dành đọc trước khi đi ngủ, thì có khi Quyển Nhĩ phải đọc tới lúc tốt nghiệp mới hết. Anh trai họ Cao này của Quyển Nhĩ, chắc là có tố chất làm công tác giáo dục từ bé rồi

Hai người đang nói chuyện thì Quyển Nhĩ và La Tư Dịch từ ngoài đi vào.

“Sao thế?” Quyển Nhĩ cảm thấy hiếu kỳ, sao hai người họ lại vây quanh giường của mình.

Tề Vũ có vẻ lúng túng, “Bọn mình đang nhìn sách mới của cậu”.

Quyển Nhĩ nghe cô bạn nhắc tới mấy quyển sách, mặt bỗng như dài ra, “Cậu muốn đọc quyển nào? Cho cậu mượn đấy”. Cao Mạc một lúc mua cho cô nhiều sách như thế khiến cô có cảm giác như mình đang bị bắt ép làm bài tập. Không biết phải bắt đầu từ quyển nào, cũng không biết quyển nào là quyển anh ấy thích, càng không biết anh hy vọng sau khi cô đọc xong thì sẽ thu hoạch được gì. Cô càng nghĩ tới việc đó, lại càng khó khăn khi quyết định bắt tay vào đọc. Chết thành một chồng bên cạnh gối, không chỉ bị va đầu vào khi lật người, mà trong giấc mơ cũng thấy đống sách đó nhảy loạn cào cào trước mặt, khiến cô ngày càng cảm thấy đau đầu hơn.

“Thật không?” Tề Vũ cũng không phải là người quá giữ kẽ, “Mình đã để ý mấy ngày nay rồi, nhưng không biết nên hỏi mượn cậu thế nào”.

Quyển Nhĩ chuyển sách ra, “Cậu chọn đi, đừng ngại. Còn nữa muốn xem quyển nào thì cứ cầm lấy, lúc nào mình cần đọc thì đưa lại cho mình là được”.

Tề Vũ chọn cuốn *Tiểu Vương Tử* của Antoine de Saint-Exupéry [1], cô vẫn luôn muốn biết người lớn mà viết truyện cổ tích thì sẽ như thế nào. “Mình sẽ bọc sách lại để đọc, nhất định *vật về đúng chủ nguyên vẹn*”.

[1] Antoine de Saint-Exupéry (1900 - 1944). Tên đầy đủ là Antoine Marie Jean-Baptiste Roger de Saint- Exupéry, là nhà văn, nhà thơ, phi công người Pháp. Ông được nhớ tới qua tiểu thuyết Tiểu Vương Tử (Le Petit Prince hay The Little Prince).

Sở Phi Bình đẩy Quyển Nhĩ một cái, “Cậu đúng là chúa hấp tấp, làm cho kẻ tay chân lóng ngóng như mình không dám mượn sách đây này”. Cô ấy chọn cuốn Côn Trùng Ký của Jean-Henri Casimir Fabre [2], lắc qua lắc lại trước mặt Quyển Nhĩ, “Nếu cho mình mượn, quyền sử dụng tạm thời chuyển sang mình, nhớ có tổn thất, không được khóc sụt sịt đâu đấy!”. Thực ra cô đã đọc cuốn này rồi, mượn sách của Quyển Nhĩ cũng chỉ như hòa mình vào không khí lúc đó thôi.

[2] Jean-Henri Casimir Fabre (1823 - 1915). Nhà côn trùng học, tác gia người Pháp. Một trong những tác phẩm của ông chính là Côn Trùng Ký (The Records about Insects)

Cô bạn Tề Vũ này điểm nào cũng tốt, chỉ có điều đôi lúc hơi khách sáo, phân biệt rạch ròi đồ của mình và của người khác. Chắc cô ấy nghĩ rằng mình chẳng có gì để cho người khác lợi dụng, vì thế nhất định không chịu nhờ vả người khác. Nếu đi ăn cơm mà quên mang thẻ, cô ấy sẽ tự quay về ký túc xá để lấy, người khác muốn quét thẻ giúp cô, cô cũng không nhận. Tất nhiên là ngoài những việc liên quan mật thiết tới lợi ích đó ra, Tề Vũ là người rất thoải mái, rất dễ gần.

Thực ra gia cảnh của Sở Phi Bình cũng không phải là khá giả. Bố mẹ đều là trí thức, công tác ở tỉnh Cam Túc, tuổi tác khá lớn mới sinh cô, hy vọng cô có thể tới Thượng Hải để được hưởng nền giáo dục tốt nhất. Vì thế, từ rất nhỏ, cô đã phải ăn gửi ở nhờ. Thượng Hải là thiên đường trong mắt ba mẹ cô; trong trái tim cô, đó lại là nơi đọng lại nhiều buồn đau và nước mắt. Cô không bị ngược đãi, nhưng ở nhờ nhà người cô, lúc nào Phi Bình cũng có cảm giác mình là người ngoài. Thượng Hải đối với cô mà nói cũng chỉ là nơi ở tạm trú mà thôi, chứ không phải là nơi cô sẽ trở về. Vì thế, sau khi tốt nghiệp trung học, cô kiên quyết thi vào trường Đại học C. Cầm thông báo nhập học trong tay, lần đầu tiên cô khóc trước mặt ba mẹ. Cô có mục

tiêu của riêng mình, cô không muốn ba mẹ phải hao tổn tâm sức để bố trí tương lai cho cô, cô sẽ cố gắng kiếm tiền, để phần đời còn lại của ba mẹ được sống ở nơi mà họ mong muốn.

Bọn họ đang cười nói thì Hà Bố và Tôn Mộc Nam cũng về tới nơi, tay xách theo mấy cái túi.

Tôn Mộc Nam nói, “Đã phát đồng phục thể dục rồi, mọi người thử đi, ai không đúng cỡ thì có thể đổi lại”.

La Tư Dịch liếc mắt nhìn, “Màu đỏ thẫm, đây là ý của ai thế? Đúng là có con mắt khác người!”.

Hà Bố cũng nói theo, “Vừa rồi trên đường phát đồng phục cho mọi người, màu này bị chê hơi bời, có khi còn bị nước miếng của mọi người làm nhạt bớt đi ấy chứ”.

Cô ấy rút ra một cái áo, ướm thử lên người, “Vẫn thế, không có gì tổn hại, rục rở chói mắt, chất lượng rất đáng tin cậy”. Cô cố ý kéo dài cái giọng quan liêu ấy.

Mọi người cũng hòa theo, liệt kê ra vài ưu điểm của bộ quần áo mới, cười nghiêng cười ngả, cũng không còn nghĩ tới việc khi mặc bộ quần áo có màu nhức mắt thế này lên người thì sẽ thế nào nữa.

Tuần thứ ba trong đợt tập huấn quân sự được tuyên bố kết thúc giữa những tiếng hô vang trong bài quyền của các nam sinh viên. Trải qua đợt huấn luyện đầu tiên của cuộc sống sinh viên, những sinh viên nửa người lớn nửa trẻ con này đã có một vài thay đổi đáng kể, bớt đi vẻ non nớt trên khuôn mặt, nụ cười trông cũng không còn quá ấu trĩ nữa, thêm vào đó là sự chín chắn, kiên định. Thời gian cuối tuần, họ giặt sạch quân phục được phát, đi lên trường nhận giáo trình mới, và dưới sự hướng dẫn của các anh chị sinh viên khóa trên, đi làm quen với các khu giảng đường trong trường. Xem ra ai cũng háo hức nhiệt tình đón chờ cuộc sống mới với tất cả sự say mê.

Những môn học ở học kỳ một năm thứ nhất, đa số đều là các môn cơ sở bắt buộc, khoa nào cũng thế, vì vậy thời khóa biểu hoàn toàn giống nhau. Sau khi Quyển Nhĩ phát hiện ra điểm này, phản ứng đầu

tiên của cô là có người giúp mình chiếm chỗ ngồi rồi, phản ứng thứ hai là nếu không thể đi học tiết đó được, cũng có thể dễ dàng nhờ người khác xin nghỉ giúp. Tất cả các phản ứng của cô đều có liên quan tới sự lười biếng. Mà điều làm Quyển Nhĩ cảm thấy hạnh phúc nhất là cuối cùng đã có thể ngủ nướng rồi. Đương nhiên, cô cũng tự động lờ đi quy định tập thể dục buổi sáng của trường.

Tôn Mộc Nam mặc dù chưa chính thức nhậm chức nhưng hiện tại toàn bộ những công việc liên quan tới sinh viên nữ của Học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn, đều do cô đảm nhiệm, nếu không phải là Phó chủ tịch Hội sinh viên thì là Phó bí thư Chi đoàn, nếu không nữa thì là Chủ tịch Hội nữ sinh. Theo các nguồn tin đáng tin cậy, thế nào cô cũng sẽ đảm nhiệm một trong ba chức vụ trên. Vì thế, việc tập thể dục buổi sáng, đương nhiên cũng do cô phụ trách. Trường ban thể thao của trường không thể đến ký túc xá nữ để đánh thức mọi người, vì thế Tôn Mộc Nam đành phải sáng nào cũng đi khắp các khu ký túc nữ hô hào các bạn dậy tập thể dục. Sinh viên năm thứ nhất và năm hai, môn thể dục buổi sáng phải tập là chạy bộ, sinh viên năm ba và năm bốn thì phải ra sân tập thể dục. Sinh viên năm ba và năm bốn không bị quản lý quá nghiêm khắc, nhưng sinh viên năm một và năm hai thì nhất định phải điểm danh ký tên, bất kể mưa nắng.

Ngày đầu tiên, Tôn Mộc Nam chỉ nghĩ tới việc đi gọi các phòng khác mà quên mất phòng của chính mình. Kết quả là chỉ có La Tư Dịch và Sở Phi Bình bị tiếng bước chân chạy ỳnh ỳnh bên ngoài đánh thức, nhưng hai người đó chưa chải đầu thì kiên quyết không ra khỏi cửa, vì vậy cũng không đi tập thể dục. Lúc tập trung, Tôn Mộc Nam cũng chẳng biết phải nói gì trước những á oán trách của các nữ sinh viên phòng khác.

Sau sự việc này, với tư cách là trưởng phòng, Tôn Mộc Nam hủy bỏ quy định: người trực nhật thì được ở lại phòng, yêu cầu tất cả mọi người, sáng nào cũng phải ra tập thể dục đầy đủ. Đương nhiên cũng không phải là cô tùy tiện phá bỏ quy định, tất cả việc quét dọn trong phòng, cô đều nhận về mình, lấy mình ra làm gương để người khác khó mà dị nghị.

Quyển Nhĩ rất muốn ủng hộ Tôn Mộc Nam, nhưng cô cũng chẳng có sức, vào buổi sáng huyết áp của cô rất thấp, cố gắng dậy nhưng không thể chạy nổi. Thông thường khi chạy về sẽ phải điểm danh kiểm tra sỹ số, cô thường bị rớt lại. Chạy thể dục buổi sáng cũng có xếp loại khoa, mấy lần Quyển Nhĩ chạy về cuối cùng, mọi người đều ngắm ngòm không ghi lại, nếu không sẽ kéo thành tích của khoa xuống theo. Kết quả là rõ ràng sáng nào cô cũng dậy đi tập thể dục, nhưng trợ cấp vẫn bị trừ như thường, tự mình thấy rất oan uổng, cũng đành vậy, không có cách nào khác. Điều đáng ghét nhất là khi chạy thể dục phải mặc đồng phục, cô mặc một bộ đồ đồ rục chạy tít phía sau, bị những nam sinh bao vây lấy, rồi lại vượt lên, rồi lại vây lấy, rồi lại vượt lên, không được mấy ngày, đã trở thành cảnh tượng quen mắt mỗi sáng. Cô chạy mãi chạy mãi, rồi nghe thấy có người hét từ phía sau: “Nhìn thấy là cờ đỏ kia rồi, anh em hãy cố lên”.

Chỉ qua vài ngày, Lục Quyển Nhĩ đành hoàn toàn cam chịu. Cô vẫn xuất phát cùng mọi người, mặc dù chậm nhưng cũng không thể quá khác người. Cô cũng quyết tâm không thực sự chạy nữa, mang theo sổ tay học từ mới mà chạy cuối cùng, khi khoảng cách với đội xa dần, tự mình tìm chỗ nào đấy ngồi để học từ mới, tránh cảnh bị người khác chê cười.

Chương 5: Buông tay để tỏ tình

Sáng nay, cô trốn ở sân bóng rổ để học từ mới, đang định tới căng tin ăn sáng, đột nhiên bị một quả bóng đập trúng đầu.

Quyển Nhĩ xoa xoa đầu quay lại tìm xem kẻ nào ra ngoài không chịu đeo kính, cách xa như thế mà vẫn ném trúng cô. Đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất nhiệt tình vọng tới, “Anh nhìn thấy giống em quá!”.

Lục Quyển Nhĩ thờ dãi, “Anh Đinh, lần sau đề nghị anh dùng phương pháp chào hỏi hòa nhã hơn”.

Đinh Mùi chạy tới ôm lấy quả bóng, “Anh thấy em đi ra phía cửa, sợ em đi mất”

Quyển Nhĩ chỉ vào quả bóng, “Anh lúc nào cũng tập bóng sao?”.

“Vừa dậy, thấy mọi nên đi tập cho giãn gân giãn cốt”.

“Anh không chạy thể dục buổi sáng?”

“Anh chơi cho đội bóng của trường, buổi sáng là thời gian luyện tập, nên không tham gia chạy thể dục”.

Đinh Mùi truyền qua truyền lại quả bóng rổ trong tay, trả lời lơ đãng.

Quyển Nhĩ dùng quyển sổ ghi chép từ mới trên tay đánh bay quả bóng trên tay anh ta. Nhìn cách anh ta tung qua tung lại quả bóng, thật đáng ghét.

Đinh Mùi cũng không để ý, giữ bóng dưới chân, “Đừng chăm chỉ thế, anh mời em ăn sáng”.

“Không rảnh”.

“Đi nào, đi đi nào.” Đinh Mùi giật quyển sách trên tay Quyển Nhĩ nhét ngay vào túi quần của mình, đá quả bóng về phía sau, đẩy Quyển Nhĩ một cái rồi cũng đi theo.

“Đừng làm cao nữa, khó khăn lắm mới gặp nhau một lần. Tuy nhiên em nên duy trì phong cách ăn mặc như hiện nay, tỉ lệ anh tìm thấy em giữa đám đông sẽ rất cao đấy”.

Quyển Nhĩ quay đầu lại đúng lúc bắt gặp nụ cười khoa trương của Đinh Mùi, cô giơ cuốn sách trên tay lên “Bụp” một tiếng trúng vào mặt anh ta, làm nụ cười trên khuôn mặt ấy biến mất, “Anh xem thế này thì liệu tỉ lệ có cao hơn không?”

Mặc dù khoảng cách rất gần, Đinh Mùi biết với phản ứng nhanh nhẹn của mình có thể tránh được cú đập đó. Nhưng khi cô ấy cầm cuốn sách xông tới, môi dẩu lên, nét mặt vừa tức vừa buồn bực, ngay lúc ấy, Đinh Mùi quyết định không né tránh. Hình như bị cô ấy đánh, nhìn bộ dạng đặc ý sau khi hả giận của cô ấy, Đinh Mùi lại thấy thoải mái vô cùng.

Quyển Nhĩ thấy Đinh Mùi bị mình giáng thẳng một cú như thế, cũng có phần hoảng hốt. Cô vốn không phải một người không biết phải trái, chỉ là vì anh chàng Đinh Mùi này hay thích bới móc khuyết điểm của người khác, lại không biết nể nang ai, khiến cô nhiều lúc tức tối đến m bình tĩnh. Cô giơ tay lên khua khua trước mắt Đinh Mùi, “Anh không sao đấy chứ?” Quyển Nhĩ nhìn quyển sách màu đỏ trên tay, đúng là rất dày nhưng cũng không đến mức có thể đánh người khác trở thành đàn độn chứ.

Đinh Mùi cũng nhanh ý trêu cô, anh lập tức điều chỉnh mắt mình “Hồng rồi, sao anh nhìn cái gì cũng thành hai thế nhỉ?”.

Quyển Nhĩ nhìn chăm chăm, anh chàng Đinh Mùi này bị lác rồi, bị cô đập một cái vào đầu mà lác rồi! Tay cô như mềm nhũn, không cầm được thứ gì nữa, mặc cho cuốn từ điển rơi xuống đất.

“Làm thế nào bây giờ? Hay chúng ta đi bệnh viện xem sao?” Quyển Nhĩ kéo tay Đinh Mùi định chạy.

“Đừng chạy, đừng chạy, anh không nhìn rõ mà, đầu đau lắm.” Đinh Mùi vẫn làm mắt lác, nét mặt hoảng hốt. Anh cũng không ngờ lấy trò chơi trẻ con này để trêu chọc Quyển Nhĩ lại thú vị đến thế. Anh đâu có biết, từ nhỏ Quyển Nhĩ đã không biết chơi trò này, tự đứng trước

gương thử rất nhiều lần, nhưng đều thất bại. Ban đầu, thấy các bạn có thể làm mất lác cô vô cùng ngưỡng mộ, nhưng sau đó Cao Mạc nói với cô rằng, nếu trong lúc làm mất lác mà bị giật mình sợ hãi, thì mắt sẽ không thể trở lại bình thường được nữa. Thế là từ đó cô cảm thấy sợ trò này. Cô nhìn người khác làm và lo lắng thay cho người ta, đứng ở bên cạnh cũng hết sức cẩn thận không dám nói năng lung tung, chỉ sợ ảnh hưởng tới họ khiến họ mang tật.

Quyển Nhĩ buông tay ra, lo lắng đi vòng quanh Đình Mùi, “VẬY anh ngồi xuống đây, em đi gọi xe”.

Đình Mùi thấy nước mắt của Quyển Nhĩ sắp trào ra tới nơi rồi, vội nhắm mắt lại, “ĐỪNG vội, ĐỪNG vội, ĐỂ anh thử một lúc xem có được không?”.

Khi anh mở mắt ra, nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt đang mở to của Quyển Nhĩ đang được hai hàng lông mi dài giữ lại, chỉ chực lăn xuống. Cô nhìn thấy mắt Đình Mùi trở lại bình thường, nước mắt lúc ấy mới bắt đầu thi nhau chảy.

Đình Mùi ngao ngán thở dài, đây đã là lần thứ hai anh chứng kiến Quyển Nhĩ khóc trước mặt mình rồi. Không biết liệu có phải cô ấy thích khóc, hay bản lĩnh của mình cao hơn, đùa vui một chút cũng khiến cô ấy rơi lệ.

Anh hơi ngồi xổm xuống rồi rút chiếc khăn mùi xoa trong túi ra lau mặt cho Quyển Nhĩ, “Sao em hay khóc thế, anh chỉ đùa đừng khóc nữa”.

Anh linh hoạt đảo hai tròng mắt của mình, “Nhìn xem, mắt của anh chẳng phải rất ổn sao? Sao người khác nói gì em cũng tin thế?”.

Quyển Nhĩ lại đưa tay ra khua khua trước mắt Đình Mùi, mắt anh cũng phối hợp chuyển động theo từng động tác của tay cô. Quyển Nhĩ lập tức thay đổi sắc mặt, giơ hai ngón tay hình chữ V, lao về phía mắt anh “Ai rảnh mà đùa với anh!”.

Quyển Nhĩ thấy Đình Mùi đưa tay ra đỡ, nên giữa chừng vội thu tay về, ý là tôi cũng phụ họa trò đùa của anh thôi, về mặt iu xiu, nhưng lại

thêm đôi mắt đỏ vì vừa khóc của cô, khiến hiệu quả giảm đi nhiều.

“Lục Quyển Nhĩ?” Giọng nói đó không cao, nhưng khiến sắc mặt của Đinh Mùi và Quyển Nhĩ đều biến đổi.

Quyển Nhĩ quay đầu lại, đúng là Cao Mạc. Ánh mắt Cao Mạc không nhìn cô mà nhìn xuống đất. Cô nhìn theo ánh mắt anh, thứ mà anh nhìn chính là quyển từ điển mà cô mang theo để học, cũng chính là một trong những quyển sách tuần trước anh mua.

Đinh Mùi nhặt quyển sách lên đặt vào tay Quyển Nhĩ. Xem ra anh chàng Cao Mạc này rất có ý nghĩa đối với Quyển Nhĩ, lần nào gặp anh ta, cô ấy cũng tỏ ra hoảng sợ, luống cuống.

Quyển Nhĩ đón lấy sách, giọng nói có chút bất an, “Em đang học từ mới”.

Cao Mạc gật gật đầu, “Trước khi tới phòng thì nghiệm vẫn còn một ít thời gian, em có muốn cùng đi ăn sáng không?”.

“Vâng!” Quyển Nhĩ chỉ sợ Cao Mạc thấy cô không trân trọng, yêu quý sách anh tặng, nên vừa nghe thấy đề nghị của anh, bèn vội vàng đồng ý ngay, sau đó ôm quyển sách lật đặt theo anh.

Đinh Mùi đứng lù lù ở đó, nhưng hoàn toàn bị bỏ quên, “Xem mình như máy móc vậy, không thèm chào một tiếng đã bỏ đi rồi!”. Anh hụt hẫng chưa tới một phút đã bị mọi người trong đội bóng gọi đi tập bóng, mồ hôi đã gột sạch nỗi buồn phiền nhỏ xíu đó.

Quyển Nhĩ cùng đi ăn sáng với Cao Mạc, tay bưng khay đồ ăn theo sau anh đi khắp các cửa bày đồ ăn, việc đi qua đi lại trong đám đông khiến cô tìm lại được cảm giác từng là cái đuôi nhỏ của anh. Tuy nhiên ăn một bữa sáng mà khối lượng đồ ăn là đủ cho cả ngày dưới ánh mắt anh cảm giác ấy không dễ chịu cho lắm. Cao Mạc không phải là người nhiều lời, Quyển Nhĩ muốn anh vui thì phải tự đoán tâm tư và nhìn nét mặt anh. Cô ăn hết một quả trứng gà, một bánh cuộn, và một bát cháo, cảm thấy bụng mình đang căng tròn lên, lúc đó mới thấy Cao Mạc hài lòng gật đầu, “Mình đi thôi”.

Hai người đều coi như chưa có chuyện gì xảy ra, không ai nhắc tới chuyện trước đó.

“Anh đến phòng thí nghiệm, còn em?”

“Em muốn cùng anh đến đó xem một lát, tiết một tiết hai em không có giờ”. Quyển Nhĩ rất muốn xem nơi anh học. Trong thư anh đã kể rằng, anh ngồi trên bục cửa sổ của phòng thí nghiệm viết thư cho cô, cô muốn biết đó là cánh cửa sổ nào, cô cũng muốn biết khung cảnh anh nhìn thấy khi viết những dòng chữ ấy cho cô là như thế nào. Đương nhiên trong thư anh viết hầu hết là những câu động viên khích lệ tinh thần, mặc dù đọc đi đọc lại, thậm chí thuộc lòng từng câu từng chữ, nhưng những câu khiến cô có thể tự chuyển nghĩa, hoặc mở rộng liên tưởng hầu như không có, chỉ có vài câu miêu tả cảnh sắc xung quanh của anh là còn mang chút tâm tư cá nhân.

Cao Mạc không nói gì, anh để mặc Quyển Nhĩ đi theo sau. Anh đang rất tận hưởng cuộc sống hiện tại của mình, đầy đủ và có mục tiêu rõ ràng. Cuộc sống đang từng bước từng bước thực hiện theo đúng kế hoạch của anh. Về nghỉ hè, anh đã chính thức tìm gặp chú Lục nói chuyện, đấy là cuộc nói chuyện của hai người đàn ông. Anh quyết định sẽ học Thạc sĩ ở trong nước, như thế anh có thể đợi Quyển Nhĩ sau khi tốt nghiệp Đại học sẽ cùng anh ra nước ngoài tu nghiệp.

Lúc đó chú Lục đã hỏi anh, “Quyển Nhĩ giờ đã thi đỗ vào Đại học C rồi, nếu nó đã không thi đỗ thì sao? Cháu muốn bốn năm sau hai đứa có thể cùng đi du học, vậy nếu nó không muốn ra nước ngoài học thì sao? Tiểu Mạc, kế hoạch của cháu chưa chắc Quyển Nhĩ đã thực hiện được, và đấy liệu có phải là điều mà nó mong muốn hay không thì còn chưa biết. Vì thế, ý kiến của chú không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ của Quyển Nhĩ”.

“Cháu hiểu, chú Lục. Vì thế đây đều chỉ là dự định cá nhân của cháu mà thôi, cháu chưa từng nói với Quyển Nhĩ, không muốn tạo áp lực cho em ấy. Cháu có thể nghĩ được rất xa rất rộng, nhưng cụ thể thực hiện thế nào thì sẽ theo như mong muốn của Quyển Nhĩ”.

Mặc dù đã hứa như thế, Cao Mạc nhận thấy lần trước mình vẫn vội vàng quá. Anh đã vội vàng nhồi nhét những gì biết những gì mình nghĩ vào đầu Quyển Nhĩ, vội vàng nhào nặn cô ấy theo mô hình anh muốn, biến cô ấy thành người giống như anh kỳ vọng. Sự miễn cưỡng của Quyển Nhĩ và thái độ cứng rắn vô thức của anh ngày hôm đó đã ngầm để lộ ra một vài vấn đề, chỉ có điều anh vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết như thế nào mà thôi.

“Cậu sinh viên đó là bạn học cùng lớp với em à?” Họ lại đi qua sân bóng rổ, đội của Đinh Mùi vẫn đang chơi bóng ở đó, Cao Mạc nhìn rồi lơ đãng hỏi.

Quyển Nhĩ lắc lắc đầu, “Không phải. Anh ấy là Đinh Mùi, em quen trong thời gian tập quân sự, anh ấy cũng rất thú vị”. Cô thấy Cao Mạc không nói gì, vội vàng bổ sung một câu, “Sau đợt tập quân sự, đây là lần đầu tiên bọn em gặp lại nhau”.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến trước một khu giảng đường. Cao Mạc dừng lại, “Chính là chỗ này, em đừng vào trong nữa. Thời gian buổi tối em sắp xếp thế nào?”.

“Tối thứ Hai, thứ Tư em có giờ học. Gần đây buổi tối trong trường thường xuyên tổ chức liên hoan và các hoạt động khác, nếu không thì cũng tổng vệ sinh, hơn nữa lại có ban vệ sinh đi kiểm tra, cho nên cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi”.

“Ừm,” Cao Mạc gật gật đầu, “Vừa nhập học nên sẽ còn nhiều việc phải làm. Sau này tối thứ Ba và thứ Năm lên thư viện cùng anh nhé”.

“Vâng”. Quyển Nhĩ không biết đến thư viện thì sẽ làm những gì, mặc dù là tuần đầu tiên lên lớp, thầy giáo đã giới thiệu rất nhiều đầu sách tham khảo, nhưng mọi người vẫn còn đang chìm đắm trong không khí được giải phóng sau kỳ thi tốt nghiệp trung học nên cũng chỉ ghi chép lại, chứ làm gì có ai vừa mới nhập học đã lao đầu vào cặm cụi chăm chỉ đâu!

Cao Mạc cốc nhẹ vào đầu cô một cái, “Nhắc đến học hành mà em miễn cưỡng thế sao, trong thư viện cũng có rất nhiều tạp chí, họa báo”.

Quyển Nhĩ ngượng ngùng cúi đầu, “Không phải em vẫn chưa hoàn toàn nhập tâm đâu”.

Trên đường về ký túc, ban đầu Quyển Nhĩ đi khá nhanh, sau đó là đi như chạy, bước chân cô cũng nhanh như nhịp tim cô đang đập vậy. Đúng là cô có phần chậm hiểu, ý của Cao Mạc có thể hiểu là, thứ Ba và thứ Năm họ cùng nhau lên thư viện, ở bên nhau cả buổi tối. Hẹn ước, thỏa thuận, đối với Quyển Nhĩ mà nói đều là những thục cùng mới mẻ và có khả năng tác động rất lớn. Cô dễ dàng quên đi kinh nghiệm thất bại lần trước, lại bắt đầu ao ước, mong chờ tới ngày được sớm tối bên nhau.

Song Quyển Nhĩ đã đánh giá thấp sự quan tâm của trường dành cho các tân sinh viên và sự nhiệt tình của tân sinh viên đối với cuộc sống mới. Thời gian của cô phần lớn bị các loại hoạt động như: Họp lớp, Hội nghị chi đoàn, lễ đón tiếp của đoàn thể, còn cả tiết mục chuẩn bị theo tổ cho buổi dạ hội đón các tân sinh viên sắp tới chiếm lĩnh.

Quyển Nhĩ hoàn toàn không hiểu vì sao phải chuẩn bị tiết mục cho buổi dạ hội đón tân sinh viên: “Chẳng phải dạ hội để chào đón các tân sinh viên hay sao? Lẽ ra các anh chị khóa trên phải diễn cho chúng ta xem chứ, sao lại yêu cầu sinh viên mới như bọn mình phải chuẩn bị các tiết mục biểu diễn?”.

Đối với việc diễn tập, Hà Bố là người ăm ức nhiều nhất, cũng là người phải nghe giáo huấn nhiều nhất. Thấy có người mà khả năng giác ngộ cũng thấp như mình, Hà Bố vội vàng đọc lại những lời mà trước đó người khác đã giáo huấn cô “Không tham gia thì làm sao có thể gia nhập tập thể chứ, làm sao có thể thật sự bước chân vào cuộc sống mới! Nói cho đúng thì đây không phải là bữa tiệc nghênh đón tân sinh viên, mà là bữa tiệc liên hoan. Các anh chị khóa trên đại diện cho trường, tân sinh viên trình diện diện mạo mới, hoàn toàn không có gì là khó hiểu”. Hà Bố thích nhất là được vận động, chạy chỗ này, nhảy chỗ kia không có vấn đề gì, nhưng bảo cô phải khiêu vũ thì đột nhiên cô sẽ cảm thấy tứ chi bình thường phối hợp rất ăn ý tự nhiên của mình trở nên vô cùng thừa thãi, dù ở tư thế nào, đặt ở đâu cũng không phù hợp.

Quyển Nhĩ không muốn tham gia nhiều hoạt động như thế, cô vắt óc nghĩ cách thoát ra để tới thư viện cùng với Cao Mạc, nhưng đều thất bại.

Những hoạt động này, đều phân về từng phòng ký túc, chỉ có mấy người với nhau, thoáng nhìn là thấy ngay. Không nhiệt tình với các hoạt động của tập thể thì không có vấn đề gì, nhưng mới bắt đầu mà đã công khai phản kháng, sẽ mang tới rắc rối cho những người xung quanh, hơn nữa bản thân sẽ trở thành đối tượng công kích của mọi người. Cao Mạc đương nhiên cũng rất hiểu điều này. Khi Quyển Nhĩ xin lỗi nói không thể đi cùng anh, anh tỏ ra hiểu biết, vỗ vỗ vào vai cô, “Lúc nào biểu diễn, dành cho anh một chỗ, anh sẽ tới cổ vũ”.

“Phòng bọn em sẽ chuẩn bị một tiết mục múa, nhưng có được biểu diễn hay không còn chưa biết. Nghe nói các tiết mục cũng sẽ được lựa chọn gắt gao, mười chỉ chọn một thôi. Quyển Nhĩ muốn nhường hết, cho cô làm khán giả, làm người cổ vũ, là cô thấy vui nhất. Từ nhỏ tới lớn Quyển Nhĩ lên sân khấu rất nhiều lần, có lần là để biểu diễn, có lần là để diễn thuyết, cũng có lần lên nhận thưởng. Có điều cho dù có phải nói hay không phải nói gì, cho dù sân khấu đó nhỏ và thấp tới mức nào, cô cũng đều cảm thấy có chút hồi hộp, dường như những khuôn mặt thân thuộc dưới kia bỗng trở nên xa lạ, cảm giác như mình đang bị cô lập vậy. Cô không thích cảm giác đó, nhưng trong hồ sơ đều ghi chép rất rõ sở trường của từng học sinh, người hướng dẫn đã yêu cầu cô lựa chọn, hoặc là khiêu vũ hoặc là biểu diễn.

Các cô bạn cùng phòng cũng là những người rất có tài năng, chỉ có điều vẫn đang được giấu kín. Kết quả sau khi bàn bạc là chọn một điệu múa dân tộc, sáu người mặc trang phục của sáu dân tộc khác nhau. Tiết mục kiểu này vừa vui nhộn lại không quá phô trương, rất hợp với ý của Quyển Nhĩ. Có điều cô cũng ngờ rằng mục đích của mọi người đều giống nhau, đều hy vọng tiết mục đó không được chọn. Sở Phi Bình phụ trách biên đạo và giàn dựng, phục trang thì Tôn Mộc Nam nói có thể mượn được, mấy người còn lại chỉ phải chịu trách nhiệm luyện tập chăm chỉ thôi. Ngoài Hà Bố ra, những người khác đều đã biết múa căn bản, vì vậy chỉ luyện tập vài lần là đã thuần thục. Hà Bố tự yêu cầu được múa điệu múa của dân tộc

Tây Tạng, cô ấy giải thích rằng điệu múa ấy với đầu vật gần giống nhau, cô dễ dàng nắm bắt hơn.

“Chắc cũng không đến nỗi nào. Các tiết mục của nữ sinh bao năm qua đều được ưu tiên. Số lượng tiết mục lúc nào cũng nhiều hơn các tiết mục của nam sinh đến gấp đôi.” Cao Mạc cười nói.

Quả thật, một tuần sau, điệu múa dân tộc của bọn họ hiển hách mà có mặt trong danh sách các tiết mục biểu diễn trong chương trình đón tiếp tân sinh viên với chủ đề *Khắp nơi cùng chúc mừng*. Tiếp theo là phải biểu diễn kết hợp, bởi vì sẽ diễn ở hội trường lớn của trường, đương nhiên không thể quá sơ sài, bất cẩn.

Khi đi diễn tập, Quyển Nhĩ lại gặp Đinh Mùi, anh ta cùng với một chị khóa trên dẫn chương trình cho buổi liên hoan. Nói là khóa trên, nhưng nghe nói Diêu Sinh là thần đồng được học vượt cấp, tuổi có khi còn ít hơn các tân sinh viên. Cô ấy thông minh, lại năng động hoạt bát, Quyển Nhĩ cảm thấy việc dẫn chương trình đối với cô ấy dễ như trở bàn tay, thật đáng ngưỡng mộ. Đinh Mùi mặc dù cũng không phải tệ, nhưng hai người đứng cùng nhau thì lập tức sẽ nhìn ra ai mới là nhân vật chính trên sân khấu. Diêu Sinh chính là một ngôi sao tỏa ra hào quang lấp lánh.

Đương nhiên, Đinh Mùi cũng rất hiểu điều đó. Anh coi việc tham gia hoạt động lần này như một công việc, chuẩn bị và học hỏi rất nghiêm túc. Mỗi lần Quyển Nhĩ đi diễn tập, đều nhìn thấy anh ta hoặc là đứng một mình học lời dẫn, hoặc là đang bàn luận điều gì đó với người trong tổ công tác, hoặc cùng tập dẫn chương trình với Diêu Sinh. Chỉ mấy ngày sau, khả năng dẫn của anh đã ổn định hơn rất nhiều, dần dần có thể phối hợp tung hứng cùng với Diêu Sinh, đúng là tiến bộ thần tốc.

Ngày biểu diễn chính thức, Quyển Nhĩ đã phạm một sai sót nhỏ, cô giẫm vào tay áo dài lướt thướt của chính mình, kết quả là lúc cần vung lên, thì lại bị dính chặt ở đấy, khiến mọi người ồ lên cười, có điều nó cũng rất phù hợp với chủ đề *Khắp nơi cùng chúc mừng*. Cao Mạc ngồi phía dưới cũng không nhịn được cười, anh cười là vì Quyển Nhĩ trong tình huống đó vẫn kiên cường trấn tĩnh, nhắc chân

lên để hất tay áo, cố tình làm như động tác vừa rồi là được sắp đặt, rồi lại tiếp tục múa như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Quyển Nhĩ chính là người có bản lĩnh như thế, làm tốt hay không không nói vội, nhưng luôn làm trọn vẹn bổn phận của mình.

Quyển Nhĩ ra sau cánh gà thay quần áo, sau đó chen vào ngồi cạnh Cao Mạc, cùng anh xem các tiết mục còn lại. Tiết mục của cô biểu diễn ngay đầu, còn tới một nửa chương trình để cô yên tâm ngồi dưới thưởng thức.

“Cô kia chuẩn bị ôm lấy bụng rồi cuộn tròn lại.” Tiểu phẩm đang diễn trên sân khấu, cô đã xem qua mấy lần, nội dung nắm rõ như lòng bàn tay, vì thế không nhìn được mới kể với Cao Mạc. Cô chỉ cảm thấy rất vui, như đang cùng mọi người xem ti vi thôi, thảo luận về diễn biến tình tiết của vở kịch là điều hết sức bình thường.

“Đừng nói nữa.” Cao Mạc đột nhiên ngắt lời cô, giọng anh không lớn lắm nhưng ngữ khí vô cùng nghiêm túc, khiến nụ cười của Quyển Nhĩ như đóng băng trên mặt.

Cao Mạc luôn chăm chú nhìn lên sân khấu, không hề nhìn Quyển Nhĩ. Cô ấy nói to như vậy làm ảnh hưởng tới mọi người xung quanh, cũng làm ảnh hưởng tới hiệu quả của tiết mục đang diễn trên sân khấu. Im lặng và tập trung ngồi xem người khác biểu diễn là bày tỏ sự tôn trọng tối thiểu cần có. Anh nói nhỏ để nhắc nhở cô, chính là vì không muốn cô bị người khác liếc xéo.

Quyển Nhĩ ngệt ra nhìn nửa khuôn mặt bên này của Cao Mạc, ánh đèn trên sân khấu chiếu từ hướng khác tới, nên chỉ nhìn thấy anh mờ mờ trong bóng tối, cô không tỏ thái độ, nhưng cũng không nói

Quyển Nhĩ từ từ quay người ngồi thẳng trên ghế, từ từ thả lỏng cơ thể, tựa vào lưng ghế. Cô biết tối nay mình có phần quá khích, sau khi ngồi xuống cạnh anh đã nói liên tục không ngừng, cứ như miệng mình không còn theo sự điều khiển của bản thân nữa, một mực muốn bày tỏ quan điểm. Cô buồn bã thu người trong chiếc ghế, một buổi tối đẹp thế này, mà lại bị chính mình phá hỏng.

Đột nhiên Quyển Nhĩ cảm thấy có người nắm lấy bàn tay đang đặt trên thành ghế của cô, đầu tiên là nhẹ nhàng đặt lên, sau đó nắm chặt lấy rồi cứ giữ như thế. Cô quay sang nhìn anh, nhưng anh vẫn nhìn lên sân khấu, nét mặt và tư thế không có gì thay đổi, như thể anh không phải là chủ nhân của bàn tay đó vậy.

Vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra của Cao Mạc khiến Quyển Nhĩ bức bối, cô bắt đầu nhẹ nhàng dùng sức, định rút tay về. Nhưng cô vừa động đậy, anh càng nắm chặt hơn, bàn tay kia cũng đặt lên, kéo tay cô ôm chặt trước ngực.

Hành động đó của anh khiến Quyển Nhĩ sợ hãi, cứng đờ người trên ghế, mặc cho anh cầm tay. Đương nhiên cô cũng biết, nếu trở thành người yêu thì sẽ có những đụng chạm như thế này. Nhưng họ vẫn chưa đến mức ấy, đột nhiên thân mật thế này, khiến cô không biết nên phản ứng thế nào.

Từ chối? Cô sợ Cao Mạc sẽ hiểu lầm là cô không có cảm tình với anh. Nhưng cứ mặc cho anh làm vậy, liệu có thể hiện rằng cô quá tùy tiện, quá dễ bắt nạt hay không? Huống hồ xung quanh đều là bạn học của cô, anh vẫn chưa phải là bạn trai, nếu bị nhìn thấy, cô biết giải thích thế nào? Mỗi lúc nghĩ đến điều này, cô lại rút tay mình lại, muốn thoát khỏi sự khống chế của bàn tay kia.

Việc anh đột ngột nắm tay Quyển Nhĩ không khiến cô có cảm giác mặt nóng bừng tim đập thình thịch, mà ngược lại còn cảm thấy sợ hãi, do dự. Cô thật sự không hiểu vì sao mình lại có phản ứng như thế, cử chỉ này của Cao Mạc, chẳng phải là điều cô chờ mong từ lâu sao? Chẳng phải nên vui mừng sao? Nhưng theo quan điểm của bản thân, cô vẫn muốn có cái gì đó chính thức, phải biết rõ tâm tư tình cảm của nhau rồi mới từ từ tiến triển. Nhảy vọt ba cấp thế này, cô không thích ứng kịp, trái tim dường như cũng phối hợp rất ăn ý, đập thình thịch không ngừng, cô phải giữ chặt ngực mới có thể khiến nó không nhảy nữa.

Cao Mạc cảm nhận được điều gì đó, thả lỏng tay, Quyển Nhĩ muốn rút tay về nhưng vẫn bị bàn tay anh nắm giữ.

Quyển Nhĩ đành phải giấu bàn tay xuống dưới thành ghế, cánh tay hai người đều chúc xuống, nét mặt và tư thế đều gượng gạo như nhau.

Buổi biểu diễn kết thúc, Cao Mạc kéo cô ra khỏi hội trường. Trong đám người đông đúc đang chen lấn để ra ngoài, anh đột nhiên dừng lại, nắm chặt tay cô. “Lục Quyển Nhĩ, anh chỉ buông tay em ra một lần thôi, nếu em còn chưa chuẩn bị tâm lý, thì hãy thu tay về đi”. Anh nói xong liền buông tay cô ra.

Cảm giác ấm áp vì được nắm thật chặt biến mất, thay vào đó là những luồng gió lạnh luồn qua các kẽ tay. Quyển Nhĩ cúi đầu nhìn bàn tay mình, không phải là cô không có chuẩn bị, nhưng khi anh nắm tay cô, sao cảm giác lúc đó lại khác lạ như thế? Tay của Cao Mạc ngay bên cạnh tay cô, anh buông tay là vì muốn cô làm theo sự mách bảo của trái tim. Nếu lần này cô đưa tay ra, phải chăng đó chính là thay lời tỏ tình?

Chương 6: Khoảng cách của một bàn tay

Quyển Nhĩ không biết liệu nắm tay anh thì có thể mãi mãi ở bên nhau hay không, cũng không biết nắm tay như thế liệu có phải là ngầm cam kết hay không, tất cả những điều đó đối với cô mà nói, đều quá đột ngột. Cho dù như thế thì cô vẫn phải trấn tĩnh lại, cô nhìn sang Cao Mạc, hy vọng anh có thể cho cô một gợi ý nhỏ, cho dù chỉ là một ánh mắt khuyến khích thôi. Nhưng Cao Mạc vẫn không nhìn cô, dường như đám người ồn ào phía trước đã cướp mất sự chú ý của anh, cô chỉ nhìn thấy một phía của khuôn mặt với đôi môi luôn luôn mím chặt.

Người mà cô đã chờ đợi lâu như vậy, giờ chỉ cần giơ tay lên thôi là anh ấy đã ở ngay trong tầm tay. Quyển Nhĩ không biết vì sao mình lại do dự, lúng túng, tâm trạng rối bời khiến cô căng thẳng. Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, Quyển Nhĩ cảm thấy hơi sợ. Đúng thế, cô cảm thấy sợ.

Mặc kệ, cứ nắm lấy đã rồi tính sau, nếu không sẽ hối hận. Tự nhiên trong giây phút ấy, Quyển Nhĩ như bừng hiểu ra, đưa tay ra nắm lấy tay Cao Mạc.

Đúng vào lúc Quyển Nhĩ cảm thấy tay mình đã chạm vào tay Cao Mạc, đột nhiên cô bị ai đó lôi đi. Khi cô quay đầu nhìn lại, cô thấy Cao Mạc cũng bị người nào đó đang lao về phía trước kéo đi. Họ ngồi ở hàng ghế đầu tiên trước sân khấu cho nên vốn sẽ phải ra sau cùng, nhưng các cán bộ của Hội sinh viên bây giờ cũng bắt đầu ra khỏi hội trường, mặc dù số lượng người không quá nhiều, nhưng cùng chen ra một lúc nên thanh thế rất lớn.

“Lục Quyển Nhĩ, sao em lại đi trước? Mấy cô gái còn lại trong phòng đang tìm em khắp nơi đấy”.

Người kéo cô đi là giảng viên Vương trong ban chấp hành đoàn trường, hơn năm mươi tuổi, nghe nói con cô đang du học ở nước ngoài, nên cô đối xử với sinh viên rất tốt. Cô lúc nào cũng tươi cười

gọi sinh viên nữ là các cô, gọi sinh viên nam là các cậu, một cô giáo rất tận tình. Thời gian này cô phụ trách tổ chức việc diễn tập nên đã rất quen thuộc với các cô, cô Vương đặc biệt rất quý Tôn Mộc Nam, muốn cô ấy ngoài thời gian lên giảng đường thì tới văn phòng đoàn giúp mình.

Quyển Nhĩ cảm thấy có chút buồn bực nhưng không dám lộ ra trước mặt cô Vương. “Em chào cô, em cứ nghĩ các bạn ấy về ký túc hết rồi, thế giờ các bạn ấy đâu ạ?”.

“Đang tập trung sau cánh gà bàn bạc xem ngày mai liên hoan thì ăn gì?”

“Liên hoan?”

“Những sinh viên tham gia biểu diễn lần này được nhà trường hỗ trợ mỗi người ba mươi tệ, mọi người thống nhất góp vào để liên hoan, không phải trả cho từng người nữa. Nhưng đúng là lắm thầy nhiều ma, chín người mười ý, chẳng ai đưa ra được ý kiến nào hay cả. Cô định ra ngoài tìm giáo viên phụ trách hội trường này, báo cô ấy về trước cô sẽ ở lại khóa cửa rồi về sau, để các cô các cậu ấy bàn bạc cho thoải mái. Không ngờ lại gặp được em”.

Quyển Nhĩ cảm thấy thật không biết phải làm sao, chuyện này rất cuộc là thế nào chứ? Trong bọn họ làm gì có ai có thể đưa ra ý kiến đi liên hoan ở đâu? Không biết còn nấn ná ở lại đó làm gì, để cô cũng bị kéo quay trở lại.

Quyển Nhĩ cùng với cô Vương đi vào sau cánh gà, quả nhiên toàn bộ sinh viên tham gia biểu diễn đang tập trung ở đó. Quyển Nhĩ tìm thấy Tôn Mộc Nam và các bạn, bèn đi tới, “Các cậu còn ham vui gì ở đây thế?”. Cô thật sự chẳng còn tâm trí đâu mà bàn bạc xem nên ăn gì, nhưng thấy tinh thần bọn họ ai cũng rất hăng hái, thì thầm to nhỏ, như đang xem một vở kịch hấp dẫn nào đó không bằng.

Quyển Nhĩ kéo tay La Tư Dịch, người ngồi ngoài cùng, “Chuyện gì thế?”.

La Tư Dịch kéo tay Quyển Nhĩ lại nắm chặt. Tay cô ấy lạnh như băng khiến Quyển Nhĩ bất giác rùng mình, có gì, người dẫn chương trình trên sân khấu trở thành diễn viên chính sau cánh gà”.

Quyển Nhĩ nghe thấy thế liền ngược lên nhìn, Đinh Mùi và Diêu Sênh đang ngồi sát vào nhau, thì thầm cười nói như chỗ không người, thỉnh thoảng lại giơ tay lên che miệng, ghé sát vào tai nhau nói gì đó. Xem ra lần biểu diễn này đã rất thành công, đã tạo ra được một cặp đôi mới. “Ồ, tốt quá!”

“Tốt gì mà tốt, nghe nói Diêu Sênh có người trong mộng rồi, vững tâm không thay lòng đổi dạ, bao nhiêu kẻ muốn tấn công đều bị cô ta coi như vô hình. Anh chàng Đinh Mùi này xem ra cũng chẳng được việc gì đâu”.

Hà Bố vội vàng công bố tin tức mà cô vừa thăm dò được.

“Ai bảo thế, Đinh Mùi chẳng phải cũng được rất nhiều người thích sao? Hồi học trung học còn khiến bao nhiêu nữ sinh trường mình si mê đấy!” Tôn Mộc Nam nói.

“Mình thấy anh ta vẫn còn non lắm, không có khả năng chiến thắng.” Tề Vũ nói như bà cụ non. Trong mắt cô, những nam sinh cùng tuổi đều còn rất trẻ con.

“Sau các cậu biết là anh ta định theo đuổi Diêu Sênh?” Quyển Nhĩ cảm thấy có chút phiền muộn. Anh chàng Đinh Mùi này gặp ai cũng như đã quen từ lâu, có vẻ như việc ân cần với con gái chính là thói quen của anh ta, không thể tùy tiện chụp mũ cho anh ta như thế, nếu không, cô gái nào quen với anh ta cũng sẽ đều bị coi là được anh ta để ý, bao gồm cả mình trong đó.

“Điều đấy có gì là khó?” Sở Phi Bình xen vào, “Trừ lúc dẫn chương trình là phải quay xuống nhìn khán giả, thời gian còn lại mắt anh ta cứ như mọc trên người Diêu Sênh vậy, nào có thấy nhìn ai khác đâu! Thế mà cậu còn không nhận ra?”

“Mình không để ý!” Quyển Nhĩ thật thà gật đầu. Thực ra cũng không thể trách Quyển Nhĩ vô tâm, mấy người bọn họ ai cũng từng trải qua

cảm giác được con trai theo đuổi nên rất mãn cảm với hành động của các nam sinh. Chỉ riêng cái nhìn say đắm như thể trong mắt Đinh Mùi, thế giới này chỉ có một mình Diêu Sinh kia, cũng có thể cho thấy điều gì đó. Nhưng đối với Quyển Nhĩ mà nói, Đinh Mùi chính là người như vậy, anh ấy dễ dàng nhiệt tình thân thiện với người khác, không phân biệt nam hay nữ, cũng không để ý tới hoàn cảnh xung quanh.

Quyển Nhĩ đã coi Đinh Mùi là bạn, vì thế bất giác lo lắng thay cho anh ấy, “Cậu thấy bọn họ không có hy vọng nhưng mình lại thấy họ rất đẹp đôi đấy chứ”.

“Người khác thấy đẹp đôi hay không thì có ích gì, nếu không thích, thì ai dám làm gì cô ta”. La Tư Dịch nói xong buông tay Quyển Nhĩ ra đứng dậy định đi. Quyển Nhĩ thấy cô Vương đang bận nói chuyện với người khác, vội vàng túm lấy tay La Tư Dịch rồi nói, “Chúng mình cùng đi”. Lúc này không đi, thì còn đợi lúc nào! Cô không biết liệu Cao Mạc có đứng đợi cô ở cửa hay không, bị kéo quay lại chỉ để nghe mọi người tán chuyện linh tinh, chẳng liên quan gì đến mình, thật đúng là xui xẻo!

Ra khỏi hội trường, Quyển Nhĩ vừa đi vừa tìm nhưng không thấy bóng dáng Cao Mạc đâu. Trong lòng Quyển Nhĩ vô cùng thắc mắc, liệu anh có nhìn thấy cô bị người khác kéo đi không hay vẫn nghĩ rằng hai người vô tình lạc nhau? Liệu có nghĩ ngợi gì không? Giờ không biết anh đang ở đâu rồi?

“Cậu còn chần chừ gì nữa?” Bình thường La Tư Dịch vốn dễ tính, nhưng thấy Quyển Nhĩ đi chậm quá, mãi chẳng đi được bao xa.

Quyển Nhĩ do dự một lúc, “Không có gì”.

Việc vừa xảy ra, cô vẫn chưa suy nghĩ kỹ, không biết nói gì, cũng không biết nên nói gì nữa.

“Bọn mình ra sân vận động ngồi một lát đi.” La Tư Dịch đột nhiên đề nghị.

Quyển Nhĩ muốn đến phòng ký túc để tìm Cao Mạc, đối với cô, đây mới là việc cấp thiết lúc này. Nhưng nhìn về mặt cô đơn của La Tư Dịch khiến cô thấy khó mở miệng từ chối. Hơn nữa, đêm hôm trước, chính là La Tư Dịch đã an ủi giúp cô trấn tĩnh tinh thần, làm sao cô có thể từ chối cô ấy vào lúc này chứ.

Và lại, nếu gặp Cao Mạc thì cô sẽ nói thế nào? Làm thế nào? Cô đã bỏ lỡ bàn tay anh đưa tới, không biết lời hứa nắm tay cùng đồng hành có mất đi hiệu lực không? Giờ cô không chỉ cảm thấy ảo não mà còn cảm thấy rất phiền não.

“Đi thôi.” Quyển Nhĩ kéo cánh tay La Tư Dịch, cô tin rằng khuôn mặt mình lúc này cũng hiện lên vẻ cô đơn giống cô ấy, thậm chí sự cô đơn của cô còn bao gồm cả sự lo lắng và bất lực.

Vào sân vận động, Quyển Nhĩ và La Tư Dịch ngồi ở vị trí cao nhất trên khán đài, ngắm nhìn những sinh viên đang chạy hoặc tản bộ dưới sân, có người đi một mình, cũng có từng nhóm người, có những người yêu nhau, và có cả những người chỉ đơn thuần là bạn. Những bước chân nhàn nhã đó, kết hợp với ánh đèn hắt ra từ khu ký túc gần đây và sắc tối của màn đêm, khiến người ta có ảo giác như mình đang ở trong một bức tranh, lại cảm thấy ngoài bản thân mình ra, mọi thứ xung quanh chuyển động thật chậm chạp.

“Ở đây rất thoải mái phải không?” Đột nhiên La Tư Dịch cất tiếng hỏi.

Quyển Nhĩ gật gật đầu.

“Trước kia lúc chưa vào đại học, thỉnh thoảng mình vẫn đến đây chạy vài vòng, chạy cho tới khi cảm thấy kiệt sức, phải nằm vật ra đám cỏ êm ái dưới sân kia thì thôi. Lúc chạy mình cũng biết, thực ra cho dù có nỗ lực chạy tới mức nào, cũng chỉ là chạy vòng quanh mà thôi, không bao giờ đến được nơi mà mình muốn đến, không đến được bên anh ấy, trừ phi anh ấy chịu đứng trên đường chạy của mình”.

“Cậu không thể chạy tới chỗ anh ấy được sao? Nếu cậu đã muốn, thì hãy coi nơi anh ấy đứng là cái đích mà cậu nhắm tới”.

La Tư Dịch lắc lắc đầu, “Cách của cậu không thể áp dụng với mình. Anh ấy vẫn luôn ở ngay cạnh mình, sao mình lại phải chạy đi đâu chứ? Khoảng cách chỉ có một bước chân thôi mà sao cảm giác không thể vượt qua được”.

“La Tư Dịch,” Quyển Nhĩ nghĩ một lát, rồi lại nói tiếp, “Nếu như anh ấy chủ động bước đến bên cậu thì sao?”.

“Mình không thấy có khả năng ấy, tư thế của anh ấy dù nhìn ở hướng nào thì cũng là đang đi về phía người khác.” La Tư Dịch nói xong, mỉm cười buồn tênh. Nỗi buồn phiền của tuổi trẻ dường như rất dễ dàng được làm nhạt đi trong những câu tự trào phúng, cũng có thể bởi cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu nên trong tim vẫn còn chan chứa hy vọng.

“Có khả năng ấy đấy, thật đấy!” Những lời nói của La Tư Dịch đã chạm tới trái tim của Quyển Nhĩ. Khoảng cách giữa cô và Cao Mạc chỉ là một cánh tay, thậm chí chỉ là bàn tay. Cô chưa bao giờ nghĩ anh sẽ chủ động vượt qua khoảng cách ấy. Chỉ đáng tiếc là, khi anh đưa tay ra, cô đã không giữ lấy. Cô dùng các ngón tay quăn lấy tóc của mình, quăn chặt, rồi lại thả ra, lại quăn, lại thả, trái tim cô cũng đang rối tung như mái tóc cô lúc này. Quyển Nhĩ rất muốn tâm sự với La Tư Dịch về việc xảy ra tối nay, cô có cảm giác cô ấy sẽ hiểu được. Chỉ có điều, với tâm trạng như lúc này, không biết cô ấy còn tâm trí để nghe nữa hay không?

“Cao Mạc chủ động rồi phải không?” La Tư Dịch quả nhiên thông minh hơn người.

“Coi là thế.” Lúc này Quyển Nhĩ mới cảm nhận được niềm vui đang từ từ dâng lên trong tim, dường như phải rời khỏi anh ấy, cô mới dám tin đấy là sự thật.

“Lục Quyển Nhĩ, cậu thật hạnh phúc.” La Tư Dịch nói rất thật lòng. Anh chàng Cao Mạc đó nghe nói giống hệt lão tăng nhập định, không rung động trước tình cảm của bất kỳ ai. Trước đó cô vẫn lo lắng Quyển Nhĩ sẽ thất vọng, giờ thì xem ra trong tim anh ta đã có Quyển Nhĩ từ lâu, nên mới không để ý tới người khác mà thôi.

“May mắn phải không?” Quyển Nhĩ bắt an cự mình, giơ bàn tay vừa được Cao Mạc nắm lên, “Hình như mình đã tự phá hỏng sự may mắn đó của bản thân rồi, haizz!”.

“Chuyện thế nào?”

“Đúng là anh ấy chủ động, nhưng mình còn chưa kịp trả lời đã bị cô Vương kéo đi. Lúc quay ra thì đã không thấy anh ấy đâu nữa.”

La Tur Dịch lập tức đứng dậy, “Đi thôi!”.

“Đi đâu?”

“Tìm anh ta, phải trả lời chứ.”

La Tur Dịch rất kiên quyết, còn Quyển Nhĩ lại chần chừ, “Cũng không cần phải ngay lúc này đâu”.

“Đừng chỉ biết ngồi ôm cây đợi thỏ!” La Tur Dịch ném lại một câu, rồi đi thẳng.

Dưới khu ký túc của Cao Mạc.

Mặc dù Quyển Nhĩ rất thấp thòm, nhưng khi bước lên lầu cô cũng đã cố gắng trấn tĩnh, coi như vào chỗ không người vậy. Mấy lần trước cô đã tới đây tìm Cao Mạc nên rất quen đường thuộc lối. Trước khi lên phải đăng ký, chú ở phòng đăng ký cười rất thân mật rồi nói, “Tìm ai à, mau lên đi!”.

Cô không ngờ, lần này mọi việc lại không hề thuận lợi, lên được tới một nửa tầng hai, liền bị một chú bảo vệ chạy đuổi theo từ phía sau, kiên quyết kéo trở xuống, Phòng đăng ký vừa thay ca, người này giọng nói có vẻ bức tức, vấn đề là khẩu âm của ông ta rất nặng, quát tháo một hồi, chỉ chỉ trỏ trỏ, vẽ vẽ gạch gạch, Quyển Nhĩ vẫn không hiểu vì sao ông ta không cho mình lên.

“Này, sáu phích nước?”

Quyển Nhĩ đang bối rối, thì bỗng nhiên có một giọng nói xen vào. Cô ngẩng đầu lên, cũng có thể coi là gặp người quen, chính là anh chàng Hầu Ủy Viên.

“Tìm Đinh Mùi phải không? Để anh lên gọi giúp em, nữ sinh không được phép lên trên đâu.” Hầu Duy Nguyên biết mình vừa rồi lỡ lời, đã gọi cô nữ sinh này bằng biệt hiệu phòng anh đặt cho cô trong lúc cả phòng tán phét. Khí thế của cô ngày hôm đó ở dưới sân ký túc anh vẫn còn nhớ rất rõ. Còn chần chừ ở đây, anh ta sẽ lại bị đánh trả cho mà xem. Vì thế, không đợi Quyển Nhĩ đồng ý hay không, liền mấy bậc một phóng lên trên lầu.

Chú bảo vệ thấy có người đi lên trên gọi người giúp liền chỉ vào cửa bảo Quyển Nhĩ đứng đó đợi, rồi quay về phòng. Một người nói không rõ, còn một người chẳng để cho cô được nói rõ, Quyển Nhĩ cũng không còn cách nào, đành phải đứng đợi ở cửa. Lúc này, cũng không biết là Đinh Mùi đã về hay chưa. Anh chàng Hầu Ủy Viên đó xem ra thể lực rất tốt, anh ta không ngại vất vả chạy lên chạy xuống, cô cũng chẳng biết làm sao. Sáu phích nước? Đừng nghĩ rằng vừa rồi chú bảo vệ nói to mà cô không nghe rõ anh ta gọi thế, mấy anh chàng phòng Đinh Mùi đã lấy cô là trò hề để thêm gia vị cho cuộc sống! Món nợ đó sau này có cơ hội nhất định cô sẽ tính.

Một lúc sau, anh chàng Hầu Ủy Viên đó mới thờ phì phò chạy xuống. “Hình như Đinh Mùi vẫn chưa về. Mấy phòng gần đây, nhà vệ sinh, phòng thể thao, anh đã tìm khắp một lượt rồi, không thấy bóng dáng cậu ta đâu”.

Quyển Nhĩ đợi anh ta thờ xong, mới nói “Em không tìm Đinh Mùi”.

“Hả? Vậy em tìm ai?” Hầu Duy Nguyên la oai oái. “Sao không nói sớm, anh đi dọc hành lang gào tên cậu ta lâu như thế, ai cũng hỏi có phải anh bị lạc mất con không”.

Vào lúc không khí hết sức nghiêm túc, chân thành thế này, Quyển Nhĩ vẫn bị anh ta chọc cho phì cười.

“Em tìm Cao Mạc ở phòng 321.”

“321, chẳng phải là ngay trên phòng anh sao anh là phòng 221.”

Tòa ký túc này tầng một là tầng hầm, vì thế tầng hai là tầng thấp nhất. Quyển Nhĩ bất giác trừng mắt, chỉ lên có nửa tầng mà đi lâu như thế,

đồng chí Hầu Uy Viên này đúng là đã tìm Đinh Mùi cả dưới thảm rồi.

Hầu Duy Nguyên không đợi Quyển Nhĩ ra chỉ thị tiếp theo, vội vàng nói, “Để anh đi gọi giúp em, Cao Mạc phải không?”.

Anh ta nói xong lại ào ào chạy đi như một cơn gió. Nhìn tư thế chạy lên cầu thang của anh ta thôi cũng giống như đang vận dụng hết công lực trèo lên tòa nhà mười mấy tầng vậy. Nhờ có sự nhiệt tình của Hầu Duy Nguyên, Quyển Nhĩ cảm thấy sự căng thẳng của mình cũng theo bước chân anh ta mà đi mất rồi.

Quả nhiên, vài phút sau anh ta lại chạy xuống. “Mấy người trong phòng Cao Mạc nói, cậu ta chỉ về trước khi ký túc đóng cửa khoảng năm phút, nói em tới phòng thí nghiệm mà tìm”.

“Phiền anh quá.” Cô chân thành cảm ơn Hầu Duy Nguyên, nhất thời không biết nên đi về hướng nào. Tòa nhà có phòng thí nghiệm nơi Cao Mạc đang ở đó, nếu là ban ngày thì may ra cô còn tìm thấy, nhưng giờ đã muộn thế này, tòa nhà nào nhìn cũng na ná nhau, nếu tới từng tòa nhà mà tìm, chắc cũng phải tới sáng mới thấy.

Cô vừa đi được vài bước thì nghe thấy phía sau có bước chân chạy đuổi theo, “Hay là để anh đưa em đi, giờ chỗ đó cũng tối lắm”.

Câu đó Hầu Duy Nguyên nói khá nhanh, như không ngắt nghỉ.

“Không cần đâu. Em cũng không biết anh ấy ở tòa nhà nào, cũng không nhớ tên phòng thí nghiệm của anh ấy. Em không đi đâu nữa, chỉ đứng đây đợi thôi”.

Lúc đó mặt Hầu Duy Nguyên thoáng ửng đỏ. Anh nhìn bóng dáng nhỏ bé của Quyển Nhĩ, dùng thời gian một phút để tự thuyết phục mình, chỉ là xuất phát từ việc quan tâm tới bạn cùng học, lo lắng cho sự an toàn của bạn học nữ nên mới yêu cầu được đi cùng. Kết quả, lý do đầy chính nghĩa đó cũng chẳng đi đến đâu. Anh không dám ngẩng đầu nhìn lên trên, ở đó chắc chắn đang có rất nhiều cái đầu đang chen chúc nhìn xuống xem trò hay, “Vậy, vậy em cứ đợi ở đây nhé. Ở đây sau chín giờ tối là không cho nữ sinh vào nữa, lần sau cần tìm ai cứ gọi anh, anh sẽ giúp em”.

Hầu Duy Nguyên nói xong liền quay lên lầu, vẫn như trước, không đợi Quyển Nhĩ trả lời.

Trước khi ký túc đóng cửa năm phút, Quyển Nhĩ vừa phải lo đối phó với đám muỗi hung hăng nhiều như nấm mọc sau khi thời tiết chuyển sang thu, vừa khổ sở nghĩ, cho dù đợi tới khi Cao Mạc trở về ký túc xá nam, thì e là cô cũng không thể vào được ký túc của mình nữa.

“Lục Quyển Nhĩ!” Vai cô bị cánh tay ai đó vỗ bộp một cái, “Em ở đây làm gì thế?”.

Quyển Nhĩ không cần quay đầu lại, trong trường này chỉ duy nhất một người có thể dùng phương pháp bạo lực như thế thay lời chào hỏi với cô - Đinh Mùi.

“Em đợi bạn.”

Đinh Mùi đi vòng lên phía trước, hơi cúi xuống nhìn thẳng vào mặt Quyển Nhĩ. “Có phần bi thương nhỉ, để anh đoán xem nào, không phải em đang đợi anh chàng tên Cao Mạc kia đấy chứ!”.

Quyển Nhĩ mở to mắt, “Sao anh biết?”.

Đinh Mùi lấy tay che mặt mình. “Em đừng nhìn anh trừng trừng như thế, em căng mắt nhìn anh như vậy, anh lo là hai con ngươi của em sẽ rớt xuống mất thôi”.

“Anh chăm sóc cho tốt mắt của mình đi, không phải lo cho người khác. Nếu con ngươi của em có rớt xuống, em sẽ tự có cách nhét nó vào lại, ai bảo mắt em to thế làm gì chứ”.

“Em chê anh mắt nhỏ chứ gì, thật uổng công anh đã lo lắng cho em, còn định nói cho em biết tung tích của Cao Mạc. Nếu em đã không coi trọng tình cảm giai cấp cùng chung hoạn nạn của chúng ta, cũng không thông cảm với sự tự tin mong manh của anh, không còn cách nào khác, anh đi vậy.” Anh ta nói xong, cảm thấy vẫn chưa đủ, lại bồi thêm một câu. “Nếu em hối hận vì đã làm tổn thương anh, thì hãy cho anh tiền để anh đi cắt mí”.

Quyển Nhĩ quên luôn cuộc nói chuyện với anh ta bắt đầu như thế nào, chỉ cảm thấy cáu tiết, “Không cần phiền phức vậy đâu, đưa cho em con dao, em sẽ giúp anh cắt mí”.

Mắt Đinh Mùi là mắt một mí điển hình, nhưng hai mắt lại tròn tròn và sáng trưng, rất có hồn. Anh thấy Quyển Nhĩ nổi nóng, vội vàng nói, “Là do anh cao lớn, mắt lại to, nên trông mắt mới có vẻ nhỏ đi như thế, thực ra kích thước của nó cũng không đến nỗi nào, không tin hai chúng ta cùng so xem, chắc chắn không nhỏ hơn của em”.

Anh nói xong bèn áp sát lại, mặt đối mặt, mắt đối mắt với Quyển Nhĩ. Giây phút đó, Quyển Nhĩ cảm giác như sắp ngạt thở, không phải vì liên tưởng linh tinh, mà là đột nhiên có người áp sát lại gần, cô nín thở theo phản ứng rất tự nhiên. Ấn tượng duy nhất để lại trong cô là mắt của anh ấy rất sáng, rất sâu.

Lục Quyển Nhĩ đẩy mạnh anh ra, tức tởm nổi không nói được gì. Nhưng qua kinh nghiệm của vài lần tiếp xúc khiến cô hiểu rằng, anh chẳng có ác ý gì cả, vì thế cũng không cần thiết phải so đo tính toán với anh. “Em tin rồi, nếu so xem mắt ai to hơn, thì anh đúng là vô địch”.

Đột nhiên, tiếng la ó, huýt sáo nổi lên như sóng vỗ bờ, Quyển Nhĩ nhìn qua vai Đinh Mùi, mỗi ô cửa sổ sáng trưng trên kia dường như phải có tới mấy cái đầu đang lắc lư, chỉ có điều không nhìn rõ mặt từng người mà thôi. Dưới con mắt của bọn họ, màn vừa rồi hẳn là rất tình cảm.

Quay lại nhìn Đinh Mùi, không biết do anh bị những lời của Quyển Nhĩ hạ gục hay là do phản ứng của khán giả phía sau làm cho giật mình, bèn ngồi xổm ở đó không động đậy, mắt nhìn chăm chăm về phía Quyển Nhĩ.

“Mau đi đi, không cần anh phải lo cho mắt của em, cũng không cần anh nói cho em biết Cao Mạc đang ở đâu, cứ tiếp tục làm mặt mèo bự đi.”

Diễn viên chính lui về sau cánh gà, khán giả cũng tự động tản đi, Quyển Nhĩ giục Đinh Mùi mau lên phòng.

Đình Mùi giơ ngón tay chỉ về phía sau Quyển Nhĩ, “Không cần phải nói cho em biết nữa, vừa rồi anh ta ở dưới sân khu ký túc của em, giờ thì đang ở sau lưng em đấy”.

Quyển Nhĩ không tin lắm, chầm chậm quay người lại, Cao Mạc đang đứng phía sau, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

Chương 7: Mất đi cô ấy

Đình Mùi biết mình đã gây họa thật rồi, bởi vì Lục Quyển Nhĩ vừa rồi còn đang tức tối tới đỏ bừng cả mặt, đột nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch. Còn anh chàng Cao Mạc kia, trước đó vẫn đứng bất động, sau khi cô ấy quay người la [id="filepos264173">i](#) nhìn, anh ta lại hành động nhanh như chớp, nhanh chóng đi qua họ bước thẳng lên lầu. Lúc đó, không biết do xung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng, h Đình Mùi quá chú ý tới hai người trước mặt, anh có thể nghe thấy tiếng gọi của Quyển Nhĩ, rất nhỏ, nhỏ như tiếng thì thầm bên tai: “Anh Cao Mạc...”, sau câu đó không thấy cô nói gì nữa. Đương nhiên, có nói tiếp cũng chẳng có ai nghe, bóng Cao Mạc đã biến mất vào phía trong tòa nhà.

Đình Mùi kéo tay Quyển Nhĩ, lúc đó đang đứng ngây ra như hóa đá, vòng ra một chỗ yên tĩnh phía sau tòa nhà.

“Em và Cao Mạc đó có quan hệ gì?”

Lúc đó Quyển Nhĩ mới phát hiện mình đã bị Đình Mùi kéo ra chỗ khác. Cô vốn không hay nổi giận với người khác, nhưng thằng cha Đình Mùi này đúng là thần xui xẻo, rõ ràng không có gì, mà lần nào cũng bị anh ta biến ra bộ dạng trông hết sức thân mật, khiến người vô tội như cô cũng bị oan uổng theo.

“Không cần anh phải lo!” Quyển Nhĩ làm gì còn tâm trạng giải thích nội tình với anh ta nữa, cô không biết năm nay là năm vận hạn của mình hay đơn giản chỉ là bị Đình Mùi đẩy vào vòng tai họa nữa.

“Anh cũng không muốn lo. Nhưng lúc anh chàng Cao Mạc kia đi qua, toàn thân toát ra sát khí, nếu anh gây ra hiểu lầm, đương nhiên anh phải ra mặt giải thích”.

“Anh cũng biết là hiểu lầm? Anh cũng biết áp sát gần như thế sẽ gây ra hiểu lầm sao?! Anh không cần phải giải thích gì cả, phiền anh hãy tránh xa tôi ra, coi như chưa từng quen biết thì càng tốt”.

Quyển Nhĩ không còn sức để nói nữa, giờ cô cũng không biết nên làm gì mới được. Ôi cái số của cô, chỉ e là cả cơ hội ôm cây đợi thỏ cũng không còn, giờ thì thảm thật rồi.

“Anh ta là bạn trai em, hay là bạn trai tương lai của em? Cho anh biết, anh sẽ tới tìm anh ta để giải thích.”

“Giải thích gì nữa? Anh định giải thích thế nào? Nói chúng ta đầu đối đầu, mặt kề mặt là để so xem diện mạo trời phú của ai tốt hơn, mặt của ai to hơn chắc?”

Đình Mùi vò tóc, cời tung hai chiếc cúc áo trên, nói với giọng có lỗi, “Anh chỉ muốn đùa với em thôi. Vớ lại, anh định nói với em là Cao Mạc đang đợi em dưới sân ký túc phòng em, ai bảo em không chịu hợp tác. Hỏi em có phải đang đợi anh ta không, em chỉ cần trả lời “phải” thôi là được rồi, cần gì phải lảm chuyện như thế, làm mọi chuyện trở nên rắc rối!

“Ồ, hóa ra đều là lỗi của tôi, tôi lảm chuyện, cho nên tôi bị hiểu lầm, bị trêu đùa là đáng đời, phải không?”

Quyển Nhĩ tức giận thật sự, đưa tay túm lấy cổ áo Đình Mùi, kéo anh ta đến trước mặt mình, “Phiền anh sau này đừng đùa với tôi nữa, sau này có nhìn thấy mặt tôi thì tránh đi giùm!”.

Quyển Nhĩ nói xong liền buông tay ra, đẩy Đình Mùi vẫn đang khom lưng như cây cung trước mặt mình ra định bỏ đi.

Đình Mùi vội giơ tay ra ngăn cô, “Bà cô của tôi ơi, là tôi sai, tôi sai, được chưa? Chẳng phải anh vẫn nói là tại anh nên mới gây ra hiểu lầm sao, anh đã chân thành nhận lỗi, em cũng đừng tức giận nữa. Anh đi tìm Cao Mạc giải thích chúng ta chẳng có quan hệ gì hết, sau này gặp em, anh bảo đảm sẽ đứng cách xa ít nhất ba mét để tiếp xúc”.

“Thế nào gọi là cách xa ba mét để tiếp xúc?”

“Nói chuyện cũng là một cách tiếp xúc mà! Không thể vì anh ta hơi một tí là giận dữ mà chúng ta không thể làm bạn bè, không qua lại với nhau nữa đấy chứ!”

“Anh mới hay giận dỗi!” Cho dù Cao Mạc có thế nào, Quyển Nhĩ cũng không muốn nghe người khác nói về anh như thế.

“Mới đấy mà đã bảo vệ anh ta ngay được rồi, thật là!” Đinh Mùi thấy giọng điệu Quyển Nhĩ trở nên ôn hòa hơn, liền lựa lời theo cô.

“Gì mà bảo vệ hay không bảo vệ, tôi nói cho anh biết, không cần anh giải thích gì hết!”

“Anh không đi giải thích, lẽ nào cứ để hai người bọn em hiểu lầm nhau như thế? Không cần phải khách sáo với anh.”

“Anh đừng nằm mơ, ai thèm khách sáo với anh!” Quyển Nhĩ cắt ngang hành động tự đề cao bản thân của anh ta, “Tôi chỉ sợ với khả năng giải thích của anh, có khi còn tạo ra lầm hiểu lầm hơn, anh cứ lặng lẽ mà rút lui đi.” Quyển Nhĩ nói xong, mô phỏng lại hành động từ từ lui về phía sau cánh gà của Đinh Mùi sau khi thực hiện xong nhiệm vụ dẫn chương trình, sau đó xoa tay, “Anh mau đi đi”.

“Sao em thích nổi giận vô cớ thế hả!”. Miệng anh mặc dù la bai bai, nhưng túm chặt lấy Lục Quyển Nhĩ, “Chỗ này rất xa, để anh đưa em về”.

Quyển Nhĩ đứng nhìn Đinh Mùi lúc nào cũng nhiệt tình, tận tâm, tự nhiên tâm tình chùng hẳn xuống. Việc này có thể trách anh ấy không? Có thể trách Cao Mạc không? Đều không thể. Nói cho cùng, sai vẫn là ở cô, ở giây phút cô do dự trước đó, sai là đã không thể luôn tỏ ra chín chắn, thận trọng. Mặc dù Cao Mạc chưa từng nói, nhưng Quyển Nhĩ có thể cảm nhận được, Cao Mạc không thích cô tùy tiện cười nói ồn ào. Quyển Nhĩ để mặc Đinh Mùi kéo mình ra đường chính, sau đó theo sau Đinh Mùi về ký túc.

Tối hôm nay, cô quá mệt mỏi, kiệt sức mất rồi. Cô không còn dũng khí để đến tìm Cao Mạc nữa, cũng không có lời nào có thể nói rõ được tâm tư của mình lúc này. Không thể nói rõ, suy cho cùng cũng bởi cô chưa nghĩ thông. Hai người cùng thích nhau, cùng muốn ở bên nhau, hóa ra lại là một việc không đơn giản.

Khi cô quay về phòng ký túc, mọi người đã tản sang các phòng khác để tụ tập nói chuyện rồi, chỉ còn La Tư Dịch vẫn nằm trên giường như thường lệ, “Gặp chưa? Khi mình về thì anh ấy đứng dưới sân, thế là bảo anh ấy quay về tìm cậu”.

Quyển Nhĩ tựa hai tay vào thanh chắn giường của La Tư Dịch, gục đầu xuống, “Gặp rồi”.

La Tư Dịch thò tay ra gõ gõ vào đầu cô, “Gặp rồi mà vẫn ủ rũ như thế? Cậu không cần giấu mình đâu”.

“Gặp thì đúng là đã gặp rồi, nhưng anh ấy chẳng thèm để ý tới mình mà đi thẳng lên phòng.”

“Không phải chứ!” La Tư Dịch ngồi bật dậy như có động đất, “Anh ấy đợi cậu chẳng phải là vì có chuyện muốn nói hay sao? Sao lại không nói, thế là ý gì?”.

Quyển Nhĩ lắc lắc đầu, tay nắm chặt thanh chắn giường từ từ giơ chân phải lên cao rồi úp mặt vào mu bàn chân. Từ lúc còn rất nhỏ, cô đã phát hiện ra khi luyện tập, cảm giác sẽ vô cùng trấn tĩnh, thanh thản. “Chắc là lúc nhìn thấy mình, tự nhiên anh ấy cảm thấy chẳng có hứng thú nữa”.

La Tư Dịch hất chân Quyển Nhĩ xuống, “Không có hứng thú thì phải làm cho anh ấy cảm thấy có hứng thú, “kim kê độc lập [1]” của cậu chẳng phải có ích rồi đấy sao, đá chân vào giường, cũng có níu kéo được đâu”.

[1] Cước phá

“Đúng là vô dụng, quả là mình rất vô dụng.” Quyển Nhĩ giơ hai tay lên, cứ mơ mơ hồ hồ như thế cho nên đánh mất bàn tay của Cao Mạc, mới để mọi việc thoáng qua mắt, không phải là vô dụng, thì còn là gì?

La Tư Dịch tức giận vì Quyển Nhĩ không làm nên cơm cháo gì, “Đúng là quá vô dụng!”, sau đó im lặng.

Khi Hà Bố và các bạn khác quay về thấy trong phòng tắt điện, La Tur Dịch và Lục Quyển Nhĩ người giương trên kẻ giường dưới nằm im bất động, không biết là đã ngủ hay chưa. Khi bọn họ đang rón rén lấy chậu đi rửa mặt, La Tur Dịch lên tiếng, “Các cậu bật đèn lên mà làm, bọn mình chưa ngủ đâu”.

Quyển Nhĩ gật gật đầu, đâu chỉ là chưa ngủ, mà có ngủ nổi hay không thì vẫn còn chưa biết!

Bọn họ mang về những tin tức mới nhất, thời gian, địa điểm cho buổi liên hoan đã được quyết định, năm giờ chiều ngày thứ Bảy, tầng ba nhà hàng Lý Viên. Vì tỉ lệ nam nữ quá mất cân bằng, mỗi bàn chỉ được có hai nữ sinh ngồi.

Liên quan đến vấn đề này, mấy người bọn họ vẫn bàn tán mãi không thôi.

“Bọn mình chờ bọn con trai ngồi hết rồi hãy vào, nếu không ngồi phải bàn không tốt, ảnh hưởng tới sự ngon miệng thì làm thế nào?” Tề Vũ nêu ý kiến.

“Đến muộn quá, chỗ tốt bị người khác chiếm hết rồi thì làm sao? Sở Phi Bình hỏi.

Hà Bố gật đầu, “Tốt hơn là cứ vào trước, chọn một chỗ ngồi thuận tiện, ăn, uống, nhìn ngắm, không thể để lỡ điều gì”.

“Thế nào thì mới gọi là sớm? Hơn nữa có gì đáng nhìn đâu, chỗ nào chẳng giống nhau, ngồi đâu chẳng được!” Vẫn là Tôn Mộc Nam điềm tĩnh nhất.

“Sao lại không có gì đáng nhìn, chẳng phải có người bỏ tiền xin tham gia, trả giá cao để mua chỗ ngồi tốt đấy sao?” Tề Vũ tiết lộ tin tức mà mình vừa nghe được.

Có hai người trong phòng nghe thấy điều này, lập tức phản ứng lại ngay. Hai bọn họ dường như cùng đồng thanh “Bao nhiêu tiền, mình bán!”.

“Hai cậu quả là rất có phong cách nhé! Được, để sau mình thăm dò xem sao, xem có ai dám đi ngược hướng gió không.”

“Muốn tham dự, phải tới gặp trưởng ban văn nghệ ở từng khoa để xin xác nhận, không có chữ ký không được vào, vì thế không có chuyện mượn danh người khác tới tham dự được đâu.” Tôn Mộc Nam tốt bụng giải thích.

“Ồi...” Quyển Nhĩ và La Tư Dịch lại một lần nữa đồng thanh, cùng tỏ ra mất hứng.

“Hai con mèo các cậu ở trong phòng luyện tiết mục Song Hoàng [2] đấy à?” Hà Bố tỏ ra thích thú với sự đồng lòng nhất chí của hai cô bạn.

[2] Song hoàng: Một loại hình biểu diễn phối hợp hai người, một người biểu diễn động tác, một người núp đằng sau hát hoặc nói.

Quyển Nhĩ và La Tư Dịch càng thêm đồng lòng, hai người họ buồn bã thờ dài, xuống giường tìm chậu rửa mặt của mình, thung thủng đi ra ngoài. Coi như những người bạn trong phòng và những việc ồn ào vừa rồi đều không tồn tại vậy.

Chuyện tình yêu, người ngoài nhìn vào sẽ trêu đùa và cười rộ lên, đó là kết luận gần đây Quyển Nhĩ đưa ra sau một thời gian quan sát. Đương nhiên cũng là từ vô số lần cô chặn đường Cao Mạc mà không có kết quả, trước mắt lại có biết bao nhiêu cặp tình nhân thân mật với nhau như ở chỗ không người nên mới khiến cô tức giận mà buông ra những lời kết luận như thế.

Khi hai người quấn quýt, anh một câu tôi một câu, nói toàn những lời vô vị đến rùng mình, lại có ai đó khác cảm thấy có thể tìm được trò vui trong đó, đấy gọi là trêu đùa. Còn thế nào là cười phá lên, đó chính là khi có người thứ ba ở cùng, có rất nhiều điều muốn nói mà không biết phải bắt đầu thế nào, đành nói giỡn cho vui vậy.

Mình vui người khác cũng vui, đấy chínhhh là công năng của việc yêu đương.

Đình Mùi đưa Diêu Sinh cùng xuất hiện trong buổi liên hoan, lập tức những tiếng cười rộ nhanh chóng xuất hiện. Điều khiến mọi người vô cùng thán phục là hai người đó đều rất duyên dáng, khăng khải, ứng phó rất tốt. Lời nói, hành động đều mang lại cho người khác cảm giác như sẽ là của nhau mãi mãi, tự nhiên đến mức ai ai cũng thán phục.

“Đồng chí Tiểu Đình thật đúng là có tài, nhanh như thế mà đã đưa được người ta đến bố cáo thiên hạ rồi.” Hà Bố xuýt xoa nói.

Tôn Mộc Nam cũng cười ha hả tiếp lời, “Cậu ta là ai chứ! Thần tượng của chị đấy!”, bộ dạng dương dương đắc ý như thật sự có được vinh dự lớn.

Bọn họ có nói gì thì Quyển Nhĩ cũng đều không nghe thấy, bởi vì cô bị La Tư Dịch kéo ra ngồi ở một bàn khác. Hai người đã thỏa thuận với nhau, ăn xong sẽ đi ngay ra ngoài mua ít hoa quả. Nhưng có một sự việc ngoài dự liệu của hai người đã xảy ra.

Quyển Nhĩ vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì bị cậu bạn ngồi bên cạnh túm lấy hỏi này hỏi kia. Giọng cậu ta nghe rất kỳ quái khiến Quyển Nhĩ cứ phải nín nhịn, cuối cùng không nhịn được nữa mà bật cười.

“Xin lỗi, mình không cố ý.” Quyển Nhĩ vội vàng xin lỗi, nhưng xin lỗi thì cũng không thể nhịn được cười, thực sự ngữ điệu của cậu ta khiến Quyển Nhĩ có cảm giác cậu ta đang hát vậy.

“Không sao, không sao, mình cũng quen rồi.” Cậu bạn tên Sách Lang đó ngượng ngùng nói.

La Tư Dịch chỉ lạnh lùng ngồi nhìn, đột nhiên hỏi: “Cậu là người dân tộc?”.

Sách Lang gật gật đầu, càng thêm lúng túng. Nhưng La Tư Dịch cũng chẳng để ý việc cậu ta có ngại ngùng hay không, quay sang nói với Quyển Nhĩ, “Cậu ấy trêu cậu đấy, cậu ấy đến đây học từ nhỏ, nói tiếng Bắc Kinh có khi còn chuẩn hơn mình”.

Quyển Nhĩ tỏ ra kinh ngạc. Quả nhiên ngay sau đó, Sách Lang nói giọng vô cùng chuẩn, dùng từ chính xác, khẩu âm lại tròn, “Mình thấy

bạn Lục Quyển Nhĩ đây múa điệu ấy nên nhớ nhà, vì thế mới dùng tiếng địa phương, thật sự không có ý gì khác, không có ý gì khác!” Tương phản với giọng điệu rất nghiêm túc đó là nét mặt không hề ẩn giấu cái ý, trêu đùa cậu khiến tôi rất vui, trông thật đáng ghét.

Quyển Nhĩ thờ dài, “Múa điệu của dân tộc Tây Tạng là Hà Bố, không phải mình”, lẽ nào cũ ngã của cô đã tác động tới nỗi nhớ quê hương của bạn Sách Lang sao?

La Tư Dịch lôi bàn tay định chỉ về phía Hà Bố của Quyển Nhĩ xuống, “cậu ta nhăng cuội làm gì”.

Quay đầu lại, đúng là cô đã thấy một người da mặt còn dày hơn cả tường thành, bị người khác vạch trần mà vẫn còn ở đó làm bộ làm tịch biện bạch.

Sách Lang ngồi lui lại phía sau, dựa lưng vào thành ghế, nhường cho La Tư Dịch nói chuyện với Quyển Nhĩ được thuận tiện, “Xin hỏi, thế nào gọi là nhăng cuội?” Cậu ta làm bộ hết sức chân thành, nghiêm túc muốn học hỏi.

“Nghĩa là: nói vớ nói vẩn”. La Tư Dịch nhẹ nhàng giải thích.

“Thế nào là nói vớ nói vẩn?” Lần này cậu ta càng tỏ ra khiêm tốn.

“Phét lác.” La Tư Dịch cũng tỏ ra kiên nhẫn, phát âm từng từ từng chữ rõ ràng.

Quyển Nhĩ gập người xuống bàn, nghiên cứu xem món sủi cảo vừa được mang lên có nhân bên trong là gì, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng mình đao kiếm vung lên loang loáng, lạnh lẽo.

Và thế là kế hoạch rút sớm của họ bị anh chàng ham học Sách Lang phá hỏng. Tận khi cô Vương tuyên bố buổi liên hoan kết thúc tốt đẹp, La Tư Dịch vẫn đang đấu võ mồm với Sách Lang, anh một câu chị một câu không ai chịu ai.

La Tư Dịch đứng dậy, không quên đưa ra lời tổng kết cho buổi thảo luận tối nay, “Cuộc đối thoại tối nay của chúng ta, chính là nói nhăng

nói cuội”. Cô nói xong, không buồn nhìn phản ứng của Sách Lang, kéo Quyển Nhĩ đứng dậy đi về.

Hai người đi rất thong thả, mặc dù cùng ra với các bạn, nhưng cuối cùng rút lại hẳn phía sau. Con đường với hai hàng cây hai bên tràn ngập ánh trăng, rất yên tĩnh, dường như sự huyền ảo và tạp âm đều đã được những bước chân đi trước đó mang đi rất xa rồi. Mỗi bước chân của La Tư Dịch và Quyển Nhĩ đều hết sức nhẹ nhàng, chậm rãi, ngắm như muốn cùng nhau tận hưởng sự yên tĩnh hiếm có này.

“Anh ra dáng một chút có được không, đừng kéo nữa, em phải về nhà rồi”.

Có tiếng nói từ bên đường vọng tới.

Quyển Nhĩ và La Tư Dịch cùng quay sang nhìn nhau, giọng nói đó rất đặc biệt, muốn vờ như không biết cũng khó. Giọng Diêu Sinh gần đây họ được nghe liên tục, đã quen thuộc lắm rồi.

“Anh thật sự không được sao?” Một giọng nói khác cũng quá quen, hỏi lại.

Quyển Nhĩ sau khi trấn tĩnh lại, đoán chắc đó là Đinh Mùi, cô kéo La Tư Dịch, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Những chuyện như thế này mà cứ đứng nghe cũng không phải là tốt. La Tư Dịch lại đứng mãi ở đó, túm chặt lấy tay Quyển Nhĩ, không nhúc nhích. Quyển Nhĩ cũng chẳng còn cách nào khác, đành dừng lại.

Đột nhiên Diêu Sinh từ sau hàng cây chạy ra, ra đến đường còn bị vấp ngã, Quyển Nhĩ vội đưa tay ra đỡ lấy cô ấy.

Diêu Sinh thấy tự nhiên có hai người xuất hiện ở bên đường, rõ ràng đã nghe hết cuộc đối thoại giữa cô và Đinh Mùi. Cô không biết có nên cảm ơn cô bạn vừa đưa tay ra đỡ mình hay không, vì thế chỉ gật gật đầu rồi quay người bỏ đi.

La Tư Dịch cười nhạt một tiếng, thả tay Quyển Nhĩ ra, “Cậu tự về nhé, mình muốn đi dạo một mình”. Cô ấy đi không nhanh, nhưng Quyển Nhĩ có thể nhìn ra sự vội vã và nhẹ nhõm trong tiếng bước

chân của cô ấy. Đi mãi đi mãi đột nhiên La Tư Dịch bắt đầu chạy, dần dần chạy khuất khỏi tầm nhìn của Quyển Nhĩ. Tiếp theo, anh bạn Đinh Mùi xuất hiện không ngoài dự kiến.

Anh ta nhìn thấy Quyển Nhĩ, lại còn nhếch mép lên cười mấy tiếng, “May mà là em”.

Quyển Nhĩ lập tức trừng mắt, là tôi thì sao lại may?

Đinh Mùi thấy cô đứng đó không định đi, liền kéo cô lại gần, khoác tay lên cổ Quyển Nhĩ kéo đi, “Người xem cũng có phần, anh em mình đi chúc mừng một chuyện”.

Quyển Nhĩ hất tay anh ta sang một bên, “Có gì đáng chúc mừng chứ?”. Cô muốn thắc mắc tại sao cô bắt gặp chuyện như thế, lại khiến quan hệ của hai người trở thành thân thiết như những người anh em.

Thật ra không cần anh phải nói xa nói gần, cô cũng sẽ không đem chuyện ngày hôm nay nghe được kể ra ngoài. Tỏ tình không thành đã đủ thảm lắm rồi, càng nhiều người biết thì càng có nhiều người đờn xem kịch hay thôi, làm gì có ai hiểu được mùi vị mà người trong cuộc đang phải nếm trải đâu! Thích mà không thể nói ra, thích mà không thể ban tặng, tình cảm đó, cô hiểu.

“Chúc mừng vì không cần phải thất tình”.

Đinh Mùi nói xong, lờ đi sự phản kháng của cô, lôi cô đi ra ngoài cổng trường.

Quyển Nhĩ làm sao ngờ được, hoạt động chúc mừng của Đinh Mùi chẳng gặp phải trở ngại nào, thậm chí còn cảm động cả trời đất.

Nói anh ta không gặp trở ngại gì, là vì anh ta đưa Quyển Nhĩ đến một quán nhỏ trong một loạt các quán ngoài cổng trường. Quán đó đúng là rất nhỏ, vẫn còn phục vụ theo kiểu đưa đồ ăn qua ô cửa sổ, người tới ăn chỉ đứng bên ngoài mà ăn. Bởi vì lúc đó đã rất muộn rồi, vì thế ông chủ cũng quan tâm tới họ hơn, lấy cho hai người mỗi người một chiếc ghế nhỏ. Quyển Nhĩ gọi mấy xâu thịt và yêu cầu ông chủ rán hai chiếc bánh bao. Còn Đinh Mùi chỉ gọi bia, ngồi đó và uống.

Quyển Nhĩ lấy giấy ra lau qua chiếc ghế, lúc đó mới phát hiện ra, mới chỉ vừa đầy thôi mà Đinh Mùi đã uống hết nửa lon rồi. Quyển Nhĩ muốn khuyên anh ta uống ít thôi, nhưng lại cảm thấy mượn rượu giải sầu cũng có lý của nó. Cô không thể chia sẻ ưu phiền với bạn, vậy thì hãy để bia giúp anh ta giải sầu vậy.

Chủ quán là một người đàn ông trung niên to béo, do giới hạn của diện tích quán, nên không có nhiều người tới đây uống rượu. Vì thế, mấy lon bia trong quán là ông mua để dành cho mình, không có ý định bán kiếm tiền. Sau khi nướng xong mấy thứ mà Quyển Nhĩ gọi, ông cũng cầm theo một lon bia và một chiếc ghế nhựa đi ra, giơ về phía Đinh Mùi, hai người bắt đầu uống.

Quyển Nhĩ tự nhiên lại trở thành tiểu nhị, giúp họ bung đồ rót nước. Hai người đó không nói nhiều, chú một lon, cháu một lon, không khách sáo cũng không nhường nhịn, lon cuối cùng hai người chia nhau uống.

Tiền do Đinh Mùi trả, Quyển Nhĩ muốn trả cũng bị anh ta đẩy sang một bên. Xem ra anh ta vẫn rất tinh táo, lúc đếm lon bia nhất định đòi tính luôn cả lon cuối cùng mình và ông chủ cùng chia nhau uống đó. Ông chủ béo cũng là người thoải mái, “Được, anh bạn nhỏ, hôm nay coi như cậu mời, thường xuyên đến đây, lần sau tôi mời!”.

Quyển Nhĩ cười ha hả vội nói, “Có mời cháu không?”

“Mời chứ, mời chứ, cùng đến nhé!” Ông chủ béo nói nói cười cười xong vội vàng đi thu dọn quán.

Quyển Nhĩ và Đinh Mùi đi về phía cổng trường. Họ đi không quá nhanh, Quyển Nhĩ vừa cảm thấy no, vừa cảm thấy mệt, vì thế đi không nổi. Còn Đinh Mùi, dường như đi rất miệt mài, bước rất rộng, nhưng cũng chẳng được bao xa.

Quyển Nhĩ chọn đi ở giữa đường. Trên đường không có xe, còn hai bên đường lại có cây, cô luôn cảm thấy đi giữa đường vẫn an toàn hơn, có ánh trăng, có ánh đèn. Còn Đinh Mùi loạng choạng đi dưới ánh đèn đường vàng đục và bóng cây âm u khiến Quyển Nhĩ lo lắng

liệu anh có lúc nào không khống chế được thăng bằng mà đâm thẳng vào gốc cây hay không.

Tĩnh lặng, đột nhiên Đinh Mùi cất tiếng hát.

Một chiếc lá rơi xuống trước khung cửa sổ

Một viên kẹo tan dần trong miệng

Một bài tình ca đang vào hồi kết

Tạo nên thời khắc của sự bi thương

Ánh mắt buồn bã của cô ấy rời khỏi khuôn mặt tôi

Tôi đã mất cô ấy...

(Ban nhạc Muma, ca khúc *Tôi đã mất cô ấy*) [1]

[1] Ca khúc là của ban nhạc Muma

Anh dựa vào gốc cây, ngẩng đầu lên, nhìn trời, lặp đi lặp lại đoạn đó trong bài hát.

Quyển Nhĩ kiên nhẫn đứng chờ bên cạnh, ca từ của bài hát bi thương tới nỗi cô không nở cất ngang, cô không thực sự đánh giá được là có hay hay không, chỉ cảm thấy sự đau thương này có thể lây truyền qua không khí.

Quyển Nhĩ thấy anh ta cứ hát đi hát lại mà không có ý định dừng lại, liền xích lại gần, “Đinh Mùi...”.

Đinh Mùi ngừng hát, anh ta nắm lấy tay Quyển Nhĩ, áp lên mặt mình rồi chà qua chà lại một cách hỗn loạn, sau đó không nói gì và bỏ đi. Để lại Quyển Nhĩ với bàn tay nóng ấm đang dần dần thành lạnh lẽo, một mình đứng đó rất lâu rất lâu, lâu tới nỗi sự lạnh lẽo xuyên qua lòng bàn tay truyền vào tới tận tim.

Tối hôm nay đối với Đinh Mùi mà nói, vì là lần đầu tiên anh tỏ tình mà bị từ chối, cũng khiến anh cảm thấy tổn thương, nhưng thực sự không để lại nhiều vết hằn trong trái tim anh. Trong cuộc sống của anh có quá nhiều quá nhiều việc quan trọng, đầu anh chỉ ghi nhớ

những việc đó thôi cũng đủ quá tải, không còn chỗ trống cho việc đau buồn vì thất tình nữa.

Nhưng tối hôm nay, đối với Quyển Nhĩ mà nói, lại là khởi đầu của quãng thời gian đau khổ trong cuộc đời cô, từ chính thời khắc này, cô nảy sinh lòng thương xót đối với Đình Mùi, chính vào tối hôm nay, cô hiểu lầm rằng Đình Mùi là một người rất nặng tình.

Chương 8: Ghìm cương trước vực thẳm

Các tân sinh viên hòa nhập với cuộc sống mới bằng mọi phương thức, đương nhiên những cuộc trò chuyện liên quan tới buổi lễ chào đón tân sinh viên cũng chỉ như làn gió thoảng qua, cuối cùng cũng tiêu tan. Đề tài mặc dù được gạn đục khơi trong, nhưng có những thứ mà hình bóng của nó còn lưu lại rất khó xóa bỏ tận gốc, Sách Lang là một ví dụ.

Quyển Nhĩ không biết vì sao anh chàng Sách Lang này lại thần thông quảng đại như thế, anh ta tranh cãi với La Tư Dịch mãi thành ra nghiện, hầu như anh ta có mặt trong tất cả các tiết học của khoa Quyển Nhĩ. Ban đầu thì mặt dày ngồi xán lại cạnh hai người, cuối cùng lại trở thành người chiếm chỗ giúp các cô. Ngẫu nhiên trong lớp có sinh viên nam nào đó không tới, anh ta lập tức thế mình vào chỗ đó. Vì thế ngoài La Tư Dịch luôn hoài nghi động cơ của cậu ta ra, thì những người còn lại trong lớp đều rất hoan nghênh sự có mặt đó.

Hôm nay Quyển Nhĩ lại thấy La Tư Dịch đang nói gì đấy với Sách Lang mà khiến anh ta phải cúi gằm mặt xuống, cô cười và đếm thầm trong đầu, một... hai... ba! Quả nhiên chỉ đếm đến ba, anh bạn Sách Lang bắt đầu phẫn chấn trở lại, ra sức khiêu khích, đờ La Tư Dịch phản công lại.

Quyển Nhĩ bị ép ngồi giữa hai người, sớm đã quen với những cuộc cãi vã kịch liệt của bọn họ nên giờ đã có thể thản nhiên như không. Trong lòng cô còn thầm thán phục sự thẳng thắn của anh ta, không ngại nguy hiểm mà lăn xả vào.

Mặc dù cô cũng hiểu, không phải cứ có người thích thì hẳn đã là chuyện vui, nhưng Sách Lang quả thật rất ưu tú. Đương nhiên sự phán đoán này hoàn toàn không phải là nghe hơi nôi chõ, mà là kết luận của Quyển Nhĩ sau một thời gian chăm chú quan sát. Chuyên ngành học của Sách Lang và giống nhau, tính ra thì có thể coi là sư huynh của Đinh Mùi. Nhưng anh ta dường như có hứng thú với tất cả mọi thứ, mà trình độ thì không thể nói là chỉ biết sơ sơ. Mới đầu, cô cho rằng Sách Lang căn cứ vào chương trình học, nên đã có sự chuẩn bị trước. Nhưng những phát biểu khiến người ta choáng váng

của anh ngày một nhiều, lúc đó Quyển Nhĩ mới dám khẳng định, kẻ mạnh vẫn là kẻ mạnh, tùy tiện cũng có thể thao thao bất tuyệt giảng bài cho họ một, hai giờ đồng hồ, nếu không bị cô bạn La Tư Dịch tàn nhẫn cắt ngang. Cũng từ đó mà Quyển Nhĩ khẳng định, tiếng phổ thông của Sách Lang vô cùng tốt, tốt tới mức có thể đi làm phát thanh viên được. Vẫn là nhờ La Tư Dịch có khả năng nhìn thấu bản chất của vấn đề, nhằm trúng đích điểm trúng huyệt, mũi kim đó dường như đã chạm tới trái tim của Sách Lang, không rút lại được nữa.

“Tiểu La.” Nguồn gốc của cách gọi này xuất phát từ một ngôi sao nổi tiếng nào đó, vì thế dù bị La Tư Dịch phản đối rất nhiều lần, Quyển Nhĩ vẫn kiên quyết gọi thế, “Cậu thật sự ghét Sách Lang đến thế sao?”, vào giờ ăn cơm trưa, không kìm được, Quyển Nhĩ bật hỏi.

“Hiếm khi nhân vật ấy mới biến mất một lúc, cậu để mình thờ đi.” La Tư Dịch ăn gì cũng không ăn nhiều, một hai bát cơm, nửa phần thức ăn, còn ăn rất có phong cách dưỡng sinh, chậm chạp khác thường.

“Mình để cậu thờ, cậu sẽ tích đầy hơi để đối phó với anh ấy!” Quyển Nhĩ cười phá lên chờ đợi, quyết không chịu từ bỏ đề tài này, cô luôn có cảm giác hai người bạn họ rất có triển vọng.

“Mình tốn công tốn sức thế để làm gì, không gặp được mà vẫn còn nhớ nhung, thế mới là không khảo mà xưng đấy.” La Tư Dịch từ tốn đáp.

Quyển Nhĩ gật gật đầu, đúng là chưa bao giờ thấy cô ấy ngằm nhắc tới Sách Lang bao giờ. Bất luận là Sách Lang có thế nào, La Tư Dịch cũng không bao giờ coi anh ta là đề tài trong các cuộc nói chuyện, không trách anh ta quá phiền phức, cũng không để ý xem anh ta có những thay đổi gì, hoàn toàn không để tâm tới. Nếu đúng là như vậy thì thật đáng tiếc cho sự khổ công và kiên trì lâu nay của Sách Lang. Quyển Nhĩ không nhịn được tỏ ra vẻ cảm thông nói, “Anh ấy thật sự rất đáng thương”.

La Tư Dịch đặt đũa xuống, “Quyển Nhĩ, người này cậu thấy đáng thương, người kia cậu cũng thấy đáng thương, cậu có lo được hết không?”.

Quyển Nhĩ đỏ mặt, cúi đầu xuống, cô biết Tiểu La đang trách cô sống không có nguyên tắc. Gần đây cô thường xuyên đi ra ngoài cùng Đinh Mùi. Ban đầu chỉ là tình cờ gặp nhau trên đường, anh rủ đi chơi,

cô không nỡ từ chối liền đi cùng. Sau này thì là hẹn trước rồi gặp nhau, hoặc là hẹn gặp qua điện thoại, chỉ cần anh gọi là cô đi ngay. Nhưng không phải là hai người hẹn hò, đôi khi là ra ngoài ăn cơm cùng một đám bạn, thỉnh thoảng lại giúp Đinh Mùi làm báo tường cho hoạt động sắp tới của anh ấy, đại loại như vậy. Qua lại nhiều, cô quen hầu người bạn bên cạnh Đinh Mùi, nghiêm nhiên trở thành người trong nhóm của anh ấy. Quen nhiều người, thì bắt đầu cũng có nhiều việc, vì thế ngày nào cô cũng rất bận, bận tới nỗi không có thời gian đi tìm Cao Mạc nữa.

Quyển Nhĩ biết bận rộn không phải là lý do. Cô chỉ không thể xác định được liệu Cao Mạc mà cô luôn hướng về có phải là bến bờ tình yêu mà cô mong đợi không.

Tình yêu là gì, không ai có thể nói cho cô hiểu.

Đinh Mùi từng nói, cái gọi là yêu với không yêu, chỉ là một vở kịch tự lừa mình dối người. Nhưng anh ấy càng nói như vậy thì Quyển Nhĩ càng cho rằng chắc chắn anh hiểu. Anh ấy vẫn có thể cười nói như chưa hề có chuyện gì xảy ra với Diêu Sinh trước mặt người khác, dường như câu chuyện hôm đó là do mọi người tưởng tượng ra. Còn sau đó, Quyển Nhĩ tin rằng mình thường xuyên vô tình nhìn thấy sự thất vọng và cô đơn được che giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong mắt anh. Cách cư xử của anh khiến Diêu Sinh không hề cảm thấy bất tiện khi tiếp xúc, hình tượng Đinh Mùi trong mắt Quyển Nhĩ đột nhiên cao lớn hơn rất nhiều. Cao lớn tới mức khiến người ta vừa lo lắng, vừa đau lòng.

La Tư Dịch thấy Quyển Nhĩ không nói gì, liền kéo cô đứng dậy: “Bọn mình đi dạo đi”.

Nói là muốn đi dạo, nhưng ánh nắng vào chính Ngọ rất ấm áp, khiến người ta có cảm giác muốn tìm một nơi nào đó để nằm sưởi nắng. Thời tiết tháng mười một, đã là cuối thu đầu đông, không thể ngồi bệt xuống đất, La Tư Dịch và Quyển Nhĩ chọn đi chọn lại, cuối cùng chọn ngồi xuống dưới cột bóng rổ. Vừa có thể ngồi, lại vừa có thể dựa, tầm quan sát lại rộng, lại thêm vài anh chàng đẹp trai không quản gì gió lạnh cời trần nháy nhót, đây cũng xem như là một chỗ đẹp.

Quyển Nhĩ vẫn ngồi thẩn ra, đang nghĩ tới những lời La Tư Dịch vừa nói, “Mình cũng không muốn ban phát sự thương cảm tràn lan, nhưng thấy họ như thế lại không cầm lòng được, mà cũng chẳng biết

mình đang buồn thay người ta điều gì nữa”.

La Tư Dịch lắc lắc đầu, “Cậu không phải là thương cảm tràn lan, mà là cảm thông đồng loại”.

“Mình cảm thông gì chứ, bàn tay của Cao Mạc, anh ấy cũng đã đưa ra cho mình rồi.”

“Đưa ra rồi, sau đó thì sao?”

“Sau đó là do mình đã không nắm lấy.” Quyển Nhĩ thở dài trả lời, đầu tiên là do cô không nắm lấy, sau đó là không tìm thấy, tiếp theo thì có vẻ như từ bỏ ý định đi tìm, không biết là bận rộn việc gì nữa. Dù sao thì cũng không giống như chuyện của Đinh Mùi và Diêu Sinh. Đinh Mùi bị từ chối khi chưa bắt đầu, còn cô đã từng có cơ hội.

“Có gì khác biệt chứ, kết quả chẳng phải vẫn giống nhau sau!”

“Mình cũng không rõ nữa, nhưng dường như không phải vì điều đó mà là thấy không nhẫn tâm.” Ít nhất thì đến bây giờ cũng không thấy hối tiếc, cũng không buồn bã đến mức gặp ai cũng ban phát sự thương cảm.

“Cậu thích bọn họ đến thế sao?”

“Hả?” Quyển Nhĩ cuối cùng cũng bị kích động mạnh, muốn đứng thẳng dậy để nói, kết quả là cộc đầu vào thanh ngang của cột bóng rổ. “Ui!”, cô ôm chặt lấy đầu rồi lại ngồi phệt xuống.

La Tư Dịch kéo cô lại gần, giúp cô xoa xoa đầu, “Cậu hoảng hốt gì chứ, ý mình muốn hỏi là, có phải cậu thích cách sống mà họ theo đuổi không?”.

Quyển Nhĩ bị cộc đầu nên u u mê mê, lại bị La Tư Dịch ấn đầu xuống mà xoa tới xoa lui, càng thấy u mê hơn. Cảm giác như mấy đường kẻ trên sân vận động lúc thì dựng đứng lên, lúc thì lại nằm bẹp xuống, đành nhắm chặt mắt để mặc cho La Tư Dịch vờ vò đầu mình.

Cho tới khi Quyển Nhĩ cảm thấy đầu mình sắp bị vò tới rối tung lên như sợi gai, mới vội nói: “Được rồi, hết đau rồi!”.

Cô thả tóc ra, vuốt thẳng rồi lại buộc túm lên, “Mình thích hay không thì cũng có ích gì, phải là người họ yêu thích thì mới được”.

Quyển Nhĩ không phủ nhận suy đoán của La Tư Dịch, cô thật sự cảm thấy mình như một người qua đường không cần thận nên bị ép đứng lại xem vở kịch láo nháo mà thôi, cảm giác của cô không quan trọng.

“Thích gì cũng phải có giới hạn thôi, nếu qua giới hạn đó nhiệt tình cũng nên giảm xuống.”

“Chính vì điều này mà cậu không hề có ý định đáp lại? Bởi vì không có niềm tin?”

“Mình chỉ sợ cậu nhìn thấy sẽ buồn, vì thế mới nói cho cậu biết sự đau khổ của họ, nếu thật sự được tính là đau khổ, sớm muộn gì rồi cũng qua đi, chẳng liên quan gì đến niềm tin của mình cả.”

La Tư Dịch dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Những việc như thế thì cần niềm tin làm gì? Nếu thật sự mình cần tới nó, chấp vá và tiết kiệm cũng có thể để dành ra được một ít, chuyện ấy đâu có khó!”

Quyển Nhĩ gật gật đầu như hiểu ra, bất giác thở dài, xem ra Sách Lang khó mà mở được cánh cửa trái tim của Tiểu La rồi.

“Ít ra thì cậu cũng có niềm tin để nói ra cậu muốn gì, mình thì không làm được.”

“Mình thật sự không muốn cậu chơi lâu với đám Đinh Mùi, chơi lâu rồi, cậu nhất định sẽ không còn biết bản thân mình muốn gì nữa, chỉ còn biết anh ta muốn gì thôi.”

“Ờ,” Quyển Nhĩ ừ ừ đáp lại, xong mới như tỉnh ra, La Tư Dịch đang nói gì thế, “Cậu quen bọn họ sao?”

“Cũng gọi là quen, hồi cấp ba thường chơi với nhau.”

Quyển Nhĩ mở to hai mắt, “Vậy hai người vờ như không biết nhau?”, La Tư Dịch khi đi cùng cô đã gặp Đinh Mùi không biết bao nhiêu lần, hai người đó chưa bao giờ nói chuyện với nhau, ngay cả giao tiếp cơ bản cũng không. Cô cũng từng cảm thấy kỳ lạ, bởi vì côai người họ với nhau, nhưng khi gặp mặt, bọn họ vẫn không nói gì với nhau. Nhưng La Tư Dịch đối với tất cả các nam sinh khác cũng đều như thế, chưa từng nhìn thấy cô ấy thân mật với ai, vì thế Quyển Nhĩ cũng không suy nghĩ nhiều. Từng chơi với nhau, thế mà giờ lại coi như người xa lạ, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rất không vui.

Quyển Nhĩ cảm thấy hơi hối hận vì mình đã tò mò linh tinh, nhưng câu hỏi đã buột ra khỏi miệng rồi, muốn rút lại cũng không kịp nữa.

“Bọn mình không học cùng một trường cấp ba, nhưng học cùng nhau trong một lớp phụ đạo. Bạn của anh ấy lại học cùng lớp với mình, vì thế mới thường xuyên chơi cùng với nhau. Sau đó thì mình thích anh ấy. Mọi người xung quanh đều nói bọn mình rất xứng đôi, chính mình cũng ngộ nhận rằng bọn mình ở bên nhau là điều tất nhiên. Có một

thời gian, anh ấy làm gì mình cũng làm theo, như bị ma ám vậy.”

Quyển Nhĩ đột nhiên nhớ ra, người con trai mà La Tư Dịch nhắc tới ở sân vận động ngày hôm ấy, người mà cô ấy hy vọng đứng trên đường chạy, “Người mà cậu hy vọng đó, chính là Đinh Mùi sao?”

“Đúng thế, chính là anh ấy, anh ấy đã từng xứng đáng với sự mong đợi đó của mình. Mặc dù anh ấy không thích mình, nhưng cũng không làm mình phải bẽ mặt, đợi tới khi kỳ thi tốt nghiệp trung học kết thúc, mới nói rõ với mình. Lúc đó mình rất tức giận, cảm thấy tất cả những chuyện trước đây đều là lừa dối, thế là mình nói sau này hãy coi như chưa từng quen biết, cũng sẽ không bao giờ quen biết nữa.”

“Sau này, mình mới dần dần hiểu ra, anh ấy thật ra cũng là người tốt. Mặc dù anh ấy không thích mình, nhưng sợ ảnh hưởng tới việc thi cử, nên mới để mình ở bên anh ấy lâu như thế.” Càng lợi hại hơn là ở bên nhau lâu như vậy mà anh vẫn không coi cô ấy là bạn gái, giữ được khoảng cách mong manh đó, thật không phải là người tầm thường. Đinh Mùi quả là người tốt.

“Không phải mình cố ý giấu cậu, chỉ là không nghĩ hai người lại thân thiết nhanh đến thế.”

“Tiểu La, không cần phải giải thích với mình.” Quyển Nhĩ ngập ngừng định nói gì đó rồi lại thôi. Cô muốn an ủi bạn mấy câu, nhưng mấy lời dằn dò của La Tư Dịch càng khiến cô nhận ra rằng bạn mình đã nặng tình quá rồi. Cô giữ chặt vai La Tư Dịch, vỗ nhẹ nhẹ.

“Mình chỉ muốn nhắc nhở cậu, anh chàng Đinh Mùi đấy có ma thuật, đợi đến khi cậu chỉ còn biết đến anh ta và xoay quanh anh ta thôi, lúc ấy muốn thoát ra khỏi cái vòng đó cũng không kịp nữa rồi.”

“Mình với anh ta chẳng có gì đâu, thỉnh thoảng làm quân sư cho anh ta thôi mà. Còn cậu, cứ thế mà từ bỏ sao?”

“Mình có kém cỏi gì đâu. Có tài có sắc, cần gì phải cố gắng ép buộc ai? Anh ấy không thanh thản, chẳng phải mình càng thấy vui hơn sao? Tuy nhiên, sự tự tin to lớn đó của mình đã bị vỡ tan thành trăm nghìn mảnh rồi. Giờ đang trong quá trình trùng tu lại. Mình không muốn dùng người khác lấp vào chỗ trống đó, cũng không muốn tự mình đi vào con đường cụt.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng tất cả những việc Đinh Mùi làm vẫn khiến cô thấy không thuận mắt. Muốn buông tay, nhưng có buông được hay không lại do trái tim quyết định, đành phải đợi nó từ từ nhạt đi

thôi.

Lần này Quyển Nhĩ gật đầu có vẻ như đã hiểu ra, điều mà La Tư Dịch muốn nói là người nào không cần cô, cô cũng không cần họ. Vì vậy mặc dù rất buồn, nhưng thật quả cảm.

“Nếu sớm biết, mình đã không qua lại với anh ta.” Nếu phải đặt La Tư Dịch và Đinh Mùi lên bàn cân, không cần nghĩ Quyển Nhĩ cũng có thể đưa ra được lựa chọn.

“Con người anh ấy, làm bạn thì không phải suy nghĩ. Mặc dù tình trạng của bọn mình như vậy, nhưng nếu mình thật sự gặp chuyện gì khó khăn, dù có mở lời nhờ anh ấy giúp đỡ hay không, anh ấy vẫn giúp mình mà không nói nửa lời. Không phải mình bảo cậu phải tuyệt giao với anh ấy, mình chỉ sợ cậu lơ ngơ cho rằng đấy đơn giản là tình bạn, mà không lưu tâm để ý thôi.”

“Cậu yên tâm. Mình sẽ ghìm cương trước vực thẳm.”

Quyển Nhĩ cười thoải mái nói, mặc dù trong lòng cô không hề dễ chịu như thể hiện ra bên ngoài. La Tư Dịch không ngần ngại đem chuyện của mình kể ra để khuyên cô, cô ấy đã thực sự coi cô là bạn, vì muốn tốt cho cô, làm sao cô có thể không biết phân biệt phải trái chứ.

Còn Đinh Mùi, anh ta giờ đã ở thời kỳ an toàn nhất sau cơn khủng hoảng rồi. Anh ta có nhiều bạn như vậy, thêm cô vào cũng không nhiều hơn mà bớt cô cũng không ít đi. Cô nghĩ như vậy nên cũng thấy nhẹ nhõm.

Kể từ sau hôm đó, Đinh Mùi hoặc các bạn anh có tới tìm, hay gọi điện thoại, không phải lần nào Quyển Nhĩ cũng đi cùng họ. Chỉ từ chối nói là sắp thi nên rất bận. Dần dần cô cũng tự tách mình ra khỏi nhóm bạn đó.

Thời gian rảnh rỗi, Quyển Nhĩ khi thì lên thư viện học, khi thì lười nhác nằm lì trong phòng, có La Tư Dịch bầu bạn, cũng không đến nỗi cô đơn.

Tối hôm Cao Mạc tới tìm cô, cô đang nằm bò trên giường đọc tiểu thuyết. Cuốn sách đó là của Sở Phi Bình thuê về, bị Quyển Nhĩ giành đọc trước. Quyển Nhĩ mới đọc được một lúc mà nước mắt đã lưng tròng, khiến Sở Phi Bình bút rút không yên, chốc chốc lại hỏi: “Có gì hay mà cậu khóc đến như thế?”

Nghe thấy giọng dì quản lý ký túc gọi trên loa, “Lục Quyển Nhĩ, Lục

Quyển Nhĩ phòng 415 có người tìm”. Quyển Nhĩ còn chưa kịp phản ứng, Sở Phi Bình đã vội vàng trả lời thay, “Có, có, xuống ngay đây!”. Cô ấy nói xong liền giật lại quyển truyện, “Có người tìm cậu, mau xuống đi”.

Quyển Nhĩ vẫn nấn ná không nở đi, đưa tay lên quệt nước mắt, “Chắc là tới trả vở ghi đấy, mình sẽ lên ngay. Cậu đánh dấu trang đó lại cho mình, đúng rồi, chính là trang đó. Mình quay lại là phải trỏ mình đấy!”.

Quyển Nhĩ vội tay lấy cái áo khoác rồi chạy xuống dưới lầu, chỉ sợ quay về chậm trễ, Sở Phi Bình không chịu giao sách nữa.

Vì vậy lúc lao ra và nhìn thấy Cao Mạc, trông Lục Quyển Nhĩ rối rắm và thê thảm, mắt thì đỏ ngầu, đầu tóc bù xù. Quyển Nhĩ kinh ngạc, ngần người ra, trông lại càng đáng thương.

Qua một thời gian lâu như vậy, sự bối rối lúng túng của Cao Mạc cũng dần tự tiêu tan. Sau sự việc lần trước, anh đi công tác với thầy giáo, tham gia hội nghị, rồi ở lại đó làm một thí nghiệm, vừa mới quay về. Trước khi đi, anh cố ý không nói cho Quyển Nhĩ biết, vì dù sao lúc đó anh vẫn còn cảm thấy có chút bối rối. Nhưng sau khi quay về, người đầu tiên anh đến tìm vẫn là cô. Quan hệ của hai gia đình vẫn còn đấy, không thể không gặp nhau mãi được.

“Chạy gì thế! Sao mà khóc!” Giọng của Cao Mạc vẫn mang tính quản giáo như thế, nhưng hành động này lại là lời chiếc khăn mùi xoa từ túi mình ra lau mặt cho cô. Cái lau này lại càng khiến tình hình tệ hơn, nước mắt của Quyển Nhĩ cứ thế lăn dài theo cử động của tay anh, “Lại khóc, quà của em sắp bị ướt sũng rồi”.

Nghe thấy giọng điệu an ủi điển hình kiểu Cao Mạc, không biết làm thế nào để đỡ dành, chỉ biết đánh lạc hướng. Mặc dù Quyển Nhĩ cảm thấy anh có chút lỗi thời, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn hỏi bằng giọng đứt quãng: “Quà gì?”.

Cao Mạc lôi từ trong túi ra một quyển sổ ghi chép, dúi vào tay Quyển Nhĩ. Anh nhìn thấy quyển sổ này khi đi đến cửa hàng văn phòng phẩm mua bút, bìa được bọc bằng lụa màu vàng nâu nhìn có vẻ cũ kỹ, anh nghĩ chắc Quyển Nhĩ sẽ thích.

Quyển Nhĩ đón lấy, vội vàng lật ra xem. Bên trong quyển sổ đó không có dòng kẻ, cũng không có chữ. Chất giấy không biết có phải cố ý làm cho phù hợp với bìa sổ không mà cho cô cảm giác hơi ngả

vàng. “Tặng sổ cho em, mà lời đề tặng cũng không có...” Cảm giác lúc đó thật ngọt ngào, nhưng cô vẫn phải nói điều gì đó, chứ không hề có ý bới móc lỗi của anh, chỉ có điều sự xuất hiện của Cao Mạc, sự xuất hiện của món quà này đều quá đột ngột, nhất thời cô không biết nên nói gì cho phải.

Cô biết quà mà Cao Mạc mua cho cô đều theo một kiểu, không phải là đồ ăn thì sẽ là sách. Món quà ngày hôm nay vẫn không nằm ngoài phạm vi sách vở, nhưng xinh xinh, nhỏ nhỏ, cảm giác đúng nghĩa là một món quà!

Cao Mạc làm vẻ như định lấy lại: “Nếu chê thì để anh dùng cũng được”.

Quyển Nhĩ vội bỏ tọt vào túi rồi túm chặt, khế hét lên: “Đừng nhỏ nhen thế!”, tiết kiệm lời nói là nhỏ nhen, không tiếp nhận ý kiến, chỉ biết uy hiếp cũng là nhỏ nhen.

Cao Mạc phì cười: “Chỉ có em mới có thể liên tưởng đến hai từ ‘nhỏ nhen’ thôi”.

“Trọng điểm là nhỏ nhen, vậy được chưa...” Quyển Nhĩ cúi đầu, cô không rõ Cao Mạc có ý gì, lâu như vậy không chịu gặp tự nhiên lại xuất hiện.

“Anh bận bịu với các thí nghiệm nên cũng không ra ngoài chơi, chỉ chạy ngay ra cửa hàng văn phòng phẩm gần phòng thí nghiệm mua thôi.”

Cao Mạc bị những lời của Quyển Nhĩ tác động nên cũng cảm thấy quyển sổ nhỏ xíu này thật miễn cưỡng với hai từ ‘món quà’.

Phải rất lâu Quyển Nhĩ mới phản ứng lại được, anh ấy đang giải thích, chứ không phải là nhỏ nhen, chỉ là tình cờ gặp thì mua thôi.

“Em không để ý đến việc giá cả đâu...” Quyển Nhĩ đang nói, suy nghĩ bị cắt ngang bởi bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng Cao Mạc rồi quay người bỏ chạy. Bóng người vừa nhảy nhót đó, chính là anh bạn Đinh Mùi - người luôn luôn xuất hiện đột ngột vào những lúc quan trọng và làm đảo lộn tất cả.

Cao Mạc lập tức nhận thấy sự khác thường của Quyển Nhĩ, quay người nhìn lại phía sau, đúng lúc nhìn thấy cái bóng đang chạy xa dần của Đinh Mùi. “Tìm em phải không?”.

Quyển Nhĩ lập tức giơ hai tay lên xua lấy xua để, “Không phải, không phải, sao có thể chứ! Giờ em với anh ta không còn quan hệ gì nữa!”.

Lông mày Cao Mạc hơi nhíu lại, “Vậy sao cậu ta lại chạy?”.

Quyển Nhĩ trả lời to rõ ràng, “Cái đấy em không biết. Anh cũng thấy rồi đấy, anh ta cũng chẳng nói gì với em cả”. Cô than thầm trong lòng, nghe lời người khác thì có cơm ăn, người xưa nói quá không sai bao giờ. Cô đã nghe lời khuyên của Tiểu La, nên mới không bị cảnh tuồng cũ diễn lại, bị anh bạn tốt Đinh Mùi làm hỏng việc nữa.

Quyển Nhĩ trở về ký túc, vẫn còn chìm đắm trong tâm trạng hạnh phúc và may mắn vừa rồi, hoàn toàn không để ý thấy Sở Phi Bình đang cuộn tròn trên giường mình chăm chú đọc sách.

Cô lấy quyển sổ mà Cao Mạc tặng ra, ôm chặt trước ngực. Phải chăng đây chính là giấy thông hành mà Cao Mạc phát cho cô? Giấy thông hành cho phép cô được leo núi? Ngọn núi này, cô đã ngắm trông từ lâu rồi, đôi lúc cảm thấy mỏi cổ, đôi lúc cảm thấy xót xa. Hôm nay cánh cửa lớn đã mở ra, cô có nên bước vào hay không? Bước vào rồi sẽ là điểm tựa, cũng sẽ trở thành sự quản giáo cả đời cô, khiến cô không thể so tính thiệt hơn mà chần chừ được nữa.

Chương 9: Bản tính vô tâm

“Lục Quyển Nhĩ, Lục Quyển Nhĩ phòng 415 có người tìm, có ở đây hay không?”

Còn chưa kịp cởi áo khoác ngoài ra, đã lại nghe thấy giọng của di quản lý ký túc vang lên trên loa.

“Có, sẽ xuống ngay!” Quyển Nhĩ vội vàng tr id="filepos337695"> lời.

Hà Bố đang ngồi bên bàn nghe tiếng Anh, đột nhiên rút tai nghe ra.

“Này người bạn rộn, lúc về giúp mình mua cái bánh bao nhé, sao cứ bắt đầu học là lại đói tới kiệt sức thế không biết?”. Câu sau hoàn toàn do cô ấy tự mình cảm nhận, bởi vì ngay sau đó đã đeo tai nghe lên tiếp tục bài nghe TOEFL của mình.

Quyển Nhĩ đưa tay ra hiệu “không vấn đề”, rồi quay người chạy xuống lầu.

Theo trực giác của cô thì Cao Mạc đã đi rồi lại quay lại, không biết có chuyện gì quên chưa nói.

Quyển Nhĩ chạy xuống dưới lầu, nhìn vào chỗ hai người vừa chia tay mà không thấy Cao Mạc đâu, đang ngơ ngác nhìn xung quanh thì vai bị một bàn tay đặt xuống nặng trĩu, “Lục Quyển Nhĩ, bị anh bắt được rồi nhé!”.

Phản ứng của Quyển Nhĩ cũng không chậm, cô không quay đầu lại, chỉ có điều lùi lại phía sau vài bước, nhắm đúng chân của anh ta mà giẫm lên, đợi người nào đó phải tự tìm cách cứu mình, cô mới từ từ quay người lại, “Bắt được em thì làm gì, em đâu có nợ anh tiền”.

Đình Mùi nhảy sang bên cạnh bồn hoa, lập tức ngồi xuống cứu vãn hình tượng của mình, “Không nợ tiền phải không? Không nợ tiền sao lại tránh mặt?”.

“Anh cũng đang tránh em!”

“Anh nói này em gái, anh là vì ai chứ! Vừa nhìn thấy người đẹp có hẹn, anh phải vội vàng tàng hình ngay.” Đình Mùi ba hoa nói. Tuy nhiên anh ta cũng thừa nhận là mình đã quá căng thẳng, có gì thì cứ

thẳng thắn qua gặp rồi nói, cần làm gì thì cứ làm. Giờ anh ta bỗng đứng lén lút như kẻ ăn trộm, chẳng ra dáng đại trượng phu gì cả.

Quyển Nhĩ phì cười, “Biết mình có khiếm khuyết rồi phải không?”.

“Đúng thế, vì vậy anh tới để cầu cạnh em đây?” Đinh Mùi không để ý đến việc Quyển Nhĩ trêu mình, còn rất thoải mái phụ họa lại.

“Đừng cầu cạnh em, em không biết thuật tàng hình” Quyển Nhĩ nghe thấy anh tới nhờ giúp đỡ, vội vàng chối đây đẩy. Anh ta mà đã nhờ thì chẳng có gì dễ dàng cả.

“Lục Quyển Nhĩ, giúp anh đi, chỉ là một tờ báo tường thôi, làm xong, anh mời, địa điểm tùy em chọn.”

Hiện tại Đinh Mùi đang làm thư ký cho Hội sinh viên của trường, vốn những việc như thế này có thể tìm Ban tuyên truyền để phối hợp cùng làm, nhưng hai bên lúc đó lại phải sắp xếp xong thời gian, còn phải bàn bạc chi tiết, người bên đó đưa sang không cố định, khiến Đinh Mùi cảm thấy rất bất tiện. Còn Lục Quyển Nhĩ luôn hiểu ý của anh, thành phẩm làm ra cũng rất hợp ý của anh. Tờ báo tường lần trước, cô thiết kế chữ to màu vàng trên nền giấy đen, khi đưa ra công bố, có rất nhiều mẫu quảng cáo nhỏ thi nhau dán lên, nhìn vô cùng bắt mắt.">

Vì vậy, lần này anh tới tìm Lục Quyển Nhĩ, mặc dù biết mười phần thì đến tám, chín phần sẽ bị cấm cửa không tiếp.

Đinh Mùi thấy cánh tay biểu thị sự từ chối của Quyển Nhĩ lại định đưa lên, vội vàng nói luôn, “Mình cứ nói rõ với nhau luôn đi, nếu anh có chỗ nào đắc tội với em, giờ sẽ tạ lỗi ngay ở đây. Việc hôm nay anh nhờ gấp lắm rồi, nếu em không giúp, bị chậm trễ thì anh chỉ có nước tự dán chính mình lên thôi. Em hãy thương xót kẻ một lòng vì việc công, luôn tận tụy, sắp chết đến nơi này đi.”

Đinh Mùi đã nói tới nước này rồi, Quyển Nhĩ cũng thấy không thể ra mặt từ chối mãi nữa. Cô biết hôm nay mặc dù Đinh Mùi nói những lời rất mềm mỏng, nhưng thực tế thì rất cứng rắn. Anh ta biết rõ Quyển Nhĩ không nỡ từ chối, cô có thời gian nói chuyện phiếm với bạn trai dưới sân mà lại không có thời gian giúp anh chút việc chính đáng sao?

“Đã mấy giờ rồi, lúc này mới đi chọn giấy, thiết kế, lúc làm xong chắc phải tới nửa đêm mất!” Quyển Nhĩ nhượng bộ, đề cập tới tình hình thực tế. Bàn trong phòng không lớn, không thể mang về để làm.

“Tối nay em cứ giúp anh viết một tờ để dán trước, phần còn lại để mai làm.”

Lần này Lục Quyển Nhĩ tròn mắt há miệng thật sự, thế này là thế nào, ý cô muốn nói là một tờ thôi. Nói qua nói lại một hồi, anh ta còn muốn làm vài tờ nữa.

“Em là máy phô tô hay sao? Anh còn muốn em phải viết bao nhiêu tờ nữa?”

“Ít nhất cũng phải sáu tờ, khu giảng đường, ký túc, nhà ăn, thư viện, còn phải lựa chọn chỗ để dán. Em có thể tự do sáng tạo, không cần tờ nào cũng giống tờ nào.”

“Vậy thì để ngày mai rồi làm cả thể đi.” Ở phòng Hội sinh viên có một cái bàn rất to, có thể cùng lúc trải nhiều tờ giấy, tha hồ tác nghiệp.

“Tối nay làm xong một tờ đi, khẩn cấp lắm rồi.” Khẩn cấp hay không chỉ mình anh ta nói là được chắc. Đinh Mùi cũng nhận thấy tối nay tâm trạng của Quyển Nhĩ rất tốt, vì thế mới sống chết nản nì bằng được, chưa kéo được cô xuống nước thì quyết không tha.

Kể cũng lạ, Quyển Nhĩ nhìn vào mắt Đinh Mùi, liền không thể lờ lửng chối, đành tìm lý do khác, “Em đã nhận lời là sẽ mua giúp Hà Bồ bánh bao...”.

“Đi thôi, đi thôi, tí nữa quay về anh mời cả phòng em đi ăn.” Đinh Mùi nói xong liền đẩy Quyển Nhĩ đi.

“Chữ anh cũng đẹp đấy chứ, sao không tự mình viết?” Quyển Nhĩ đẩy anh ta ra, hỏi bừa một câu.

“Anh sợ họ phát hiện ra anh là con người toàn diện, sẽ càng không tha cho anh.” Thấy Quyển Nhĩ trừng mắt, Đinh Mùi vui vẻ nói tiếp, “Em Lục Quyển Nhĩ ơi, anh có một đề nghị thế này, gặp lúc con trai ba hoa khoác lác, ánh mắt của em, haizz, nên nhìn thẳng về hướng này, đúng rồi...” Anh ta dẫn dắt Quyển Nhĩ nhìn thẳng vào mặt mình, “Chính là chỗ này, sau đó tỏ vẻ vô cùng thán phục, chứ đừng bao giờ trợn ngược mắt lên như thế”.

Quyển Nhĩ nhanh chóng tiếp thu đáp lại, “Em nhớ rồi, lần sau sẽ nghe anh bốc phét lên tận trời luôn”.

Một câu nói mà khiến Đinh Mùi phải lão đảo mắt một lúc. “Một vài ngày không gặp, khả năng đối đáp của em lên tay thật đấy!”.

“Haizz, đóng cửa luyện công đây”. Đinh Mùi nhắc tới việc hai người không gặp nhau, khiến Quyển Nhĩ nhớ tới La Tư Dịch, trong lòng tự

nhiên thấy bất bình thay cho bạn, giọng nói cũng lạnh lùng hơn. Đinh Mùi không thể đoán ra duyên cớ sâu xa bên trong, Quyển Nhĩ ngày nào cũng sóng đôi cùng La Tư Dịch đi ra đi vào, thân thiết như một vậy. Chuyện giữa anh và La Tư Dịch, anh chưa từng nhắc tới, là vì anh nghĩ người ta là con gái mà còn không có ý định nói, mình là con trai cũng không nên lăm điều làm gì. Gần đây mặc dù không biết La Tư Dịch đã nói những gì với Quyển Nhĩ, nhưng đột nhiên cô đoạn tuyệt không qua lại với anh nữa mà cứ dính chặt lấy La Tư Dịch như hình với bóng. Anh cũng suy nghĩ, nhưng không lên tiếng giải thích. Tình bạn, phải có duyên và hợp nhau. Anh đã bày tỏ hết thiện ý của mình, nếu Lục Quyển Nhĩ vẫn còn vì cái này cái kia mà quyết định vạch ranh giới với anh, thì cũng chẳng có cách nào. Đinh Mùi nghĩ tới đây, ý tốt muốn lấy lòng Quyển Nhĩ đã bị sự tự cao tự đại của anh làm nhạt đi, nên cũng không nói gì thêm nữa.

Hai người không ai nói gì, lặng lẽ bước đi trên đường, Quyển Nhĩ nhanh chóng cảm thấy không thoải mái. Hôm nay gặp Cao Mạc, bị kích động mạnh, cô rất muốn nói điều gì đó. Vì vậy biết rõ là không nên hỏi, biết rõ người ta không mong mình hỏi, cô vẫn không kìm được, “Đinh Mùi, Tiểu La tốt như vậy, sao anh không chịu suy nghĩ một chút chứ?”

Quả nhiên Đinh Mùi nhíu mày, “Sao, cô muốn một tờ báo tường đổi lấy một câu hỏi không?”

“Được!”. Quyển Nhĩ cũng rất thoải mái, thực sự cô rất quý La Tư Dịch, vô tư cho rằng mọi người cũng giống như cô. Dù sao Đinh Mùi cũng không có kết quả gì với Diêu Sinh, vậy thì chẳng phải cũng nên cho Tiểu La một cơ hội hay sao? Nhưng hai người bọn họ lại luôn tỏ ra xa lạ như không hề quen biết, chỉ cần họ cư xử với nhau như những người bạn thôi, thì cô đã không nghĩ tới những chuyện đó. Nhưng họ lại cố ý vờ như không quen biết nhau, bên trong nhất định là có điều gì đó đặc biệt, nói không chừng vẫn có thể cứu vãn được thì sao? Cô không dám nói ra, chỉ là cảm thấy như vậy thôi.

“Cô ấy là người quá nghiêm túc.” Đinh Mùi chỉ nói một câu, không nói gì thêm nữa.

Quyển Nhĩ càng thêm hoài nghi, lẽ nào nghiêm túc không tốt, không phải là vì thích nên mới thế sao? Nếu không coi người kia là gì thì ai tự nhiên lại nghiêm túc chứ? Phải rất lâu sau, Quyển Nhĩ mới hiểu,

cái gì *không thích người quá nghiêm túc* của Đinh Mùi là muốn chỉ điều gì. Sự nghiêm túc và kiên quyết của anh, không áp dụng vào phương diện tình cảm, vì vậy bất kỳ người nào đối với anh như vậy, đều khiến anh cảm thấy áp lực, cảm thấy mệt mỏi. Anh thích cảm giác người khác vì có anh mà vui vẻ, hạnh phúc, chứ không thích cảm giác người khác vì anh mà đau buồn, khóc lóc. Đối với bạn bè thì thế nào cũng được, nghĩa khí được đặt lên hàng đầu, bị kè dao vào sườn cũng không sao, hướng hồ là chia sẻ chút tâm tư. Nhưng đối với một nửa của mình, anh lại rất để ý tới điểm này. Cũng không thể phê phán hay chê trách anh ích kỷ, anh là người như vậy, anh cho rằng ở bên nhau là vì cảm thấy vui vẻ, vì thế hai người đều có nghĩa vụ tự động điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Đối với những người mà luôn có phản ứng mạnh mẽ với từng câu nói, từng hành động của anh, mà lại là những phản ứng không tốt, thì anh đều *xin miễn thứ cho kẻ hèn mọn này*.

“Sẽ có lúc anh phải hối hận.” Quyển Nhĩ tức tối nói. Gặp phải người không biết nhìn hàng, còn cố giới thiệu để đẩy hàng đi chẳng phải là mất giá hay sao, cô cũng không nói thêm nữa.

“Không còn câu hỏi nào nữa sao?” Đinh Mùi tỏ ra rất hoan nghênh khi được điều tra, “Cứ hỏi thêm vài câu nữa đi, anh có thể cho em ghi nợ”.

“Hết rồi.”

“Rồi sẽ có lúc em muốn hỏi.” Đinh Mùi nói với giọng đầy tự tin.

Vừa rồi còn chưa kịp trừng mắt với anh ta, giờ thì trở mắt rồi. Người này chưa biết tốt ở đâu, nhưng đúng là rất biết cách điều khiển được tâm trạng của người khác, đối mặt với anh, sóng lòng cuộn dâng là điều tất nhiên.

Một tờ, hai tờ cho tới vô số tờ, một khi đã bắt đầu thì coi như Lục Quyển Nhĩ không có cách nào rút lui. Nhằm đạt được hiệu quả tuyên truyền cao nhất, đôi khi cô còn bị yêu cầu phải tham gia họp lớp với bọn họ. Lục Quyển Nhĩ thường xuyên kháng nghị, nhưng mười lần thì chín lần vô hiệu. Lần có hiệu lực duy nhất, lại tận mắt chứng kiến Đinh Mùi múa bút như rồng bay phượng múa, viết những nét chữ to đùng chẳng nhìn ra là thể loại gì, khiến Quyển Nhĩ cảm thấy mất mặt ghê gớm.

“Chữ của anh cũng đẹp đấy chứ, sao không thể viết cho nghiêm túc một chút? Còn nữa, khi em bận, anh tới Ban tuyên truyền mà tìm người giúp. Khương Lam lớp em cũng ở trong Ban tuyên truyền, viết còn đẹp hơn em nhiều.” Lục Quyển Nhĩ vừa viết vừa nói, hiếm lắm mới có dịp anh ấy chịu ngoan ngoãn ở lại với cô. Những lần trước, sau khi bàn giao công việc lại cho cô, kiểm tra chắc chắn không có thiếu sót nào nữa là anh ta biến mất tăm mất tích.

“Những chữ đó anh học ở lớp thư pháp bút sắt cấp tốc, kết cấu, rồi lên xuống thế nào đều theo mẫu, không thể sánh với các em luyện tập thường xuyên đâu”.

Đối với vấn đề của Ban tuyên truyền, anh ta chần chừ mãi mới chịu tiết lộ. Rõ ràng đều là công việc chung, nhưng mỗi lần cần thì y rằng anh phải đến nài xin người, một người đến là được, nhưng mỗi lần đều cử đến một đám, khiến mọi thứ càng thêm rắc rối.

Vì vậy anh thà đi cầu cạnh nhờ vả Lục Quyển Nhĩ, chất lượng và tiến độ đảm bảo thì khỏi phải nói, lại còn không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, thuận túy là giúp đỡ.

Đình Mùi châm một điếu thuốc, ngồi ra một góc xa, tiếp tục nói, “Việc em gia nhập Ban thư ký, đoàn thể đã phê chuẩn rồi, sau này anh sẽ đánh cho em một bộ chìa khóa, em ghi lại phương thức liên lạc của em ở đây. Ban thư ký họp thường kỳ vào sáu giờ tối thứ Tư hàng tuần, em đừng đến muộn đấy>

Quyển Nhĩ cẩn thận kiên trì viết nốt chữ cuối cùng, không phải do tính cách của cô bình tĩnh, mà là nếu viết sai thì chính cô sẽ phải đi viết lại. Vừa đặt bút xuống, lửa giận đã bốc lên phừng phừng, “Em muốn vào Ban thư ký từ lúc nào, như thế chẳng phải hợp pháp hóa để anh dễ bề sai bảo hay sao?”.

Có vào thì cũng vào Ban đời sống, kiểm tra vệ sinh ở các phòng trong khu ký túc gì đấy, oai phong biết bao.

“Em đúng là không hiểu ý tốt của người khác. Anh không muốn dây dưa với Ban tuyên truyền, nhưng bạn cùng lớp với em chẳng phải ở trong ban đó hay sao? Em vào ban rồi sau này có những việc tương tự, em hoàn toàn có thể danh chính ngôn thuận liên hệ với họ để cùng gánh vác việc chung, lúc đấy đâu cần em phải cầm bút. Tài năng của em lúc bấy giờ cũng chỉ để dự phòng thôi. Hiểu chưa hả?”.

Quyển Nhĩ mặc kệ anh ta, túm lấy túi xách bỏ đi. Nghe thì có vẻ như thế, nhưng sao cô vẫn có cảm giác có điều gì đó không đúng, Đinh Mùi đối với người khác tốt xấu thế nào cô không biết, nhưng lúc nào cũng ép cô đến không còn chút sức lực. Sự lo lắng của cô không phải là không có lý. Ban thư ký gì đấy không phải là một cửa công nhân rồi, gần như phải phụ trách tất cả những công tác tổ chức, chuẩn bị cho Hội sinh viên của trường, thỉnh thoảng còn phải phụ trách cả việc liên hệ với bên ngoài. Vào ban đó, coi như rơi xuống cống, muốn tự lo cho bản thân, muốn có thời gian riêng là điều không thể.

Đương nhiên đợi Quyển Nhĩ sáng suốt mà nhận ra điều này, muốn rút lui, cũng là điều không thể.

Gần đến Noel, trong trường chỗ nào cũng trang hoàng cây thông Noel, dán hình ông già Noel, còn treo những chùm đèn lấp lánh như những vì sao trên trời, không khí vui tươi rất tây.

Hồi còn học trung học, Noel không được nghỉ, vì thế các tiết mục liên quan đến Noel thường chỉ là tặng nhau bưu thiếp, không có gì khác nữa. Không ngờ lên đến đại học, lễ Noel được coi là một ngày lễ chính thức, dưới khu ký túc nào cũng có viết: Mang theo thẻ sinh viên là có thể vào ký túc, đóng cửa vào hai giờ sáng.

Đối với việc đón đêm Noel, phòng 415 đã sớm có kế hoạch. Bọn họ thông qua việc bàn bạc đã bỏ qua rất nhiều lời yêu cầu giao lưu hữu nghị của các phòng kết nghĩa khác, cuối cùng chọn một phòng nam trong khoa. Nguyên nhân rất đơn giản, anh phụ trách đã đến gặp Tôn Mộc Nam nói chuyện mấy lần, vấn đề chính vẫn là làm thế nào để tăng thêm sự giao lưu và tiếp xúc giữa các bạn sinh viên trong khoa, thực tế thì chính là câu tục ngữ: Nước màu mỡ không để chảy sang ruộng nhà người.

Mấy người còn lại trong phòng cũng không có ý kiến gì, chỉ là cùng vui vẻ thôi mà, đón Noel với ai chẳng thế.

Sáng sớm hôm Noel, Quyển Nhĩ gặp Cao Mạc dưới lầu. Sau khi Cao Mạc từ thành phố S trở về, họ có gặp nhau mấy lần. Nhưng mấy lần gặp nhau đó cũng phải trải qua bao nhiêu gian nan mới thành công. Lúc đó ký túc còn chưa lắp điện thoại, nếu muốn gặp nhau thì hoặc là phải hẹn luôn từ lần gặp trước, hoặc là đến thẳng ký túc xá tìm gặp, nếu không gặp được thì đành phải đợi. Hai người bọn họ đều không

biết vì lý do gì mà luôn không gặp được nhau, thậm chí có lúc hai người cùng đợi nhau, làm lỡ mất một buổi tối. Sau này họ đành giao ước, không ai đợi ai cả, có việc thì để lại lời nhắn, không có việc thì để ngày khác gặp.

“Hôm nay còn rất sớm,” Cao Mạc nhìn đồng hồ, “Em có muốn tới căng tin ăn cơm không?”

Quyển Nhĩ lắc đầu. “Em cũng đang muốn gặp anh.” Cô đưa gói quà đang cầm trên tay ra, “Tặng anh, Noel vui vẻ”.

Lần trước Quyển Nhĩ nhận được quyển sổ ghi chép Cao Mạc tặng mới đội nhiên nghĩ ra, cô cũng chưa bao giờ tặng anh món quà nào. Vì thế nghĩ rồi lại nghĩ, chọn rồi lại chọn, cô mua tặng anh một chiếc bút máy. Mặc dù có vẻ hơi lạc hậu, nhưng vô cùng thực dụng. Đưa quà xong, Quyển Nhĩ để ý xem biểu hiện của Cao Mạc, cô chỉ sợ lời của Tiểu La ứng nghiệm, *vừa không có gì mới mẻ, lại cũng chẳng mang thông điệp gì, chắc chắn sẽ bị người ta trả lại!*

Cao Mạc đón lấy, “Đã cuối kỳ rồi, sao em còn mua lung tung, còn đủ tiền để tiêu không?” Nói xong liền mở ra xem, mỉm cười “Bút của anh rơi hỏng rồi, đang lo không biết đi thi viết bằng gì”.

Anh không nói câu “cảm ơn”, nhưng anh nói đó là thứ anh cần, điều đó còn khiến Quyển Nhĩ vui hơn hàng ngàn hàng vạn lời cảm ơn.

Quyển Nhĩ cũng vui vẻ, “Anh dùng là tốt rồi, tìm em có việc gì không?”

“Tối nay đi xem phim nhé?” Cao Mạc hỏi cô.

“Hôm nay liệu có đông quá không?” Quyển Nhĩ cũng nghe nói ở hội trường sẽ chiếu một bộ phim lãng mạn kinh điển, nhưng mấy người trong phòng cô đều nghĩ vào dịp lễ tết thế này mà tới đó chen chen chúc chúc với các đôi các cặp, nhất định sẽ phải trả một cái giá không nhỏ.

“Đến Đại học K xem, anh mua vé rồi.”

Đột nhiên Quyển Nhĩ cảm thấy hơi căng thẳng. “Mấy giờ bắt đầu? Tối nay bọn em có tổ chức vài hoạt động với phòng kết nghĩa.” Trên thực tế, điều mà cô muốn nói hoàn toàn không phải là cô không có thời gian, chỉ có điều căng thẳng quá thành ra lại nói thật quá. Có thể không căng thẳng sao? Gần đây Cao Mạc không để ý tới cô nhiều nữa, bớt được áp lực đó, tình cảm của Quyển Nhĩ dành cho Cao Mạc lại được thối bùng trở lại. Mặc dù biết như thế cũng không được

gọi là người yêu, nhưng cũng đã vượt qua giới hạn của tình bạn và có thứ gì đó rất ngọt ngào.

“Chín giờ tối nay.” Cao Mạc hơi nhíu mày, thì ra kế hoạch cho ngày Noel của Quyển Nhĩ không có anh trong đó, tặng một cái bút là coi như xong.

“Thời gian đó thì không vấn đề gì. Lúc đấy em sẽ gặp anh ở đâu?” Buổi tụ tập liên hoan với phòng kết nghĩa dự định bắt đầu lúc sáu giờ, đến chín giờ thì chắc cũng ăn uống xong xuôi cả rồi.

“Anh đợi em ở dưới sân ký túc, tám giờ mười gặp.”

“Vâng.” Quyển Nhĩ đâu biết, nhận lời thì dễ nhưng chưa chắc đã làm được.

Buổi tối, các cô tới ký túc nam, còn chưa nói được vài câu thì bia đã được đẩy lên bàn. Máy anh chàng phòng này đến cốc cũng không chuẩn bị, trước mặt mỗi người đặt một lon bia, khiến Quyển Nhĩ và các bạn ai cũng rầu rĩ. Mới bắt đầu, đương nhiên không ai chịu uống. Đám con trai đề nghị kể chuyện cười, quy tắc đưa ra cũng rất thiên vị đám con gái. Nếu trong lúc nghe kể chuyện, một người trong đám con gái cười, thì bọn họ đều phải uống, nhưng nếu kể mà không ai cười, thì người kể phải tự phạt uống nửa lon.

Phòng bọn họ yêu cầu cậu Khương Hải kể trước. Quyển Nhĩ và các bạn quay sang nhìn nhau, cùng ngẫm thảo luận, cho dù có buồn cười đến đâu cũng không được cười, nếu ai không trụ được thì sẽ làm liên lụy tới cả bọn.

Mọi người vốn đang đợi để nghe truyện cười, nhưng khi Khương Hải bắt đầu kể, thì lại kể *Tây Du Ký*. Đám con gái ngồi nghe một lúc rồi bắt đầu nói lòng cảnh giác, tới khi cậu ta bắt chước điệu bộ của lão hòa thượng ăn cắp áo cà sa, đám con gái đều phá lên cười.

Khương Hải thấy đã thu được kết quả, lập tức nhắc lon bia của mình lên, “Nào, nào mình cùng các cậu uống một hơi cạn”.

Bọn Tôn Mộc Nam đều không phải là những người bẽn lẽn, uống một hơi là một hơi, mặc dù uống thẳng từ lon nhìn không được đẹp mắt cho lắm, nhưng tất cả cũng vẫn cầm lên uống.

Quyển Nhĩ cầm một lon lên mũi người người, mùi bia cũng không quá tệ, vì vậy nên cũng uống cạn, mùi vị cũng tạm tạm.

Khởi đầu tốt đẹp, nên diễn biến về sau cũng thuận lợi. Đám con trai ai ai cũng đem hết khả năng của mình ra để kể truyện cười, giữa

cuộc vui Tề Vũ còn tiến hành một trắc nghiệm tâm lý về tình yêu giữa sa mạc, trắc nghiệm cùng với thảo luận, không khí càng lúc càng nóng, mười mấy người nhanh chóng trở nên thân thiết.

Quyển Nhĩ và các bạn không có kinh nghiệm uống rượu, nên đương nhiên cũng không phát hiện ra luật chơi có điều bất ổn. Trên thực tế, bên kia mỗi lần chỉ cần một nam sinh ra mặt cùng sáu người phòng Quyển Nhĩ uống bia, chỉ vài vòng, người nào người nấy toàn mùi bia, tửu lượng kém nên bắt đầu ngà ngà say.

Lúc mới bắt đầu Quyển Nhĩ còn để ý tới thời gian, nhưng lần nào nhìn đồng hồ cũng thấy vẫn còn sớm nên yên tâm chơi. Sau đó, cô không biết vì sao lại buồn ngủ tới mức ấy, quay phải quay trái, đầu đầu cũng thấy mọi người bạn nói bạn cười, bạn uống rượu, Tiểu La còn cầm lon bia đi uống với ai rồi không biết. Quyển Nhĩ đành vất cánh tay lên bàn, chỉ định gục xuống một lát thôi, nhưng trong lúc ngồi thế thì đã ngủ mất rồi.

Khi La Tư Dịch phát hiện ra là đã mượn và gọi cô dậy, đầu Quyển Nhĩ vẫn còn lơ mơ chưa hiểu ra vấn đề. “Mấy giờ rồi, kết thúc rồi à?” “Hơn chín giờ rồi, cậu đeo đồng hồ trên tay cậu còn hỏi mình, mau chạy về đi!”

La Tư Dịch biết Quyển Nhĩ có hẹn, vì thế đã cho mượn đồng hồ, chính là để cô tự canh thời gian, lo mà về sớm.

Quyển Nhĩ giật mình bừng tỉnh, “Ừ!”, nói xong liền chạy ra ngoài. Khi chạy gần về tới ký túc xá, từ xa đã nhìn thấy bóng Cao Mạc, Quyển Nhĩ lúc đó mới cảm thấy chân mình mỏi nhừ, không hiểu sao có thể chạy được về tận đây.

Cao Mạc đợi cô chạy tới trước mặt, quay người qua nghiêm túc nói: “Không kịp nữa rồi, em không phải chạy vội vàng như thế, ra mồ hôi rồi lại bị cảm”.

Trong tình huống như thế này, đối mặt với Cao Mạc mặt mày tươi tỉnh, Quyển Nhĩ thấy lười mình như lười lại. “Xin lỗi, vừa rồi em ngủ quên mất. Nhưng mới chín giờ mà, vẫn còn kịp, mình đi thôi”. Cô nói xong liền quay người định đi.

Cao Mạc kéo cô lại, “Không kịp nữa rồi, anh đã tặng vé cho người ta”.

“Tặng ai?”

“Không quen. Lúc sắp đến chín giờ, nhìn thấy có người đi qua đây, thế là tặng luôn.”

Quyển Nhĩ thật khó tưởng tượng ra cảnh Cao Mạc đứng bên đường tùy tiện tặng đồ cho người khác. “Anh không thể đợi em thêm chút nữa sao? Em không cố ý đến muộn... Lẽ ra hôm nay em không nên đi cùng các bạn, phải vậy không?”

Cao Mạc rất muốn đưa ra cho cô một đáp án chính xác, bất luận là khẳng định hay phủ định. Nhưng cuối cùng anh chỉ xoa xoa đầu cô, “Nhìn thấy em là anh yên tâm rồi, em mau về phòng nghỉ sớm đi”.

Quyển Nhĩ đang suy nghĩ xem có nên hay không, nhưng cuối cùng vẫn là sợ anh không vui, vì nó khác xa với những gì anh muốn.

“Anh đừng đi, đừng giận em. Hay là để mai em mời anh đi xem, còn mời anh ăn cơm nữa. Em biết có một quán ăn rất ngon.” Quyển Nhĩ cố gắng bù đắp, nhưng Cao Mạc chẳng tỏ vẻ gì, vì thế cô cũng không biết phải làm thế nào cho anh nguôi giận, đành nói lung tung một tràng.

“Sao anh lại giận em, đâu phải mới chỉ quen em một hai ngày, cũng không phải vừa mới biết em là người vô tâm.” Cao Mạc nói xong, giơ tay lên vẫy rồi đi.

Trong ấn tượng của Quyển Nhĩ, đây là lần đầu tiên anh bỏ đi trước. Anh không cho Quyển Nhĩ thời gian giải thích về việc cô có vô tâm hay không, cũng không cho cô thời gian để xác nhận xem có phải anh đang giận hay không. Anh cứ như thế mà bỏ đi, giữa trời đông đìu hiu, giữa sự ồn ào huyên nào tràn ngập không khí giáng sinh, bỏ đi mà không hề ngoảnh đầu lại.”>

Quyển Nhĩ lúc đó không cảm thấy lần bỏ đi này của anh ấy với lần trước có khác gì nhau, thậm chí còn không cảm thấy nghiêm trọng bằng lần nắm tay không thành công đó. Ngược lại, cô còn cảm thấy tủi thân. Đúng là cô đã rất mong chờ được cùng Cao Mạc đi xem bộ phim đó, thậm chí còn sĩ diện mượn của La Tư Dịch chiếc trầm cài áo khoác bởi vì nó khá bóng nên có thể phát sáng lấp lánh. Lúc cô nhìn thấy nó, cảm giác thấy nó thần kỳ vô cùng. Chuẩn bị lâu như thế, chỉ vì đến muộn, mà nở phủ nhận hoàn toàn tâm sức cô bỏ ra, phủ nhận tất cả sự chuẩn bị của cô sao?

Trước kia anh luôn nói cô vô tâm, nên dần dần như gấn tính cách đó cho cô. Lúc đó, cô không cảm thấy điều ấy phản cảm, dù sao anh

cũng chỉ muốn đốc thúc cô nỗ lực hơn nữa thôi. Nhưng tình huống lúc này, rõ ràng là cô đã rất chuyên tâm, không thể vì một việc nhỏ không được như ý, không được thuận lợi, mà hoàn toàn phủ nhận cô được!

Lúc đó cô vẫn chưa hiểu được, yêu cầu cao đồng nghĩa với việc phải rất để tâm, lúc đó thật sự cô cũng không biết thể hiện sự chuyên tâm của mình một cách đúng mức, cho dù có đủ nhiều hay không, có đủ nặng hay không.

Chương 10: Hình bóng của tuổi thanh xuân

Dư âm của lễ giáng sinh còn chưa qua, ngay bên cạnh hình ông già Noel râu tóc trắng tinh đã được dán thêm chữ *chúc mừng năm mới*, đợt lễ cũ chưa qua lễ mới đã đến. Quy mô chúc mừng lần này có vẻ còn lớn hơn lần trước nhiều, từ việc đôn đốc ngày lễ không chính thức chuyển sang đôn đốc ngày lễ chính thức. Khoa nào cũng tổ chức hoạt động trong ngày này, mặc dù hầu hết là na ná nhau, không phải là liên hoan thì là ăn uống, nhưng cũng thu hút được sự chú ý của toàn bộ tân sinh viên.

“Nghe nói Hiệu trưởng cũng sẽ tham gia buổi liên hoan”. Giọng Tề Vũ khẳng định.

“Bao nhiêu khoa như thế, làm sao hiệu trưởng tham dự hết được?” Hà Bố lập tức tỏ ý hoài nghi.

“Lãnh đạo trường thì phân theo chuyên ngành để tham dự, người nào thuộc chuyên ngành nào thì tới khoa đó tham dự. Bọn mình ở khoa văn, chắc là sẽ có Ban thư ký đoàn trường và các ban ngành liên quan tới đoàn đến tham dự”. Quyển Nhĩ công bố với các bạn những thông tin nghe được từ Hội sinh viên.”>

“Khoa Văn thì làm sao? Trường đại học tổng hợp hạng nhất này, thiếu khoa bọn mình thì liệu có ra thể thống gì không?” Sở Phi Bình nói xen vào.

Tôn Mộc Nam vừa đẩy vừa nói, “Thiếu hiệu trưởng thì các cậu không liên hoan nữa chắc?”

“Ai đến mình cũng thấy ngại, lại phải vỗ tay, chán chết đi được.” Cuối cùng La Tư Dịch cũng tham gia một câu.

“Nếu được nghe *Bá Vương Biệt Cơ* ở hội trường, có Ca Ca^[1] tham dự, thì cho dù có phải vỗ tới gãy tay mình cũng cam lòng”. Tề Vũ đột nhiên có suy nghĩ kỳ quái.

“Mình thấy cậu đâu có hâm mộ anh ấy đến mức ấy, các bài hát của anh ấy cậu còn biết ít hơn mình.” Hà Bố lập tức lên tiếng phá đám.

Nhưng đây là sự thật, Tề Vũ chẳng thực sự hâm mộ ngôi sao nào, lúc nào cũng ngẫu hứng kiểu ba phải như thế. Đối với Trương Quốc Vinh, cũng chỉ mới nhắc đến được hai lần, CD mua không ít, nhưng

bật bài nào lên cô ấy cũng không biết tên bài hát là gì. Đối với người khác, sự hâm mộ của cô ấy không đủ tận tâm.

“Mình đâu có tôn sùng anh ấy như thần tượng, cũng chẳng hâm mộ anh ấy, anh ấy biết là được rồi, cần gì mình phải biết nữa”.

“Không hâm mộ sao cậu lại muốn gặp? Lại còn muốn được cùng anh ấy đón năm mới?”

“Nghe anh ấy hát, cũng giống như lúc nào cũng được nghe anh ấy nói, mong muốn được gặp anh ấy, thì cũng giống như mong muốn được gặp mặt người bạn thân mà thôi. Nếu mình tham gia buổi biểu diễn của anh ấy, cho dù tất cả mọi người có điên cuồng hát theo anh ấy, thì cùng lắm mình cũng chỉ đứng đó vẫy tay cổ vũ. Mình thật sự không hâm mộ, chỉ là muốn gặp anh ấy thôi, muốn cảm nhận xem có đúng là người mà mình đã quen từ lâu đấy không.” Tề Vũ phủ nhận là cô ấy hâm mộ, nhưng qua cách nói của cô ấy thì ai cũng nhận ra một thứ tình cảm trẻ con, lan tỏa nhẹ nhàng chứ không gay gắt, đó chính là kiểu thể hiện rõ ràng nhất.

“Phục rồi, cậu đúng là vinh nhục được mất chẳng bận lòng, sống chết có nhau.” Hà Bố lại dài giọng trêu.

Tề Vũ một tay chống nạnh, một tay đưa ra búng vào mặt Hà Bố, “Cậu nói gì thì nói, mình với Ca Ca không tầm thường như cậu.” Cô ấy cố tỏ vẻ đanh đá, lại thêm chút ngây ngô dễ thương, khiến mấy người còn lại cười bò cả ra.

Dưới sự can thiệp của Tôn Mộc Nam, cuộc tranh luận đã được xoay trở về những nội dung liên quan đến buổi liên hoan. Những tiết mục biểu diễn trong buổi liên hoan không cần quá công phu nên họ định hát hợp ca, chỉ cần bố trí ai giọng cao ai giọng thấp thì việc luyện tập sẽ đơn giản hơn.

“Mình cũng không biết có bị giao nhiệm vụ gì không nên cứ luyện tập với các cậu trước đã, nếu không thể lên biểu diễn thì đừng trách mình đấy!” Quyển Nhĩ thấy đã có kết quả sắp xếp, vội vàng lên tiếng nói trước.

Lúc đó Sở Phi Bình đứng bên cạnh Quyển Nhĩ, nhân lúc mọi người đang sôi nổi bàn luận về vị trí đứng và phục trang, cô hỏi nhỏ Quyển Nhĩ, “Khai mau, có phải định đi hẹn hò với anh Cao không, cho nên định xin rút trước?”.

Quyển Nhĩ vội vàng lắc đầu. Chẳng trách được Sở Phi Bình đã có suy nghĩ đó, vì mấy ngày nay tần suất gặp gỡ giữa cô và Cao Mạc khá cao. Đến muộn, lỡ mất buổi đi xem phim vô duyên đó cũng không hề ảnh hưởng xấu tới mối quan hệ vốn có của hai người, cô tới tìm anh, lần nào anh cũng ra gặp. Nhưng mấy lần Quyển Nhĩ định thảo luận với anh vấn đề liên quan đến tính vô tâm của mình, anh đều không chịu phối hợp, những lúc họ ở bên nhau thường là cùng đi ăn cơm, hoặc là thảo luận những vấn đề liên quan tới việc học tập. Quyển Nhĩ bức bối, hét toáng lên, “Em biết, cho dù em có nói thế nào, có giải thích thế nào, thì cũng không thể làm anh thay đổi những nhận định của anh. Từ nhỏ đã thế, em theo anh đi chơi bị vấp ngã em chỉ khóc có một lần, anh đã phán em ẻo lả, tiểu thư, không cho em đi chơi cùng nữa. Sau đó cho dù em có cố gắng tỏ ra dũng cảm, kiên cường thế nào, anh cũng vẫn quy cho em là tiểu thư”.

“Cũng chẳng phải lần đầu tiên anh nói em vô tâm, theo anh em phải làm thế nào thì mới được gọi là chuyên tâm đây? Lẽ nào trước khi làm việc gì, đều phải khua chiêng gõ trống tuyên truyền, để cho tất cả mọi người cùng biết mục tiêu mà tôi nhắm tới là gì, sau đó phải làm ra vẻ đang nỗ lực phấn đấu hay sao? Học thì phải học tới mức quên ăn quên ngủ, học tới rụng cả tóc, bạc cả đầu ra mới được sao? Còn đối với người khác, trước khi kết bạn với ai, phải tỏ ra nịnh nọt, sau đó dính lấy người ta không rời. Nói gì, làm gì em cũng phải phản ứng dữ dội, thể hiện bằng vẻ mặt đau khổ, như thế mới được phải không?”

Cô đã cố gắng để học, mỗi ngày chỉ dám ngủ bốn tiếng, hôm nào cũng mang đôi mắt thâm sì như gấu trúc lên lớp. Cô không phải là không đau khổ, chỉ là vì anh nên mới nghiêm túc chịu đựng như thế, nhưng anh lại một mực phủ nhận hết, cứ đóng đinh khái niệm về tính cách đó cho cô.

Lúc đó Cao Mạc đã im lặng trầm ngâm một lúc lâu mới nói, “Quyển Nhĩ, thì ra em đã ấm ức như thế”.

Quyển Nhĩ nói được ra xong cảm thấy rất dễ chịu, coi như chưa từng có chuyện gì, “Đúng thế, em rất oan uổng”.

Đúng là cô ấy có chút oan thật, cô không ngờ chính lần la hét ầm ĩ đó của cô, đã khiến Cao Mạc hạ quyết tâm đi du học, ra nước ngoài lấy

bằng. Thậm chí tốc độ nhanh tới mức cô không kịp níu kéo, không kịp thể hiện nỗi buồn.

Quyển Nhĩ nhìn vẻ mặt không tin của Sở Phi Bình, tiếp tục nói, “Mình đúng là sợ Hội sinh viên sẽ phân việc, bọn mình còn chuẩn bị tết Nguyên tiêu, hội bên đó đã lên kế hoạch chúc Tết tập thể rồi. Đến lúc đó thì mình đã về nhà từ lâu, vì thế giờ mới cố gắng tập trung vào công việc trong hai ngày.” Vì lý do này mà cô có thật sự muốn tìm một ai đó để cùng đón Tết cũng đành phải hoãn lại, đối phó xong với tên Đinh Mùi lạc thân một cái đã biến thành cấp trên của cô xong, mới thực sự có thể yên tâm mà sống. Hơn nữa cô cũng chẳng dám nghĩ tới chuyện hẹn hò hay đại loại như thế, cô phát hiện ra cứ gặp nhau qua lại bình thường thì rất thuận lợi, nhưng càng làm nghiêm trọng lên thì kết quả càng thê thảm.

Quả thật, vào ngày Ba mươi mốt, sau khi Quyển Nhĩ ra khỏi phòng từ sáng sớm thì không còn cơ hội được thả về chung vui với chị em trong phòng nữa. Nói cô bận rộn thì cũng không phải. Chỉ là cô xui xẻo, bị giữ lại Hội sinh viên để trực ban, từ sáng đến tối không có người nào tới thay ca cho cô. Đến trưa, cô đói quá, đang định ra ngoài ăn cơm, thì trên trường gọi điện tới. Cô ghi chép lại công việc rồi căn cứ vào danh sách liên lạc của Hội sinh viên, thông báo cho những người liên quan. Sau khi xong việc, mới phát hiện ra đã gần một giờ trưa, lúc gọi điện thoại, vô tình đã uống rất nhiều nước nên giờ cũng không thấy đói nữa, Quyển Nhĩ nghĩ, chắc ở căng tin cũng chẳng còn gì để ăn, thà cứ kiên trì ở đây đợi người tới thay ca, rồi sẽ đi gọi món gì đó, ăn cho thỏa thích.

Cứ như thế cô kiên trì chờ đợi, viết viết vẽ vẽ, nhận và gọi điện thoại, không biết trời đã tối. Quyển Nhĩ ôm bụng ngồi đó, đang đứng lúc đói phát điên lên thì có người gọi cô, “Lục Quyển Nhĩ ở đây làm gì?”

Quyển Nhĩ ngẩng đầu thì nhìn thấy Đinh Mùi. “Em đang trực ban.” Nói xong cảm thấy không tin tưởng lắm, liền dùng giọng hết sức kỳ vọng hỏi, “Anh đến thay em phải không?”

“Trực ban gì, thay ca gì, ai bảo em ở đây?”

Lục Quyển Nhĩ ngẩn người ra, “Em không quen lắm, dù sao cũng là người trong hội, em đã từng gặp ở đây rồi”.

“Không quen mà em lại nghe người ta sai bảo?” Đinh Mùi thật sự tức giận.

“Cậu ta hỏi em có thể trực ban một lúc không, lúc đó em cũng đang làm báo tường, vì thế mới đồng ý. Không ngờ phải trực cả một ngày.” “Một ngày?” Đinh Mùi thả túi đồ trên tay xuống, “Một mình em thật thà ở lại đây cả ngày?” Anh nhìn Quyển Nhĩ gật gù, rồi như không nhận được nữa, “Em có vấn đề thật rồi!”

“Anh quát gì em, chẳng phải chính anh cứ nhất định bắt em làm xong trong ngày hôm nay, nếu không sao em lại đến đây để rồi bị giữ lại? Em còn chưa trách anh, anh lại còn quát em.” Quyển Nhĩ nhìn đồng hồ rồi mặc áo khóa vào, hơn tám giờ tối rồi, không biết sủi cỏ đã nặn xong hết chưa, cô đói tới mức nhìn cái gì cũng thấy xanh lè hết rồi. Đinh Mùi có phải đến thay ca hay không cô không quan tâm, cứ có người tới thì cô có thể đi.

“Anh muốn quát em sao? Chẳng phải đều là do kẻ thật thà hơn cả trẻ con như em làm anh tức chết hay sao? Sau này ngoài những việc anh giao cho em ra, người khác bảo em làm gì, em không phải nghe, thất mắc thì bảo họ gặp anh. Người hôm nay là ai, sau này em chỉ cho anh, không thể bỏ qua thế này được.”

“Không bỏ qua, thì anh còn định làm gì? Cũng nhốt người ta lại bỏ đói một ngày chắc?” Giờ Quyển Nhĩ mới biết Đinh Mùi có ý tốt muốn bênh cô.

“Không bắt nhịn đói một ngày, cũng không thể để thằng ấy thoát dễ dàng thế!” Đinh Mùi thu lại cơn thịnh nộ, “Đi thôi, anh mời em đi ăn”.

“Không đi, em phải về khoa, tối này bọn em ăn sủi cỏ tự làm”.

“Toàn bộ tân sinh viên trong trường đều làm sủi cỏ, tập trung ở nhà ăn, dờ sống dờ chín như thế em cũng không dám ăn?” Đinh Mùi tiếp tục khuyên cô, “Đi thôi, đi ăn trước với anh, đợi nồi sủi cỏ của khoa em hấp xong cũng phải tới nửa đêm”.

“Sao tự nhiên anh lại tốt bụng thế?”

“Anh đã xấu với em lúc nào, em thử đi hỏi khắp nơi xem, ban ta cho tới hôm nay cũng được coi là có số có má, sao có thể chịu tiếng xấu là lén lút bỏ đói em đây? Chỉ là muốn cho ăn uống no say, rồi mới thả về thôi.”

“Thấy chưa, lộ rồi nhé, định ở chỗ em *mất bò mới lo làm chuồng* đấy à, đừng bảo em đi tuyên truyền cho anh nhé.”

Hai người nói nói cười cười ra khỏi cổng trường, Đinh Mùi giơ tay ra, vẫy một chiếc xe. Quyển Nhĩ không phản đối, đưa cô đi đâu cô sẽ đi

đấy, chỉ cần cho cô ăn cơm là được.

Đình Mùi đưa cô tới một cửa hàng Kentucky, trước đây Quyển Nhĩ chưa từng ăn thứ này bao giờ. Khi còn ở nhà, rất ít có cơ hội ra ngoài ăn cơm. Cho dù có đi thì cũng cùng đi với ba mẹ tới nhà hàng kiểu Trung Quốc, ba mẹ cô không thích thức ăn nhanh kiểu tây, lúc nào cũng nói là không có chất, ăn vào chỉ béo thêm.

Tối hôm đó, Quyển Nhĩ ăn hết hai chiếc Hamburger, uống hết một cốc Coca Cola to, thêm một cốc kem tươi, hình như còn cả khoai tây chiên nữa. Đầu tiên Đình Mùi lo cô ăn không đủ no, sau lại sợ cô ăn nhiều quá, vỡ bụng mất.

“Chỗ này đã trả tiền rồi phải không? Không ăn thì thật lãng phí.” Quyển Nhĩ vừa ăn vừa tìm lý do cho mình.

“Đây là suất ăn dành cho hai người, hai người đấy.” Đình Mùi nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, thấy Quyển Nhĩ vẫn không có phản ứng gì, đành đứng dậy đi mua thêm.

Sau này mỗi khi nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, cảm giác thật tuyệt vời. Bởi vì cô của khi đó thật dễ đáp ứng, hai chiếc Hamburger, một ly kem tươi với quả dâu là có thể khiến cô thỏa mãn, khiến cô hạnh phúc. Hình bóng của thời khắc đó chính là tuổi thanh xuân thuần khiết nhất.

Kỳ nghỉ tết Nguyên tiêu đã đến thời khắc của những chùm pháo hoa cuối cùng, sau thời khắc rực rỡ vui vẻ là những đêm dài chinh chiến chuẩn bị cho kỳ thi và những nét bút tốc ký trong phòng thi”>

Quyển Nhĩ không biết có phải do di chứng của giai đoạn ôn thi tốt nghiệp trung học hay không, sau khi dọn dẹp với các bạn xong, ngồi trước bàn học, không đọc nổi mấy chữ đã díp mắt buồn ngủ. Cô luôn là người đầu tiên bị đuổi đi ngủ, bởi vì cô cứ ở đó mà cố cựa cựa quậy quậy, thì sẽ bị phê phán là làm rệu rã tinh thần tập thể. Vì thế sau này cô quyết định dậy sớm để học, và hoàn toàn từ bỏ ý định học thuộc lòng tất cả mọi thứ. Lúc thi, cô không cảm thấy đơn giản, nhưng cũng không gặp phải câu hỏi nào không thể đưa ra đáp án. Không quan tâm là có đúng hay không, cô viết vào đó đáp án mình có thể nghĩ ra, trả lời đầy đủ tất cả các câu hỏi, vì vậy mỗi lần ra khỏi phòng thi đều vui vẻ khác thường.

Cô có thể không vui vẻ sao? Sắp được về nhà rồi mà. Phòng cô nhân lúc học không nổi nữa, ai cũng tranh thủ chuẩn bị xong hành lý, chỉ

còn đợi người phụ trách hạ lệnh, là tản đi khắp nơi ngay.

Cao Mạc tới tìm đúng vào tối hôm cô thi xong môn cuối cùng. Phải đến nửa tháng rồi không gặp lại anh, nhìn anh có vẻ gầy hơn, nụ cười nhẹ nhẹ, thanh thản như sắp đắc đạo thành tiên.

“Mua được vé chưa?” Cao Mạc hỏi cô.

“À, vừa phát xong. Anh ngồi ở khoảng nào?” Vé tàu là do nhà trường đặt, trước khi đặt vé, hai người đã thống nhất với nhau, báo về cùng một ngày, cùng một chuyến tàu, việc điều chỉnh để được ngồi cùng nhau chắc cũng không quá khó.

“Đúng rồi, anh thích ăn mỳ ăn liền hiệu nào, buổi tối em đi mua.” Mấy người ở tỉnh khác trong phòng đã hẹn nhau tối nay đi siêu thị, mua quà cho người nhà, ngoài ra còn mua ít đồ ăn vặt để ăn trên đường nữa.

“Ở trường anh còn chút việc nên chắc không về cùng em được.” Cao Mạc vừa nói xong thì thấy Lục Quyển Nhĩ như sớn cao đôi lông mày, nụ cười vừa nở trên khóe môi đã từ từ tắt ngấm.

“Vậy phải mấy ngày?” Nghỉ đông cũng chỉ có ba mươi mấy ngày, năm nay Tết lại vào cuối tháng Một, nếu bây giờ không về, sau này việc mua vé chắc chắn sẽ rất khó khăn.

“Còn phải xem việc có thuận lợi hay không.”

“Vậy chắc giờ thay đổi thì không kịp, đành trả vé rồi mua sau nhé?” Với việc mua vé tàu, gần đây Quyển Nhĩ vừa được cao chỉ giáo, vì thế nói rất ra dáng.

“Đúng thế, vì vậy em hãy về trước đi. Mọi người ở nhà đang đợi đấy, xong việc anh sẽ về, mua vé cho một người chắc cũng dễ dàng hơn.”

Quyển Nhĩ tin ngay, thế là chuẩn bị một túi đặc sản to và rất nhiều sách dành đọc trong kỳ nghỉ, chen lấn lên tàu về nhà.

Nhưng Cao Mạc đã không giữ lời hứa. Tết anh không về, đến Rằm anh vẫn chưa về, cho tới khi Quyển Nhĩ đăng ký vé tàu quay lại trường vẫn không thấy tin tức gì của anh.

Quyển Nhĩ cũng ngầm đoán là có chuyện, bởi vì cùng với số lần cô hỏi về Cao Mạc ngày càng tăng, cô phát hiện ra không chỉ là chú Cao, bố Cao Mạc hay là di Trì, mẹ Cao Mạc, mà thậm chí cả ba mẹ cô, đều có thái độ rất không tự nhiên. Họ thường xuyên lén lút thảo luận vấn đề gì đó, lần nào cũng nghe thấy giọng của họ càng lúc

càng to, nhưng chỉ cần cô đi qua, là họ lập tức tỏ vẻ như đang nói chuyện phiếm.

Sau vài lần như thế, Quyển Nhĩ quyết định không sán vào tìm hiểu nữa. Cô gọi điện cho La Tư Dịch nói, “Không biết tại sao mọi người lại tỏ vẻ thần bí, không phải là việc liên quan tới Cao Mạc thì là gì, ai gần gũi anh ấy hơn mình, nắm bắt tin tức nhanh hơn mình chứ! Có nói với mình, mình cũng không thèm nghe.” Trong lòng cô thầm nghĩ, đợi sau khi mình quay về trường, mọi chuyện sẽ rõ hết thôi.

Vì thế khi cô chuẩn bị đi, mẹ mấy lần định nói gì đó với cô, nhưng đều bị cô lấy cớ là sắp xếp đồ đạc lảng tránh. Cuối cùng mẹ chỉ có thể xoa xoa đầu cô nói, “Bọn trẻ các con, đứa nào cũng khiến người lớn phiền lòng”.

Cho tới khi Quyển Nhĩ hiểu ra mẹ muốn ám chỉ điều gì, thì đã quá muộn rồi. Đúng thế, quá muộn rồi. Cao Mạc đã ở một nơi nào đó mà cô không hề biết bên kia đại dương.

“Lục Quyển Nhĩ, muốn khóc cứ khóc đi, khóc xong thì hãy quên hết mọi chuyện, quên cả con người đó đi, đừng nghĩ gì nữa.” La Tư Dịch đứng rất lâu cạnh Quyển Nhĩ trong gió lạnh buốt, thấy bạn cứ ngẩn người đứng đó, chỉ sợ cô ấy nghĩ nhiều sinh bệnh.

“Mình có nên khóc không? Anh ấy ra nước ngoài du học, là việc tốt, tại sao mình phải khóc?”

“Vậy bộ dạng đáng thương hơn khóc của cậu lúc này từ đâu mà ra? Đứng lặng ở đó cả tiếng đồng hồ rồi, lẽ nào lại vì quá vui? La Tư Dịch suy nghĩ một lúc, quyết định bệnh nặng cần thuốc mạnh, “Hình như anh ta không đi một mình, nghe nói Diêu Sinh cũng đi Stanford”.

Chuyện này La Tư Dịch cũng chỉ đoán vậy thôi. Kỳ nghỉ vừa rồi Sách Lang không thể về nhà ăn Tết nên đã gọi điện cho cô mấy lần, trong đó có nhắc đến Diêu Sinh, nói một cô gái xinh đẹp như thế lại quyết tâm theo đuổi người ta ra nước ngoài luôn.

Đương nhiên ý mà anh muốn nói là La Tư Dịch hắt hủi người đứng ngay trước mặt, tới khi anh ra nước ngoài rồi mới hối hận, muốn đi theo cũng không dễ dàng gì.

Quyển Nhĩ ngẩng phắt đầu lên, “Anh ấy đi với ai, cũng không nên ra đi mà không từ biệt chứ! Bọn mình thân thiết như vậy, thế mà một cuộc điện thoại anh ấy cũng không gọi cho mình. Chuyện lớn như thế, mà không hề hé răng với mình nửa lời, không hề...”. Quyển Nhĩ

đau lòng tới mức lặp đi lặp lại mấy câu đó, cô không có lý do gì để trách cứ anh, chỉ có thể trách anh đi mà không từ biệt.

Về điểm này thì cô đã trách nhầm Cao Mạc. Anh đã sớm nói dự định của mình cho người nhà biết, còn đích thân gọi điện về cho chú Lục. Đi thì đi, nhưng việc gì cần bàn giao thì phải bàn giao rõ ràng, không có thời gian về gặp mặt nói, mặc dù qua điện thoại cũng khó mở lời, nhưng anh vẫn phải nói.

“Lần trước chú có hỏi cháu, những kế hoạch của cháu, nếu Quyển Nhĩ không đồng ý thì làm thế nào? Cháu nói sẽ lắng nghe nguyện vọng của em ấy. Nhưng thực ra lúc ấy cháu nghĩ, ở bên cạnh cháu, sao cô ấy lại không đồng ý được?”

“Nó nói không đồng ý sao?” Ông Lục Đĩnh rất hiểu con gái mình, nếu cô có điều gì đó không vui với Cao Mạc, về nhà chắc chắn đã thể hiện ra rồi.

“Cháu chưa nói với cô ấy, nhưng cháu cảm giác...”

“Nếu cảm giác có tác dụng như thế, thì ai còn cần bác sỹ nữa, tự mình cũng có thể chuẩn đoán, tự mình cũng có thể chữa bệnh rồi!” Đầu tiên ông thương yêu Cao Mạc như con cháu trong nhà, sau này lại coi như con rể, bây giờ việc này đột nhiên không thành, nên ông chưa chấp nhận ngay được.

“Chú Lục, sớm muộn gì cháu cũng phải đi.” Cao Mạc cũng không biết nên giải thích thế nào. Lúc đầu, khi anh quyết định việc này, là do sự xúc động nhất thời. Quyển Nhĩ ở bên anh, sẽ cảm thấy ấm ức, cứ nghĩ đến điều này, anh chỉ mong mình nhanh chóng đi thật xa, thật xa. Nói anh quá tự cao cũng được, nói anh suy nghĩ cổ hủ cũng đành, nhưng anh không chịu được việc mình đã hao tổn tâm sức vì Quyển Nhĩ như thế mà kết quả nhận được lại thế này. Nhưng sau đó, khi đưa đơn lên trường, làm các thủ tục cần thiết, những việc còn con đó đã khiến tâm trạng anh bình tĩnh lại. Giờ đâu phải là lúc giận dữ, muốn làm việc gì, cũng không nên quá tùy tiện. Anh muốn thực hiện từng bước theo kế hoạch của mình đã vạch ra, Quyển Nhĩ có đi cùng anh hay liệu có đứng bên con đường đó đợi anh hay không, phải thực hiện thì mới biết được. Còn anh không phải là người có thể chờ đợi người khác, ngoài Lục Quyển Nhĩ, anh còn có ước mơ của mình.

“Được rồi, về Quyển Nhĩ, cứ để chú nói.” Ông Lục Đĩnh gác máy.

Nhưng bốn người lớn bàn tới bàn lui, cho tới khi Quyển Nhĩ đi vẫn không biết nên nói với cô như thế nào mới khiến cô không buồn.

Tâm tư của con gái, họ có thể nhìn ra. Ba mẹ Cao Mạc thậm chí còn kích động hơn cả ba mẹ Quyển Nhĩ, trong lòng họ đều biết, thông gia tốt thế này, chỉ sợ kết không thành.

Vì thế việc Cao Mạc ra đi không lời từ biệt, trách nhiệm chủ yếu thuộc về bốn người lớn trong nhà không thể mở lời, chứ không phải ý của anh.

Tối hôm đó khi gọi điện về nhà, Quyển Nhĩ đã được biết tường tận sự việc. Đến lý do này cũng không thể trách, Quyển Nhĩ cảm thấy mất phương hướng, không biết nên làm thế nào. Không thể trách anh đột nhiên bỏ đi, không thể trách ba mẹ không nhẫn tâm nói với cô, vậy thì phải trách ai? Chỉ có thể trách chính mình. Trách mình đã làm hỏng mọi chuyện. Trách mình đã khiến một Cao Mạc tốt như thế, vì giận mà bỏ đi. Đúng thế, đúng là bị cô làm cho tức giận mà bỏ đi. Nếu không, anh muốn làm gì, cũng không bao giờ có chuyện cô là người biết cuối cùng. Nếu không, bằng mọi giá anh cũng sẽ để lại lời nhắn, không bỏ đi đột ngột, quả quyết như thế.

[1] Một biệt danh của Trương Quốc Vinh (1956-2003). Trương Quốc Vinh đóng vai chính trong tác phẩm điện ảnh Bá vương biệt cơ (1993) của đạo diễn Trần Khải Ca.

Chương 11. Giang hồ cứu nguy

Sau khi vào học, cảm giác ngọt ngào khó chịu cứ bám lấy Quyển Nhĩ không rời, Cao Mạc và cô lớn lên cùng nhau, vậy mà anh có thể dễ dàng bỏ đi như thế, còn thứ gì có thể chắc chắn nữa đây? Đột nhiên cô cảm thấy không còn hứng thú với bất cứ điều gì, cũng không còn niềm tin nữa.

“Lục Quyển Nhĩ, em chạy tới đây để ngồi như phỗng đấy à?” Đinh Mùi nhìn Quyển Nhĩ ngồi bất động ở đó đã ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng cất tiếng hỏi.

“Chiếm của anh mỗi cái ghế, mà anh phải theo dõi em suốt ba tiếng.” Phải một lúc lâu sau Quyển Nhĩ mới trả lời.

Cô cũng muốn ở lại ký túc, nhưng nếu ở ký túc, chỉ cần một lúc không thấy cô có động tĩnh gì, các bạn lập tức sẽ tìm mọi cách để làm cô vui. Bọn họ thì nghĩ cách phát mệt, cô thì vờ như đã vui vẻ lại, cũng mệt. Khi không có tâm trạng, hóa ra dù có làm gì cũng không thấy vui. Nếu muốn cải thiện, đành đợi thời gian mang hết chuyện cũ đi, mang niềm vui mới tới thôi.

“Anh vì chiếc ghế đó sao? Nếu cứ ngồi ở đấy mà tâm trạng em khá hơn, viết báo tường không còn mang theo sát khí nữa thì chiếc ghế đó anh tình nguyện tặng em.”

Quan trọng là ngồi thì ngồi không, lại còn tốn thời gian và chiếm diện tích. Đinh Mùi hẹp hòi nghĩ.

“Đinh Mùi, anh thật sự không buồn chút nào sao?”

Quyển Nhĩ nghe rất nhiều người nhắc tới Diêu Sinh với Đinh Mùi, hỏi anh xem có định si tình rồi đi theo luôn không. Lần nào anh cũng cười ha hả đáp, anh không quen làm nèn, nếu ai cần *giang hồ giải cứu*, thì anh có thể đáp ứng bất cứ lúc nào.

“Buồn gì chứ, *Đại trượng phu lo gì không có vợ!* Người ta đã cao chạy xa bay, chúng ta cũng nên lo việc của mình mới đúng chứ.”

“Haizz, trạng của hai chúng ta không giống nhau...” Cuối cùng Quyển Nhĩ cũng tìm thấy một người có thể nói chuyện, đột nhiên thấy cảm xúc dâng trào, nhưng cô đã bị Đinh Mùi cắt ngang không thương tiếc.

“Lục Quyển Nhĩ, đừng gọi lại chuyện buồn nữa! Đừng tưởng giả vờ đáng thương thì muốn nói gì cũng được, cũng đừng nghĩ sẽ tìm được cân bằng từ chỗ anh.”

Những lời của Đinh Mùi rất không khách khí, nhưng không biết tại sao lại có tác dụng an ủi kỳ lạ đối với Quyển Nhĩ. Liệu có phải lấy lại được cân bằng nhờ anh ấy hay không, Quyển Nhĩ cũng không rõ nữa.

“Đi thôi, có thời gian ngồi ngắm ra đó, không bằng *Ngày đẹp hát ca nên có rượu [1]*, anh đây sẽ đưa em đi tận hưởng cuộc sống!” Đinh Mùi kéo Quyển Nhĩ đứng dậy.

[1]: Câu thơ nổi tiếng trong bài Văn quan quân thu Hà Nam, Hà Bắc của Đỗ Phủ (712 – 770). Nguyên văn: (Bách Nhật phóng ca tu túng tửu).

“Không đi, không muốn phải xã giao với người khác.”

Giờ cô chẳng còn tâm trí nào mà gặp gỡ chào hỏi ai nữa, nếu không thì đã không trốn ở đây.

“Không tìm thêm ai nữa hết, chỉ có hai chúng ta uống rượu và tán gẫu, rượu ngấm vào, em dốc bầu tâm sự ra, anh nguyện làm người cầm điếu, thế được chưa?”

Sự việc trải qua ngày hôm đó đủ khiến Quyển Nhĩ cả đời không quên. Sao cô lại đi tin một người có thói quen khuấy động không khí chứ? Hai người uống rượu và hát, anh ấy khiến không khí trở nên náo nhiệt, cuối cùng kiệt sức, cả hai cùng đổ gục.

Hai người đã uống bao nhiêu lon bia, Quyển Nhĩ không nhớ nổi. Cô chỉ còn nhớ lúc mới bắt đầu, mỗi lần gọi hai, ba lon, sau thì cứ năm lon một, năm lon một, lon bia ngổn ngang khắp mặt bàn. Về sau cả hai người đều không phân biệt được lon nào còn, lon nào đã hết, cứ

phải cầm hết lên mà lắc thử, động tác chậm, độ chính xác lại vô cùng kém.

Ý thức cuối cùng trong đầu mà Quyển Nhĩ còn nhớ là Đinh Mùi đã kéo cô và nói, “Uống, uống rồi chuyện gì cũng có thể qu

Lúc đó cô đã rất thật thà bác lại, “Sai, không phải là quên, mà là không nhớ được”. Nói xong câu này, chuyện tiếp theo như thế nào, cô hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Khi Quyển Nhĩ tỉnh dậy, cô phát hiện mình và Đinh Mùi nằm ngả ngốn trên sofa, đầu cô còn gối lên đùi anh ấy, mỗi người một nửa chiếc ghế.

Cô vội vàng vùng dậy, quên cả ngại ngùng, đẩy đẩy Đinh Mùi, “Đinh Mùi, Đinh Mùi, mau dậy đi”.

Đinh Mùi bị Quyển Nhĩ đánh thức, lập tức ngồi bật dậy. “Mấy giờ rồi? Hôm nay uống nhiều quá. Em không sao chứ?”.

Vừa nhìn đồng hồ, cả hai đều giật mình tỉnh hẳn, đã là năm giờ sáng rồi.

Hai người vội vội vàng vàng gom hết tiền đem theo người, miễn cưỡng thanh toán hết, rồi cúi đầu đi về trường.

“Liệu các bạn cùng phòng có đi tìm em khắp nơi không?”

Quyển Nhĩ biết cậu ta đang lo lắng điều gì, “Tìm thì chắc chắn là tìm rồi, nhưng cũng có giới hạn thôi, có chuyện gì thì cũng đợi trời sáng rồi nói”.

“Đến căng tin ăn sáng đã, sau đó hãy về phòng.”

Quyển Nhĩ gật gật đầu, về ký túc sớm quá, sẽ khiến quản lý ký túc để ý, thà đợi thêm một lúc nữa, nhiều người qua lại rồi về.

“Anh còn tiền không?” Quyển Nhĩ nghĩ đến vấn đề thực tế hơn.

“Ở căng tin anh có ngăn tủ trong đó có vé ăn.” Đinh Mùi nhìn cô nháy mắt.

Quyển Nhĩ ngẩng mặt lên nhìn trời, rồi lại nhìn Đinh Mùi, người này cho dù trời có sập xuống cũng không thể khiến anh thôi tự tạo niềm vui.

Quyển Nhĩ ăn một bát cháo, nhưng không thấy ngon miệng, thật sự không thể ngồi thêm được nữa, “Em về đây”.

Đinh Mùi vẫy vẫy tay, “Ừm, về đi”. Anh đợi Quyển Nhĩ đi xa, rồi mới từ từ cầm chiếc màn thầu lên, cắn một miếng.

Chuyện tối qua, muốn giúp cô ấy giải tỏa một chút mà lại thành ra hai người ở ngoài suốt cả đêm, đây là điều anh không ngờ tới. Tại sao lại mất tự chủ như thế? Đinh Mùi từ chối suy nghĩ sâu về vấn đề này.

Diêu Sinh đi rồi, anh có đau lòng không? Anh không thể trả lời được. Nếu thật sự là không có cô ấy thì không sống được, vậy khi đó anh đã không từ bỏ, tình cảm đối với Diêu Sinh vẫn chưa đến mức đó, nói cách khác là không có cơ hội tiến triển tới mức đó.

Dù ít hay nhiều thì cũng có nỗi tiếc, nếu không sao anh có thể cùng một cô gái khác uống say đến bất tỉnh nhân sự như thế. Anh lắc lắc đầu, đứng dậy, bất luận là không muốn nghĩ, hay nghĩ không ra, sự việc tối qua cũng đã kết thúc, liệu có còn rắc rối gì tiếp theo hay không, đợi sau này sẽ rõ.

Quyển Nhĩ vừa quay về ký túc, lập tức bị mọi người vây quanh.

“Nếu em còn chưa về, bọn chị sẽ lo lắng chết mất.” Tôn Mộc Nam túm chặt tay cô nói.

“Cậu đi đâu đấy, cả đêm qua bọn mình không dám khóa cửa, sợ cậu về không vào được phòng”, Tề Vũ ngáp dài, “Khiến không ai dám ngủ say”.

Quyển Nhĩ nhìn mọi người với vẻ biết lỗi, đang định nói thì La Tư Dịch sấn tới ngửi ngửi khắp người cô, “Cậu được lắm dám bỏ ra ngoài uống rượu”.

Mặt Quyển Nhĩ nóng bừng lên, không chỉ là uống rượu, mà còn là đi uống riêng với một thằng con trai khác; không chỉ đi uống với nhau,

lại còn lơ mơ ở đó ngủ suốt một đêm.

“Mình... mình...”

“Còn chưa tỉnh rượu hẳn phải không, mau lên giường ngủ đi.” La Tư Dịch cắt ngang tiếng lắp bắp của Quyển Nhĩ, “Hôm nay mình sẽ điếm danh cho cậu”.

Quyển Nhĩ cảm kích không phải là cô không muốn nói, chỉ có điều thật sự ngại nói ra! Chuyện tối qua, càng nghĩ càng thấy hoang đường. Không chỉ vì hai người uống đến mức mệt quá mà ngủ thiếp đi, mà cả lúc uống rượu rồi hát, biểu hiện của cô không khác gì một kẻ điên, chẳng hát được bài nào cho tử tế, hình như chỉ gào thét lung tung. Đối với Lục Quyển Nhĩ, chỉ có hai từ là đủ để hình dung, *mất mặt*.

Lục Quyển Nhĩ trèo lên giường, Hà Bố đi tới, “Lục Quyển Nhĩ, sau này không được tùy ý bỏ đi đấy! Tối qua La Tư Dịch chờ cậu ở dưới tầng một suốt, chỉ sợ cậu gõ cửa mà phòng bảo vệ không nghe thấy”.

“Khiến các cậu phải lo lắng rồi, mình xin lỗi. Mình hứa sau này sẽ không đi lung tung nữa. Các cậu tốt với mình như thế, mình còn có lý do gì để buồn nữa chứ!” Lục Quyển Nhĩ nói vài câu, mắt bắt đầu ầng ậc nước. Nhớ những hồi ức đẹp trong quá khứ, trân trọng những thứ tốt đẹp ở hiện tại, thế là đủ rồi, làm gì có thứ gì vĩnh viễn không thay đổi chứ?

Khi gặp lại Đinh Mùi, đã là mấy ngày sau đó. Hai người đưa mắt nhìn nhau, chỉ thế thôi là đủ hiểu họ quyết định không hé răng nửa lời về buổi tối ngày hôm ấy, sau đó thì hoàn toàn lãng quên.

“Lục Quyển Nhĩ, em mau đến Ban học tập, mang cái này sang đó.” Đinh Mùi nhìn Quyển Nhĩ đang cười tươi như hoa, tự nhiên có ý định muốn sai bảo.

Quyển Nhĩ nhanh nhẹn đón lấy, nói: “Rồi! Còn dặn dò chuyện gì nữa không?”.

“Hết rồi.” Đinh Mùi lơ đãng trả lời, thấy Quyển Nhĩ cầm túi lên, “Đi đâu vậy?”.

“À, Sách Lang nói muốn mời bọn em đi ăn món Tây Tạng, có rượu Barley, trà bơ, sữa chua, Tsampa, còn có cả sườn cừu nướng nữa.”

Đinh Mùi nhìn đồng hồ, đã sắp đến bảy giờ tối rồi, “Đi ăn cơm vào lúc này?”. Cuối cùng thì anh đã hiểu vì sao suốt hơn một giờ đồng hồ vừa rồi Quyển Nhĩ vui như vậy.

Quyển Nhĩ đặt tay lên ôm bụng, “Chẳng phải là tại anh sao, anh nói với Tiểu La rằng em mà không đến là anh sẽ khai trừ em”. Mặc dù cô không chủ động xin vào ban này, nhưng cũng không thể dùng cách đó để ra đi. La Tư Dịch và Sách Lang đang ôm bụng đói đợi cô, đương nhiên cô còn đói hơn, buổi sáng không ăn gì, buổi trưa chỉ ăn mỗi một cái bánh bao.

“Người ta hẹn hò yêu đương, em đến đây góp vui làm gì, ngoan ngoãn ở lại đây đi.”

Đinh Mùi giật túi trên tay Quyển Nhĩ đặt xuống, tuần này cô ấy trực ban, mới ngồi có hơn một tiếng mà đã đòi đi, làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

“Em đâu phải tới để góp vui, là Sách Lang đích thân mời em, anh ấy nói nếu em không đi thì Tiểu La cũng sẽ không đi.”

“Vậy chẳng phải em đang hợp tác với cậu ta để bẫy La Tư Dịch sao, làm bạn thế là bất nghĩa, anh thấy tốt nhất em không nên đi.” Đinh Mùi thông thả nói.

“Nhưng em cảm thấy cả hai người đó đều rất vui mà.” Quyển Nhĩ do dự đáp.

“Nếu hai người bọn họ thực sự thích nhau, thì em chỉ là kỳ đà cản mũi thôi. Nếu Sách Lang theo đuổi không thành công, còn La Tư Dịch vì muốn em vui mà miễn cưỡng nhận lời mời, em nghĩ xem họ có thể vui vẻ được bao nhiêu?”

Quyển Nhĩ cuối cùng cũng thả lỏng bàn tay cầm chiếc túi, “Nhưng họ đang đợi em ở ngoài kia, lẽ nào em lại không đi?”.

“Để việc ấy cho anh, cứ nói là anh giao cho em rất nhiều việc.” Đinh Mùi cố gắng kìm nén nụ cười gian xảo, bộ mặt tỏ ra hết sức nghiêm túc như sẵn sàng hứng chịu mọi trách nhiệm, trêu chọc Quyển Nhĩ luôn khiến anh cảm thấy rất vui.

“Nhưng em cũng đói lắm.” Quyển Nhĩ tuân lệnh cầm tập tài liệu gửi tới Ban học tập rồi bước ra ngoài.

Quyển Nhĩ nghe lời Đinh Mùi, không phải vì hoàn toàn tin vào những lý do mà anh đưa ra, cô cũng đâu phải là kẻ không có đầu óc. Nhưng cô lại nghĩ sâu xa hơn, giờ Diêu Sinh đi rồi, liệu Đinh Mùi có ý định gì với Tiểu La không? Ngăn mình tạo cơ hội cho Sách Lang, liệu có phải vì nguyên nhân đó? Vì vậy, khi chưa chắc chắn được tình cảm của La Tư Dịch như thế nào, tốt nhất cô không nên mai mối lung tung.

Buổi tối về phòng, Quyển Nhĩ và La Tư Dịch cùng nấu mì tôm ăn, “Sao cậu cũng chưa ăn?”. Cô nghĩ, cho dù không ra ngoài ăn thì ít Sách Lang cũng phải đưa Tiểu La xuống căng tin ăn cơm chứ.

“Bị cậu làm cho mất hứng, còn ăn gì nữa.”

“Thế cậu còn tranh ăn mì tôm với mình làm gì?”.

La Tư Dịch ngoài những bữa cơm chính và hoa quả ra, những thứ khác cô đều không ăn, vì vậy chẳng mua đồ dự trữ gì cả. Mì tôm cô đang nấu là cướp từ chỗ Quyển Nhĩ.

“Đói thì không kén đồ ăn.” La Tư Dịch không thể chờ đợi hơn nữa vội vàng giật nắp ra rồi lấy đũa khoắng khoắng.

“Tiểu La, mình không đi là mình sai rồi, chỉ vì đột nhiên mình cảm thấy giữa cậu và Sách Lang có điểm không hợp.” Quyển Nhĩ thẳng thắn nói.

“Có gì không đúng đâu? Bình thường đi ăn cơm cũng là ba người cùng đi ăn mà.”

“Có rất nhiều thứ không đúng! Cậu cũng biết, theo mình Sách Lang là người tốt, mặc dù anh ấy không chính thức nhờ mình, nhưng mình cũng có ý định giúp đỡ. Giờ học mình chủ động ngồi sang một bên, lúc đi ăn cơm cũng thường chủ động rủ anh ấy đi cùng, nếu cậu không có cảm tình với anh ấy, mình cứ làm như thế, chắc cậu cảm thấy rất phiền phức.”

“Sao đột nhiên cậu lại nghĩ vậy?”

“Cũng không phải đột nhiên, chỉ là mới nghĩ thông thôi.”

La Tư Dịch cho gói gia vị vào bát mì, thêm chút dấm, vội ăn ngay một miếng, rồi mới trả lời: “Mau ăn đi, cô nàng của tôi ạ. Xin cậu đấy, tỉnh táo chút đi có được không, mình cũng không vĩ đại tới mức vì tình bạn mà sẵn sàng hiến thân như thế đâu”.

Quyển Nhĩ phớt lờ lời châm biếm của bạn, “Vậy cậu cũng thích anh ta?”. Hỏi rồi mới chợt nhớ ra còn một vấn đề, “Thế còn Đinh Mùi thì sao?”.

La Tư Dịch nhìn Quyển Nhĩ bằng ánh mắt thấu hiểu, “Em gái, vì anh Đinh mà em quyết định không bảo vệ anh Sách nữa phải không?”.

Quyển Nhĩ bối rối, “Mình chẳng bảo vệ ai cả, mình bảo vệ cậu. Cậu nói ai được thì người ấy được, cậu nói ai tốt thì người ấy tốt, mình tuyệt đối trung thành với trung ương”.

La Tư Dịch cười nhẹ, “Mình chỉ cảm thấy mỗi cậu là tốt. Sau này không cần làm vậy, bảo cậu tới thì cậu cứ tới, mình làm gì cũng đều do tự nguyện, sẽ không vì muốn cậu vui mà để bản thân phải chịu thiệt thòi đâu”.

Quyển Nhĩ lắc lắc đầu, “Mình không đi”.

“Không đi thì làm gì, tiếp tục ở đây với Đinh Mùi à?” Sắc mặt Quyển Nhĩ bỗng nhiên thay đổi, “Lục Quyển Nhĩ, từ trước đến nay chưa bao giờ mình phiền lòng vì cậu can thiệp vào việc của mình, vì mình coi cậu cũng như mình vậy. Thế nên mình xin nói thẳng, cậu đừng vì đói bụng mà ăn tạp, Đinh Mùi là thứ thịt sống, nếu không bản lĩnh ăn sống nuốt tươi, e là ăn vào cũng không no bụng được.”

Quyển Nhĩ vội xua tay, “Mình không có bản lĩnh đó, không có bản lĩnh đó”.

Quyển Nhĩ thật sự muốn tính toán giúp La Tư Dịch, nhưng giờ lại thành như cô đang dẫn mình vào cuộc thử nghiệm, điều này khiến cô cảm thấy hơi chột dạ.

La Tư Dịch nhìn cô, không nói thêm gì nữa, dùng đũa chỉ chỉ vào bát mì, ý bảo cô mau ăn đi.

Quyển Nhĩ không phản đối, bung bát mì lên ăn, thật quá khó ăn, mì đã bị trương hết lên, nhìn không còn ra sợi nữa, biến thành những đoạn ngắn ngắn, nát vụn còn bị một lớp váng mỡ phủ lên trên. Quyển Nhĩ không thèm nhìn nữa, nhắm mắt húp một hơi, trong tình hình này, không thể nhịn đói cả đêm được.

Ngày hôm sau, sau khi tan học Sách Lang lại mời Quyển Nhĩ đi ăn bù bữa cơm không thành ngày hôm qua. Quyển Nhĩ thoái thác nói ở Hội sinh viên còn có việc nên không thể đi được. Tối qua cô đã suy nghĩ, cảm thấy mình đã tham gia quá đà vào việc của La Tư Dịch. Trước thì còn có thể nói là làm lá chắn cho Tiểu La, hoặc làm nội ứng cho Sách Lang, bây giờ hai người ấy đang có khả năng phát triển thuận lợi, cô cứ đứng chắn ở giữa xem ra không hợp lý lắm.

“Cậu ấy bận thì chúng ta đi, hôm khác anh mời riêng cậu ấy là được.” La Tư Dịch không để Sách Lang phải năn n thêm nữa, kéo anh ấy đi.

Quyển Nhĩ biết Tiểu La giận rồi, hôm qua cô ấy đã nói rất rõ ràng, ba người chơi cùng nhau không vấn đề gì, nhưng nếu bản thân Quyển Nhĩ cảm thấy lúng túng như thế, sẽ khiến mọi người mất vui.

Cô thấy buồn buồn trong lòng, cứ thế bước đi, đi mãi đến chỗ Hội sinh viên. Hiện tại Quyển Nhĩ bị sai khiến thành ra quen rồi, sau giờ học ngoan ngoãn tự động tới đây làm việc. Thời gian trước có đợt ngại ngùng không muốn gặp Đinh Mùi, nên đột nhiên không đến nữa, cảm thấy không đúng cho lắm.

Đinh Mùi lại có mặt ở đó, Quyển Nhĩ hơi bất ngờ, bình thường phải đến tối thì anh mới có thời gian để lui tới đây. Biểu hiện kinh ngạc

của cô còn chưa lộ ra hết, thì anh đã vui vẻ quay sang vẫy tay gọi: “Mau lại đây, muốn đi đâu chơi?”.

Quyển Nhĩ bước tới, trên chiếc bàn lớn cô thường dùng đang trải một tấm bản đồ thành phố, Đinh Mùi đang dùng kính lúp để nhìn, “Hội sinh viên năm nào cũng đi du xuân, kinh phí vừa được cấp xuống, yêu cầu chúng ta lên kế hoạch”.

Quyển Nhĩ không hứng thú lắm, “Đâu cũng được, chỗ nào em cũng chưa từng đến”.

“Thích sông núi hay cảnh quan nhân văn?” Đinh Mùi từ nhỏ lớn lên ở thành phố này, đã xem nhiều những thứ đại loại như kiến trúc cổ hay viện bảo tàng rồi, vì vậy anh đang quan sát những sơn trang ở vùng ngoại ô.

“Đều được, không đề nghị, không ý kiến.” Quyển Nhĩ tìm một chiếc ghế ngồi xuống rồi nằm bò lên bàn.

Cô có cảm giác như mình là một đứa trẻ cô độc đang lang thang, theo Cao Mạc tới đây, giờ Cao Mạc đi rồi, rất tự nhiên coi La Tư Dịch như một chỗ dựa, nhưng giờ cô ấy đã có bạn trai.

Dường như những người bên cạnh cô ai cũng có mục tiêu của mình, có rất nhiều suy tính, chỉ có cô là nhân nhả vô tích sự, một mình đi loanh quanh khắp nơi.

“Không phải chỉ vì bữa cơm không thành đó chứ? Đến mức thế này sao, tí nữa họp xong, anh đưa em đi ăn, anh biết một quán ăn rất ngon.” Đinh Mùi tiếp tục cuộc khảo sát của mình, dù sao cũng phải tìm ra vài địa điểm để đưa thảo luận trong cuộc họp, nếu không chín người mười ý, bàn luận vu vơ cuối cùng cũng chẳng thu được kết quả.

“Không ăn.”

“Em sao vậy?” Đinh Mùi nhận ra sự khác thường của Quyển Nhĩ, anh bước lại đưa tay sờ trán Quyển Nhĩ: “Ốm à?”.

Quyển Nhĩ cứng người ngồi im, sao anh ta cứ thích gì thì làm nấy thế, muốn sờ vào đâu thì sờ chắc? Dù sao anh cũng chỉ đặt tay một cái rồi rút lại ngay, nếu Quyển Nhĩ gay gắt phản ứng lại, chuyện bé lại xé ra to. Về thế cô cố gắng nhẫn nại, nhắm chặt mắt lờ anh đi.

Đình Mùi dùng chân đá đá cô, “Không ốm đau gì thì mau dậy làm việc đi, tí nữa họp em làm chân ghi chép”.

Anh không hề tỏ ra thương hoa tiếc ngọc. Từ học kỳ này, sau khi anh lên làm phó Ban thư ký, khối lượng công việc của Quyển Nhĩ có thể dùng từ *tặng vùn vụt* để miêu tả, cô bỗng dưng trở thành văn thư của anh.

Cuộc họp ngay sau đó diễn ra rất thuận lợi, Đình Mùi đưa ra vài địa điểm gợi ý, những người phụ trách các ban khác bổ sung thêm vài chỗ, tiếp theo là tiến hành bàn luận, bỏ phiếu. Địa điểm cho lần du xuân này nhanh chóng được chọn, đi Hoài Nhu, ngồi xe cũng chỉ mất hơn một tiếng, đi về trong ngày, chi phí cũng trong dự toán.

Xác định xong địa điểm, những việc tiếp theo thì cụ thể và lắt nhắt. Khi Ban thể dục cứ liên tục thay đổi quân số, Quyển Nhĩ không nhịn được nữa, thật là muốn phát điên, “Anh làm ơn đừng hễ có thay đổi quân số là lại báo cáo với em, trước ngày Mười lăm, anh mang danh sách số người tham dự cuối cùng, nam nữ ghi rõ ràng ra, rồi tới đưa cho em là được”.

Cô cúp máy, nhìn biểu mẫu thống kê bị túm chặt tới nhăn nhăn nhúm nhúm trên tay, đành phải chấp nhận đi làm lại tờ khác.

Đình Mùi nhìn chiếc điện thoại bên cạnh bị đập mạnh tới mức rung lên, liền nhớ tới cậu bạn Tăng Nghị chơi bóng với mình từ nhỏ, liền có cảm giác bất an. Nếu có cảm tình với người đẹp, tự mình phải động não mà suy nghĩ, muốn dựa vào anh để tìm đường sống, thì chỉ có một con đường chết thôi. Để Lục Quyển Nhĩ đi yêu đương thì anh tìm đâu ra người ngoan ngoãn như thế để sai bảo. Vì thế mỗi lần nhận được sự ủy thác của người anhem, Đình Mùi đều nhận lời ngay, nhưng sau khi quay đi, đừng nói là mong anh tạo cơ hội, không phá đám còn là may đấy.

Việc giao cho Lục Quyển Nhĩ, chỉ thêm chứ không bớt, nhưng không có việc nào liên quan đến Ban thể thao hết. Tăng Nghị không tìm được cơ để đến Hội sinh viên gặp, nên mới nghĩ ra cách này để có thêm cơ hội tiếp xúc, giờ thì tốt rồi, chú mèo nhỏ đã xù lông lên. Anh cười thầm trong lòng, quay người đi ra ngoài.

Sai bảo người đẹp cũng có điểm bất lợi, sau khi Lục Quyển Nhĩ đi khắp các ban một lượt, số lượng người tham gia chuyến du xuân có xu hướng tăng mạnh, rất nhiều kẻ ngoại đạo cũng muốn đóng phí tham gia. Đùa chắc? Một chuyến xe, trên đó có quy định số người, đâu thể mở rộng không giới hạn! Vì vậy anh đành đứng ra thay thế cái người tuyên truyền nhiều sức hút Lục Quyển Nhĩ kia, đích thân đàn áp cái khí thế đang dâng cao ngùn ngụt, ít mà chất, mới là chiến lược trọng điểm trước mắt.

Chương 12. Đó là người của tôi

Đình Mùi nhìn đám người đông đúc chen chúc trước sau trên bờ đê, không nén được thở phào một tiếng. Nhiều người như thế này mà cuối cùng vẫn nhét được lên một chuyến xe kéo tới tận đây, không thể không thán phục tinh thần chịu khó chịu khổ của mọi người.

Lúc này vừa kết thúc xong bữa cơm liên hoan, là thời gian hoạt động tự do. Đình Mùi nhìn Quyển Nhĩ đang đứng cách anh không xa và hình như cũng có cùng tâm trạng tự nhiên thấy vui hơn, “Sao không bơi thuyền với mọi người?”.

“Em muốn giữ lại chút sức để lúc về còn chen lên xe!” Quyển Nhĩ đặt túi đang mang xuống phía sau, gối lên đó, nghỉ ngơi mới là điều cần thiết! Đột nhiên nhớ ra điều gì, cô bới tung chiếc túi lên lấy ra một thứ ném cho anh, “Cho anh”.

Thứ mà Quyển Nhĩ cho Đình Mùi là cây xúc xích La Tư Dịch chuẩn bị cho cô. Vừa rồi, hai người sắp xếp cho các bạn xong mới ra ăn, lúc ấy bát đĩa đã ngổn ngang rồi. Mặc dù Đình Mùi là một người không quá chú trọng vấn đề vệ sinh, nhưng anh có một tật nhỏ là không thể ăn nổi đồ thừa.

Bình thường đi ăn cơm, anh chỉ ăn vài miếng đầu, sau đó hầu như không đụng đĩa gắp thức ăn nữa, chỉ uống và ăn cơm trong bát của mình.

Vì thế, những món ăn ngon mà hai người dày công chọn lựa hôm nay, đối với anh mà nói, chỉ có thể nhìn, không thể ăn. Lục Quyển Nhĩ quen anh lâu như vậy, cũng hiểu ít nhiều về anh. Thấy anh không mang theo gì, cũng không ăn gì, nghĩ chắc chắn là rất đói, vì thế mới quyết định làm từ thiện, cung cấp cho anh thức ăn dự trữ của mình.

Đình Mùi bắt lấy, chỉ là một cây xúc xích nhỏ như ngón tay cái, dài khoảng một gang tay, là loại xúc xích bỏ túi nhỏ nhất.

“Còn cái nào nữa không?” Đói thì đói thật, nhưng ăn thứ bé tí này vào, lại kích thích dạ dày tiết dịch vị, có khi còn đói hơn.

Quyển Nhĩ nhắm mắt lại, “Hết rồi, tìm người khác xin đi”.

“Người khác”.

“Chẳng phải anh đưa theo rất nhiều người đấy sao?”

Đình Mùi lập tức bóc chiếc xúc xích ra, cúi đầu uể oải ăn, không nói thêm gì nữa. Đúng thế, việc vượt quá quân số ngày hôm nay, anh phải chịu phần lớn trách nhiệm. Sau khi đi khắp một vòng các ban, hiệu quả thu được hoàn toàn trái ngược với mục đích ban đầu, quân số còn tăng thêm, đa phần là nhân sự mới ở các ban. Hơn nữa, bọn con gái lại còn nũng nịu, yếu điệu, không biết thật giả thế nào nhưng khiến anh khó lòng từ chối.

Trên xe, Tăng Nghị thì thầm với anh, “Nhờ cậu, buổi du xuân ngày hôm nay thật đầy đủ thanh sắc”. Cậu ta lại còn cố ý nhấn mạnh từ “thanh” và “sắc”, trên xe chốc chốc lại có tiếng la hét om xòm của bọn con gái, phụ họa cho nụ cười đắc chí của anh ta, kiểu như hai bên cùng có lợi. Nhưng nụ cười của Tăng Nghị nhanh chóng tắt ngấm. Mục tiêu của anh ta là được đứng bên cạnh Lục Quyển Nhĩ, bảo vệ Quyển Nhĩ cả hành trình dài như thế cũng đáng là một giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân. Không ngờ Đình Mùi kiên quyết đứng chắn trên con đường tiến về phía trước của cậu ta, bất kể là cậu ta nói thẳng hay là ngầm ra hiệu, anh đều kiên định không nhường bước.

“Cậu làm gì thế, anh em lần này rất nghiêm túc đấy, giúp đỡ một chút đi.” Tăng Nghị bắt đắc dĩ, đành mở miệng năn nỉ. Cậu ta cũng muốn nhân cơ hội này bày tỏ thái độ, tìm được người ủng hộ, việc sẽ thuận lợi hơn

“Không được.”

“Hả? Cậu đúng là chẳng ra gì. Hồi nhỏ cũng chỉ biết ăn không kem nhà mình.” Bà của Tăng Nghị hỏi đó bán kem ở đầu ngõ, mỗi lần nhìn thấy Đình Mùi, đều tươi cười đưa cho cậu một cái.

“Nếu bà của cậu muốn đi qua, mình sẽ không cản.” Ý của anh rất rõ ràng: Là cậu thì đừng hòng.

“Hừ, giờ mới biết cậu thích lo chuyện của người khác đấy.” Giọng Tăng Nghị không quá cao, quen Đinh Mùi đâu mới chỉ ngày một ngày hai, biết thừa nếu tính bướng của Đinh Mùi mà nổi lên, thì không ai có thể xin xỏ được.

“Sao lại là chuyện của người khác, đấy là người của tôi!” Đinh Mùi tùy tiện đáp trả một câu, nói xong mới nhận ra câu đó có phần không hợp lý. Lục Quyển Nhĩ đang đứng sát ngay sau anh hơi khựng người lại, rồi mới lại lắc lư người theo độ rung của xe. Lúc anh muốn xác nhận lại, thì thấy hình như mình đã cảm nhận sai.

Đinh Mùi ngó trái ngó phải, khi chắc chắn không ai nghe thấy cuộc đối thoại giữa bọn họ, mới tiếp tục câu chuyện với Tăng Nghị.

Thực ra, lúc đó trên xe rất ồn ào, bọn họ lại cao nhất nhì trong đám đó, lại chỉ là những lời thì thầm, Quyển Nhĩ chắc không nghe thấy gì đâu. Nhưng mỗi khi Đinh Mùi nói gì, đều làm một động tác rất vô thức, là quay đầu lại nhìn Quyển Nhĩ, câu nói quan trọng đó, thật không may lại lọt vào tai cô.

Không biết tại sao, Quyển Nhĩ cảm nhận được bọn họ đang nói về mình, người đang đứng lưng đối lưng với mình lúc này, lại nói mình là người của anh ấy. Cô không định suy nghĩ miên man, cố tìm lời giải thích cho câu nói đó, nhưng không thể phủ nhận, trái tim cô vào giây phút nghe thấy điều đó, bỗng thất lại. Dường như bị ai đó dùng sức bóp nghẹt, rồi từ từ thả lỏng ra để đàn hồi trở lại, nhưng không làm sao trở lại được hình dạng ban đầu.

Đinh Mùi nằm đó không được bao lâu thì có người tới kéo đi. Quyển Nhĩ từ từ mở mắt ra, nhưng chỉ lướt qua xung quanh một lượt, rồi lập tức khép mắt lại.

Anh chàng Tăng Nghị đang rảo bước đi về phía cô, cô cảm thấy không tâm trạng để nói chuyện với anh, nên quyết định nhắm mắt ngủ cho lại sức.

Không phải cô quay lưng lại với cảnh sắc núi sông nơi đây, thực tế với một người từ nhỏ lớn lên cạnh sông núi như cô, không có cảm giác thân thiết với kiểu phong cảnh được thiết kế hiện đại hóa toàn bộ như thế này, nhiều người đông đúc chen chúc lại càng làm cô mất thiện cảm.

Gần đây cô quá mệt mỏi, toàn bộ sức lực đã bị bội chi, vốn chỉ định giả vờ ngủ một lúc nhưng không biết lại ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Khi Quyển Nhĩ tỉnh dậy, xung quanh ánh mặt trời lấp lánh, nhưng không có cảm giác nhức mắt. Cô đang cố gắng tìm lại ý thức, thì ánh nắng đột nhiên như bị đổ từ trong một chiếc túi ra, nhanh chóng trút xuống, bao trùm lấy cô.

“Có sức mà ở đây tỏ ra gallant thì mau đi gọi cô nàng Dương Thu ở ban các cậu quay về đi.” Cô bạn Dương Thu kia chèo thuyền đi rất xa, đã chuẩn bị tới giờ tập trung rồi, mà vẫn không chịu về. Khu quản lý cũng đã gọi trên loa rồi, nếu còn không quay về họ sẽ đưa cano ra. Đinh Mùi không thể bỏ mặc cô ta, có người gửi gắm anh, vì thế anh vội đi tìm Tăng Nghị.

“Ban thể thao các cậu, làm gì cũng thích thật hoành tráng đúng không?!” Nếu vừa rồi Dương Thu chỉ khiến anh có cảm giác bất lực, thì lúc này nhìn Tăng Nghị đang đứng hứng ánh nắng mặt trời, hai tay giăng chiếc áo T-Shirt của mình lên để che nắng cho Quyển Nhĩ, anh thật sự cảm thấy muốn bùng nổ.

“Ban thể thao bọn mình thì làm sao? Bọn mình là những người tích cực, thẳng thắn, không làm cái trò gì mà ‘yêu em để ở trong lòng’ như ai kia.” Tăng Nghị nói xong giật lại chiếc áo của mình trên tay Đinh Mùi rồi mặc vào, thấy Quyển Nhĩ không bị lóa mắt vì ánh nắng mặt trời đột ngột hắt vào, mới men theo bờ hồ bỏ đi.

Tăng Nghị vừa đi, Quyển Nhĩ lập tức ngồi dậy, vừa rồi để đảm bảo mí mắt không bị nháy, cô đã cố sức nhắm chặt tới nỗi bây giờ có nguy cơ bị co cứng, giả vờ ngủ là một việc thật hao sức.

“Tình cảm quá nhỉ.” Đinh Mùi ném lại cho Quyển Nhĩ một câu, rồi cũng đi theo giúp.

Quyển Nhĩ cũng đành thờ dài bỏ qua, phải giải thích thế nào mới được đây? Vờ đúng là ngu thật, chỉ giả vờ một tí tẹo thôi. Cô có lòng muốn giải thích, thì cũng phải có người chịu nghe mới được.

Thôi bỏ đi, đã làm việc ngu ngốc lại còn muốn giải thích, chỉ có một con đường, đó là giả vờ ngốc luôn thôi.

Lúc đó, cô không tiên đoán được rằng sự giả ngốc của mình sẽ che mất tầm mắt họ, cho dù là của anh, hay là của cô. Cô cũng không biết trước được, sự xác nhận vô tình đó đã vạch một đường ranh giới trong tim Đinh Mùi, con thầy vợ bạn mà. Anh có thể lấy danh nghĩa chăm sóc, bảo vệ cấp dưới mà ngăn chặn cánh tay Tăng Nghị đưa tới, chứ không thể trong hoàn cảnh người ta đang tình chàng ý thiếp mà còn thò chân vào, như thế chẳng phải là phá hỏng cái danh nghĩa chăm sóc kia sao. Cả hai đều là bạn của anh, anh cũng không cần thiết phải làm như thế. Nếu đều có ý với nhau, thì anh cũng vui vẻ tác thành thôi. Chân thành cũng được coi là một phẩm chất tốt đẹp.

Hai tháng cuối cùng của năm thứ nhất, đối với Quyển Nhĩ mà nói là những ngày vui vẻ vô cùng, dường như đến lúc này cô mới thật sự cảm nhận được toàn bộ niềm vui của cuộc đời sinh viên.

Quyển Nhĩ và Tăng Nghị đã rất thân thiết với nhau, anh ấy không chỉ thường xuyên xuất hiện trong văn phòng của Ban thư ký, mà còn bất ngờ xuất hiện bên cạnh cô. Ví dụ như cuộc thi đấu bóng rổ toàn trường mỗi năm một lần, ở vòng loại, khoa của Quyển Nhĩ đấu với khoa của Đinh Mùi. Mà Tăng Nghị lại được Ban thể dục thể thao cử tới làm trọng tài chính cho trận đấu, đương nhiên có phải ngẫu nhiên hay không, thì chỉ có mình anh ấy biết.

Quyển Nhĩ quan sát đội bóng của khoa mình, khó khăn lắm mới chọn ra được mấy người, nhìn đã thấy sự tương phản mạnh mẽ so với đối phương với thể hình lực lưỡng, thêm vào đó là sự chênh lệch về sự linh hoạt dẻo dai. Biết rõ trận này sẽ rất quyết liệt, cô vẫn không thể nhẫn tâm xem được. Tôn Mộc Nam vẫn rất tận tụy làm hết trách nhiệm, đứng ngoài sân hô hiệu lệnh cho các nữ sinh để cổ vũ đội bóng cố gắng, nhưng từ những gì Quyển Nhĩ nhìn thấy, đừng nói

gì tới người khác, chỉ riêng mấy cô bạn cùng phòng thôi, ánh mắt đã trôi ngược về phía sau từ lâu rồi, làm gì còn chút ý chí ngùn ngụt nào nữa.

“Sách Lang có ra sân không?” Quyển Nhĩ hỏi La Tư Dịch ngồi bên cạnh. Hai người bọn họ gần đây thường xuyên đi với nhau, dù quan hệ vẫn chưa công khai rõ ràng, nhưng mười phần thì cũng rõ đến tám, chín

“Khoa bên đó, các thành phần xuất sắc đều vào cả rồi, hình như cũng chẳng đến lượt anh ấy vào sân đâu.” La Tư Dịch trả lời, nhưng rõ ràng đang dối mắt tìm người trong đám đông đối diện kia. Quyển Nhĩ cười nhẹ nhưng không bóc mẽ bạn.

“Lục Quyển Nhĩ, thực lực khoa em thế nào?” Tăng Nghị đi tới, hỏi thẳng trước mặt mọi người.

“Chả ra sao cả.” Quyển Nhĩ nói thật, mấy người đó phần lớn Quyển Nhĩ đều không quen, nhưng nhìn họ phối hợp với nhau vài hiệp, cảm thấy không được nhuần nhuyễn, cứ lập cà lập cập. Nhìn sang đội của Đinh Mùi, trơn tru như mây trôi nước chảy, dù là phối hợp truyền bóng đồng đội, hay là cá nhân dẫn bóng đột phá, dường như quả bóng rất ngoan ngoãn nghe lời, không hề bị rơi, và cuối cùng cũng sẽ thuận theo động tác của bọn họ và rơi vào giỏ.

“Có cần anh thổi gian lận không?” Tăng Nghị vì muốn lấy lòng Quyển Nhĩ, chiêu nào cũng tung ra hết rồi.

La Tư Dịch cũng đã biết Tăng Nghị, nghe thấy vậy liền khinh thường nói: “Xin anh, theo đuổi người ta thì cứ theo đuổi, anh có cần phải vô nguyên tắc thế không?”

Tăng Nghị cười ha ha nói, “Chẳng phải vì anh cảm thấy, dù có thổi gian đi nữa đội các em vẫn không thắng nổi sao? Chẳng bằng thuận thế tạo chút thiện cảm đi”.

Lục Quyển Nhĩ có cảm giác mặt mình giật giật một cách mất kiểm soát, anh chàng Tăng Nghị này cứ như có thù oán gì với cô, chạy tới chỗ cô nói này nói nọ, dù thua hay thắng cô cũng sẽ bị phỉ nhổ.

Anh ta cao lớn, lực lưỡng nên thần kinh chắc cũng không bình thường. “Thật đấy, chỉ cần họ vừa có bóng tổ chức tấn công, anh có thể thổi họ phạm quy.” Anh ta vẫn đứng đó rất nghiêm túc vạch kế hoạch.

“Sau đó khoa bọn em mỗi lần được hai quả ném phạt, cứ như thế cho tới khi kết thúc trận đấu phải không?” La Tur Dịch ngồi bên cạnh bổ sung vào.

“Đúng rồi, đấy là một cách hay phải không?”

“Đúng, là một phương pháp để bị người ta đánh rất hay đấy.” La Tur Dịch chỉ chỉ ra sau lưng Tăng Nghị, sau lưng anh, cầu thủ của hai đội đã vây thành vòng tròn.

Tăng Nghị vừa quay người lại, liền thấy Đinh Mùi đứng ở bên đội kia nói: “Lục Quyển Nhĩ, liên lạc với Ban thể thao điều thêm một người nữa đến”.

Quyển Nhĩ bĩu môi, biết ngay mà, cho dù việc là do người khác gây ra, nhưng người xui xẻo vẫn là cô mà.

“Mình đi, mình đi!” Tăng Nghị thấy sự cố gắng của mình không có kết quả, lập tức tìm cách lấy công chuộc tội, “Để trọng tài biên lên thay!”.

Quyển Nhĩ thấy anh ta chạy đi rồi mà còn không quên bố trí trận đấu, thật không nhịn được cười. Anh chàng Tăng Nghị này, mặc dù phương thức theo đuổi con gái của anh ta hơi khác thường một tí, nhưng cũng là người thú vị.

“Thấy Tăng Nghị cũng không tồi phải không?” La Tur Dịch ngồi bên cạnh trông mặt đoán ý.

Quyển Nhĩ cảnh giác nhìn ngó xung quanh, chỗ này không phải là chỗ lý tưởng để tâm sự chuyện riêng tư, vừa rồi đã khiến người khác chú ý, lúc này mà nói thì chắc chắn cũng sẽ có người nào đó nghe thấy.

La Tur Dịch lắc đầu, tên Tăng Nghị này còn không bằng Đinh Mùi, hễ gặp cô gái đẹp nào anh ta cũng đều ghi nhớ, theo đuổi ai thì cũng

đều làm như sắp đến ngày tận thế đến nơi, Lục Quyển Nhĩ sao toàn gặp những kẻ chán chết như thế chứ?

Mặc dù lúc đó không nói gì với Quyển Nhĩ nhưng thực ra La Tư Dịch đã quyết định phải nhắc nhở Quyển Nhĩ rồi.

“Chuyện này em đừng can thiệp.” Sau khi nghe cô kể, Sách Lang tỏ vẻ không tán thành.

“Không phải em quyết định thay cô ấy, chỉ là muốn mang những chuyện em biết nói cho cô ấy nghe, để cô ấy hiểu thêm về người ta và có thể đưa ra những phán đoán khách quan.”

La Tư Dịch biết không nên động tí lại can thiệp vào cuộc sống riêng của Quyển Nhĩ, nhưng cô không có chút niềm tin nào với

“Đây không phải là việc mà em nên tham gia. Huống hồ em biết cái gì chứ? Đấy chỉ là những điều em nhìn thấy mà thôi, phán đoán của em làm sao lại giúp cô ấy có phán đoán khách quan?” Mặc dù không muốn tranh cãi, nhưng Sách Lang có cách nghĩ của mình, anh luôn cho rằng tình cảm là thứ chủ quan nhất, bất kỳ ai cũng không thể, và cũng không nên đưa ra bất cứ kiến nghị gì.

“Đây cũng không phải là việc anh nên tham gia.” La Tư Dịch không khách khí đáp lại.

Sách Lang lấy đi quyển sách vẫn đang mở trên tay La Tư Dịch, “Anh chỉ mong em dành thời gian nghĩ tới anh nhiều hơn, chứ không phải dùng để lo lắng cho người khác”.

Chỉ một câu nói, khiến nhiệt độ trên mặt La Tư Dịch tăng cao vùn vụt: “Ai có chuyện thì em sẽ quan tâm tới người ấy hơn, có gì mà phải tranh cãi chứ!”.

“Chỉ là do em cảm giác cô ấy có chuyện thôi, cô ấy chưa chắc đã cần sự chỉ dẫn của em.” Thấy La Tư Dịch còn định nói tiếp, Sách Lang xua xua tay, “Em không nghe thì anh cũng chẳng có cách nào. Anh đã từng phạm phải lỗi đó, thích hay không thích là việc mà tự mình phải cảm nhận, người khác có nhìn vào thì cũng chỉ thấy được phần bên ngoài thôi”.

La Tư Dịch vẫn còn muốn tranh luận rất nhiều, nhưng bắt gặp vẻ mặt đơn độc hiếm thấy của Sách Lang, đột nhiên mất đi hứng thú phản biện, không nói thêm gì nữa.

“Huống hồ, còn vương Đình Mùi. Tình cảm có tốt tới đâu cũng không nên chọn cách này để khảo nghiệm.” Sách Lang lại nói.

“Có việc gì liên quan đến Đình Mùi?” La Tư Dịch tỏ vẻ không vui.

Cô đã kể cho Sách Lang nghe chuyện trước kia. Có một tối hơn tám giờ họ mới ra khỏi thư viện, bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, vẫn còn có chút ánh sáng. Cô bị Sách Lang cầm tay kéo đi dưới con đường trong vườn trường, nhìn nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt anh, đột nhiên cô muốn kể với anh về Đình Mùi, về tâm tư của mình ngày đó. Cô chỉ muốn anh hiểu cô hơn, hoặc chỉ muốn anh đừng quá đặc ý? Bất luận có phải muốn bộc bạch tâm sự với người này hay không, hoặc có thể chỉ là ngu ngốc khi nghĩ muốn dùng chuyện đó để thể hiện rằng anh vẫn chưa hoàn toàn được để ý, La Tư Dịch biết, mình phải đấu tra như thế, cũng đồng nghĩa với việc mình đã sập bẫy rồi.

Lúc kể, cô đã rất bình tĩnh, như là đang kể câu chuyện của người nào khác. Thật sự từ bỏ? Thật sự đã quên hết? Đều không thể khẳng định được. Dù sao cũng đã có kinh nghiệm từng kể cho Quyển Nhĩ lúc trước, cũng không đến nỗi đau đớn ám ảnh mà nước mắt chảy đầy mặt, nhưng mỗi một đoạn hồi ức, mỗi một cảnh tượng được nhắc tới, đều lay động những tâm tư, dù là ai cũng không giữ bỏ được những gì đã từng tồn tại trong quá khứ.

Sách Lang có nói gì hay không, La Tư Dịch cũng không nhớ nữa, chỉ nhớ là anh đã rất trân trọng ôm cô vào lòng. Cái ôm đó, dường như đã thu hút ánh nắng ban mai, xua đuổi tâm trạng chán chường của cô, bao quanh cô giờ chỉ còn là ánh mặt trời rạng rỡ.

Cảm giác của lần đó thật đẹp, khiến La Tư Dịch coi nó như sự khởi đầu của cô và Sách Lang. Thái độ của Sách Lang đối với chuyện về Đình Mùi cũng khiến La Tư Dịch cảm thấy rất yên tâm, anh ấy dường như cho rằng chuyện đó chẳng liên quan gì tới quan hệ giữa anh và cô hay giữa anh và Đình Mùi, vì vậy không bao giờ nhắc lại. Nhưng

hôm nay, vì việc của Quyển Nhĩ, anh lại lôi Đinh Mùi ra nói, khiến La Tư Dịch có chút miễn cảm.

“Những người đó đều là bạn của Đinh Mùi. Lục Quyển Nhĩ mặc dù là bạn thân của em, nhưng thời gian hàng ngày cô ấy ở bên Đinh Mùi so với ở bên em chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi. Cô ấy thấy ai tốt, muốn thân thiết gần gũi với ai, cũng đều là việc của cô ấy. Nếu em cứ can thiệp nhiều quá, sẽ khiến cô ấy khó xử.”

“Khó xử gì chứ?”

Sách Lang kéo La Tư Dịch ra một nơi yên tĩnh bên ngoài ký túc, “Cô ấy sẽ suy nghĩ liệu có phải là em đã thật sự từ bỏ Đinh Mùi rồi không. Cả anh cũng sẽ nghi ngờ”.

“Đừng có coi thường người khác!” La Tư Dịch lập tức phản ứng lại ngay: “Là anh suy diễn linh tinh thôi”.

“Anh không muốn em quá thân thiết với họ.” La Tư Dịch chỉ tạo khoảng cách với Đinh Mùi, còn vẫn qua lại với những người khác nữa, thậm chí quan hệ với Đinh Mùi cũng chẳng có gì đảm bảo. Mặc dù nói là ít có khả năng tình cũ không rủ cũng tới, nhưng thi thoảng lại có mối liên hệ như thế này thế kia, thì anh thấy chẳng có gì tốt đẹp

“Em chỉ muốn khuyên Quyển Nhĩ đừng có chơi với họ nhiều quá, sao lại biến thành em sẽ thân thiết với họ?”

“Bất luận là em muốn khuyên Quyển Nhĩ thế nào, thì em đều phải nhắc đi nhắc lại về những người đấy, nhắc đến những việc liên quan tới họ, lúc đấy chính em cũng phải để tâm đến. Đối với Quyển Nhĩ cũng thế, em nhắc ít thôi, có khi cô ấy cũng chẳng thân thiết thêm với bọn họ nữa. Em càng nói nhiều, càng hiểu nhiều, cô ấy càng cảm thấy những người đó thật gần gũi.”

La Tư Dịch im lặng một lúc, rồi đột nhiên hỏi: “Tại sao anh lại không vui, bởi vì em muốn can thiệp vào những việc liên quan đến Đinh Mùi, hay là vì em muốn can thiệp vào việc của Quyển Nhĩ?”.

Sách Lang đáp: “Là vì em muốn can thiệp, nên anh cũng đưa ra vài ý kiến, sao anh lại không vui”.

La Tư Dịch rất cứng rắn từ chối: “Em không cần ý kiến của anh”. Nghĩ cho cô hay nghĩ cho Quyển Nhĩ, cô đều có thể phân biệt được. Mặc dù cô không để ý việc lúc hẹn hò rủ cả Quyển Nhĩ theo, thậm chí lần nào cô cũng ép Quyển Nhĩ phải cùng ra ngoài đi chơi với hai người nhưng điều đó không có nghĩa là cô muốn Sách Lang cũng để tâm tới Quyển Nhĩ. Đối với Sách Lang, Quyển Nhĩ chỉ có thể có một danh phận, đó chính là bạn thân của La Tư Dịch, không thể qua mặt cô mà trở thành bạn, thậm chí trở thành tri kỷ của anh.

Sau lần đó, La Tư Dịch không chịu gặp Sách Lang nữa. Thái độ của cô với Quyển Nhĩ vẫn không có gì thay đổi, chỉ là những lúc Quyển Nhĩ tích cực nhắc tới Sách Lang, cô lạnh nhạt đáp: “Việc này cậu không hiểu, nên đừng có khuyên nữa”.

Đúng thế, sau khi bình tĩnh lại, cô thừa nhận, Sách Lang nói đúng, quá đúng. Cô không nên có ý định can thiệp vào cuộc sống của Quyển Nhĩ, sự can thiệp này của cô có thể liên quan tới việc cô không muốn tách mình ra khỏi những vấn đề có dính dáng đến Đinh Mùi. Mặc dù cô đã buông tay, đã không còn yêu nữa, nhưng trong tim vẫn còn một chút vấn vương.

Tình cảm của cô như thế làm sao có thể đòi hỏi Sách Lang toàn tâm toàn ý chú? Nhưng nếu không thể yêu cầu anh toàn tâm toàn ý thì cô có bạn trai để làm gì? Vì thế việc này không chỉ một mình Quyển Nhĩ không hiểu, mà ngay đến bản thân La Tư Dịch cũng không thể hiểu, cho nên cô đành tránh gặp Sách Lang, tránh gặp mọi người.

Quyển Nhĩ biết không thể khuyên được, đành cố gắng hết sức giúp La Tư Dịch được thoải mái. Cô ấy không ra khỏi phòng, Quyển Nhĩ mua cơm mang về. Cô ấy không đi học, Quyển Nhĩ giúp bạn điểm danh, nếu không thể trí trá được thì khi hết tiết sẽ gặp thầy xin cho cô ấy nghỉ. Nhờ việc này mà Lục Quyển Nhĩ quen hầu hết các thầy cô giáo trong khoa, đây là việc cô không ngờ tới.

Trước kỳ thi cuối kỳ, cuối cùng La Tư Dịch cũng đã lấy lại được tinh thần. cơn gió mang sự hờn dỗi của tình yêu đó thổi qua, nhưng do cô quá nặng, nên không thể bị gió thổi bay mất. Nếu cô vẫn còn không tỉnh táo lại, thì không chỉ đơn giản là buồn rầu không thôi, mà sẽ là phải cầm theo bảng thành tích khó coi mà khóc lóc.

Trước ngày Quyển Nhĩ rời trường có nhận được một bưu kiện hàng không gửi tới. Không cần nhìn địa chỉ cô cũng biết, nó là của ai. Trên phong bì viết rõ ràng ba chữ “Lục Quyển Nhĩ” với nét bút quen thuộc, khiến cô không thể kìm chế được mà đọc đi đọc lại. Nhưng cũng chỉ là đọc đi đọc lại vài dòng ghi trên phong bì mà thôi. Một lúc lâu sau, cô lấy trên giá một cuốn sách mà anh tặng, kẹp lá thư vào trong đó, nhét lại giá sách. Lần này thì sẽ không còn cách nhờ hồng nhan đưa thư nữa, bởi vì lần này cô từ chối bắt mình phải ôm hy vọng, rồi đuổi theo mãi mới nhận thấy hy vọng đó đã vỡ tan thành hàng trăm nghìn mảnh.

Chương 13. Một nụ hôn, đời tự do

Trong ký ức, ấn tượng về cuộc sống sinh viên năm thứ hai không phải là chương trình học quá nặng, mà là những bóng dáng quá sức bận rộn. Mấy cô bạn cùng phòng với Quyển Nhĩ, chưa đến tối thì khó mà gặp được, ai cũng đang cố gắng phấn đấu để thực hiện lý tưởng.

Gần đây, Quyển Nhĩ cảm thấy không thể thích ứng được với tình trạng này, từ một phòng ký túc lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, đột nhiên trở nên tiêu điều. Cùng phòng với nhau, tự nhiên lại không có thời gian để trò chuyện, cũng không có thời gian quan tâm, khoảng cách giữa mọi người đột nhiên như bị kéo giãn ra.

Khái niệm về bạn bè, không nên chỉ giới hạn trong một phòng ký túc xá, Sở Phi Bình có quan hệ đặc biệt thân thiết với Thẩm Hiểu ở phòng bên cạnh, sáng nào cũng nghe thấy Thẩm Hiểu đứng ở cửa gọi cô ấy, “Phi Phi, cậu xong chưa?”. ọn những môn học giống nhau, cùng đi tự học, phải rất gần gũi mới có thể cùng tiến cùng lùi.

Những môn học La Tư Dịch chọn phần lớn giống của Quyển Nhĩ, nhưng ngoài thời gian trên lớp thì thời gian còn lại của cô ấy đa phần là ở trên thư viện. Mỗi lần Quyển Nhĩ ngồi vào chỗ mà La Tư Dịch chiếm cho cô để học, thường thì chưa được hơn một tiếng đồng hồ đã bị gọi đi, khiến cô có muốn ngồi học thêm cùng La Tư Dịch chút nữa cũng không được. Sau đó, cô không thể không từ bỏ ý định cùng đi tự học với La Tư Dịch. La Tư Dịch giúp cô chiếm chỗ, lập tức có rất nhiều người đến hỏi tới hỏi lui là chỗ đó có người ngồi hay không, hỏi rất nhiều lần, làm ảnh hưởng tới cô ấy. Hơn nữa, nhiều lúc Quyển Nhĩ để ba lô của mình ở đó, đi nhưng không có thời gian quay lại để lấy, như vậy lại phiền La Tư Dịch mang về giúp cô. Vì vậy, cố gắng đi tự học với La Tư Dịch, ngoài việc mang lại phiền phức cho cô ấy ra, không thấy có hiệu quả gì khác.

Tại sao Quyển Nhĩ lại bận rộn, bản thân cô cũng không rõ, chỉ biết là ngày nào thời khóa biểu của cô cũng kín đặc. Ngoài những công việc của trường ra, việc của Đinh Mùi đều do cô phụ trách. Lớn thì sắp

xếp lịch làm việc hàng ngày cho anh ta, ấy là nếu như thời khóa biểu hàng ngày và lịch họp hành của anh ta có thể được gọi là lịch trình làm việc. Nhỏ thì như việc mang quần áo của anh đi giặt, hoặc chọn nhà hàng mua cơm hộp, đều do cô sắp xếp.

“Trưởng Ban thư ký Đinh, từ hôm nay trở đi tôi xin từ chối làm con hầu cho anh.” Quyển Nhĩ đẩy tập tài liệu Đinh Mùi đưa cho cô về chỗ cũ, cô và Đinh Mùi mỗi người ngồi một đầu bàn, vì thế động tác đẩy trả lại cũng rất có khí thế.

“Sao đột nhiên lại thế?” Đinh Mùi giữ chặt tập tài liệu, có vẻ bất ngờ trước hành động không thiện chí của Lục Quyển Nhĩ.

“Không phải là đột nhiên. Phiền anh nói giúp xem, hiện tại mọi công việc của trưởng ban thư ký, từ trên xuống dưới có việc nào là không đến tay tôi không? Anh ngồi ở vị trí trưởng Ban thư ký, mỗi ngày chỉ làm đúng hai việc, sai bảo tôi, hoặc sai người khác đi tìm tôi.”

Đương nhiên Đinh Mùi vẫn còn những việc khác phải làm, đó là rảnh rỗi ngồi tán chuyện với một tá các cô gái đến tìm anh. Nói chuyện thì cứ nói, nhưng điều khiến Quyển Nhĩ khó chịu nhất là, họ nhất định phải ngồi ở văn phòng để nói chuyện, trong khi một cô gái nào đó đang cười nghiêng cười ngả thì Đinh Mùi đột nhiên lại quay sang chỉ đạo Quyển Nhĩ một hai câu không khí trong phòng lúc đó đột ngột trở nên lạnh lẽo và kỳ quái.

Quyển Nhĩ cảm thấy sau này mối quan hệ của cô với các nữ sinh khác càng ngày càng tồi tệ đi, là do thái độ cợt nhả của người nào đó bên cạnh cô gây nên, mặc dù anh ta một mực phủ nhận.

“Em bất mãn vì anh đã giao trách nhiệm nặng nề cho em? Bao người thèm muốn được coi trọng như thế mà còn không được kia kìa.” Đinh Mùi ngang ngạnh nói ra câu đó xong, nhướn nhướn lông mày tỏ ý tán dương, sử dụng cổ ngữ đúng chỗ.

Quyển Nhĩ khoanh tay trước ngực, “Xin anh đấy, tìm người khác mà coi trọng đi. Tôi đây còn có rất nhiều việc phải làm”.

“Có việc gì phải làm? Điểm thi cuối kỳ trước chẳng phải xếp thứ nhất sao? Giành học bổng loại một rồi còn gì?”

“Xếp thứ nhất thì thể hiện học lực khá sao? Chẳng qua em giỏi học thuộc hơn người khác thôi. Người ta thì cứ mười quyển một mượn về học, còn em thì sao, xem hết được giáo trình cũng thấy may mắn rồi. Hơn nữa, em còn phải dành thời gian đi học tiếng Anh, em không muốn làm công việc ở Hội sinh viên nữa.”

Đình Mùi đứng dậy đi tới chỗ Quyển Nhĩ, lật lật tìm tìm, moi lên một quyển sổ tay từ mới, “Học tới thế này là được rồi”.

“Thế sao đủ, em muốn ghi tên vào lớp học TOEFL.” Lục Quyển Nhĩ công bố kế hoạch sắp tới của cô

“Em nghĩ Hội sinh viên là chỗ nào? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à?” Đình Mùi thấy Quyển Nhĩ không có vẻ là đùa, vì vậy cũng trở nên nghiêm túc.

“Em đâu có muốn đi, chỉ là không muốn làm việc nữa. Hơn nữa cũng vừa có người mới được bổ sung đến, mong anh rộng lượng, cho người ta chút cơ hội để rèn luyện đi, em già rồi, xin rút lui.” Quyển Nhĩ tự gọi mình là người già chính là học của Tăng Nghị.

Anh ấy cũng tốn không ít công sức với Quyển Nhĩ, tuy sau này hai người trở nên khá thân thiết, chuyện gì cũng có thể nói, nhưng không hề có cảm giác ấm áp của tình yêu.

Điều này khiến Tăng Nghị phải đau khổ kêu lên, già rồi, già rồi! Từ đó về sau tự gọi mình là người già.

“Không làm thì ai nuôi em làm gì? Đây đâu phải là cửa nhà môn nhân nhà?”

“Thế thì tùy anh, dù sao em cũng không làm nữa.” Lục Quyển Nhĩ nghĩ thầm, quan trọng là làm hay không làm cũng chẳng có ưu đãi gì.

“Có thật là tùy anh không?” Đình Mùi nở nụ cười xấu xa, “Muốn tự do, ok! Dùng gì để đổi?”.

Quyển Nhĩ thấy bộ dạng kỳ quái của Đinh Mùi, tức tởm mức đau hết cả hai bên sườn khi hít thở, tự nhiên lên cơn ho dữ dội.

Đinh Mùi lại gần vỗ vỗ vào lưng cô, “Em muốn nói cái gì? Sao phải hành hạ bản thân thế này”.

Quyển Nhĩ không nói được không có nghĩa là cũng mất đi khả năng tự vệ, cô nắm chặt bàn tay lại lên tấn công Đinh Mùi, nhằm trúng phần eo mềm nhất, nhưng có cảm giác như bị đàn hồi bật trở lại. Không cam tâm, cô lại tiếp tục ra tay, nhưng đã bị Đinh Mùi ôm gọn vào lòng khống chế, “Cứ coi như không đau đi, nhưng cũng không thể dùng bụng anh làm trống để gõ chứ, phải không?”.

Quyển Nhĩ cúi đầu, cố gắng điều hòa hơi thở, nhưng chỉ cảm thấy không khí như càng lúc càng ít đi, đành phải ngẩng đầu lên. Không ngờ cảm thấy mát lạnh trên môi, rồi ngay lập tức lại thấy nóng, trước mắt chỉ thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng rất gần của Đinh Mùi.

Mát, dường như là độ ẩm trên đôi môi của anh ấy; nóng, là hơi thở của anh ấy.

“Xem ra thứ này có thể trị ho.” Đinh Mùi tỏ ra mờ ám với sự việc bất ngờ này, môi của Lục Quyển Nhĩ mềm như thế, dịu dàng như thế, dường như có thứ gì đó giấu bên trong đợi anh khám phá. Anh không kiềm chế được tiếp tục áp sát môi mình tới, nhưng chỉ áp thật chặt như thế vẫn chưa đủ, buông tay Quyển Nhĩ ra, đặt tay mình ra phía sau gáy cô, khiến đầu của Quyển Nhĩ ngửa hẳn lên, sau đó anh vội vàng đưa lưỡi mình vào.

Đó là hương vị gì? Một lúc lâu sau, Đinh Mùi mới có thể hình dung được rõ ràng. Anh không biết mình đang ham muốn điều gì, dường như chỉ muốn điên cuồng càn quét khoảng không gian giữa i và răng cô, nhưng nếu chỉ đơn thuần là quét qua thì không thể làm dịu ham muốn, anh muốn cô cũng hành động, muốn cô cũng giống như tên của mình, cuộn tròn cô lại, cuộn tròn lại, sau đó nuốt vào trong.

Quyển Nhĩ hoàn toàn sửng sờ, cứ để Đinh Mùi giày vò mình, mặc anh đưa qua đưa lại, còn cô cứng đờ người không dám động đậy. Hành động mất kiểm soát của Đinh Mùi khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Cho tới khi rằng anh khiến môi cô đau rát, cô mới bừng tỉnh giăng ra, dần dần phản ứng trở nên mạnh mẽ, cho tới khi thoát khỏi anh.

“Hừm.” Đinh Mùi phát ra một âm thanh bất mãn.

“Đau...” Quyển Nhĩ không biết nên làm thế nào, cô đưa tay lên ôm chặt lấy mặt mình, như thế anh sẽ không nhìn thấy, cũng không thể hôn được cô nữa.

Không ngờ, Đinh Mùi không có ý định giật tay cô ra, chỉ là từ từ kéo hai bàn tay sang hai bên, để lộ ra thứ mà anh muốn, dõ dằn nói, “Lần này sẽ không đau, anh hứa...”. Nói xong lại áp tới.

Quyển Nhĩ không nhìn thấy anh, chỉ cảm nhận được hành động của anh. Lần này đúng là không vờ vập cắn vào môi cô nữa, chỉ cảm giác như được tiếp xúc với một thứ gì đó dày dày mềm mềm, ma sát lúc nhẹ nhàng lúc cuồng nhiệt. Nhưng dần dần anh bắt đầu dùng sức, hôn tới mức khiến Quyển Nhĩ như bị tê dại đi, không biết tại sao cô lại hình dung ra cảnh Hắc sơn lão yêu hút tinh khí của con người trong *Đại thoại Tây du* [1]. Hoàng hốt xen lẫn sợ hãi, khiến Quyển Nhĩ không còn nghĩ tới việc ôm chặt hai má đang nóng bừng bừng của mình nữa, cô lật tay ép chặt hai má Đinh Mùi, dùng sức đẩy anh ra.

[1] Đại thoại Tây du: Một bộ phim truyền hình theo phong cách hài hước của Hồng Kông có sự tham gia của Châu Tinh Trì.

“Vẫn thấy đau? Đâu có...” Thần kinh vận động vô cùng phát triển của Đinh Mùi rất có ích trong việc hỗ trợ anh thực hiện môn thể thao mới này, mặc dù anh phát hiện ra rằng quan sát không hiệu quả bằng việc lâm trận thực tế.

Anh buông cô ra, nhưng không bỏ đi, ngược lại vẫn nhẹ nhàng lấn tới, như muốn dùng hành động này để bù đắp lại cảm giác đau đớn anh vừa gây ra.

Quyển Nhĩ không thoát được, đành ngồi thụp xuống, lách khỏi anh, ôm lấy đầu gối co rúm tại chỗ. Mặc Đinh Mùi cố gắng kéo thế nào cô cũng không đứng dậy.

Với sức của Đinh Mùi, muốn kéo cô đứng dậy không phải việc khó, nhưng việc Quyển Nhĩ tìm cách thoát ra khiến anh như bưng bình, anh đang làm gì vậy? Anh đang làm gì với cô bé anh vẫn tự coi như em gái mình thế này? Không tìm được lý do nào thích hợp để thuyết phục bản thân. Trước kia khi Tăng Nghị nói với anh rằng muốn theo đuổi Quyển Nhĩ, anh đã nói thế nào, một đứa trẻ con như thế mà cậu cũng nở xuống tay sao? Hôm nay chính anh lại xuống tay, còn ngẫu nhiên như muốn nuốt trôi cô, chỉ bởi vì nếm thử thấy rất hợp khẩu vị.

Trong lúc hai người đang kẻ đứng, kẻ ngồi xồm dưới đất, không biết nên làm thế nào cho phải thì có giọng nói từ hành lang vọng tới: “Quyển Nhĩ, thu dọn đồ của cậu, đi thôi”.

Đấy là Dương Thu, cô quen Quyển Nhĩ sau đợt đi du xuân, cô ấy thích Tăng Nghị, vì vậy ngày hôm đó đã quyết định Lục Quyển Nhĩ chính là kẻ thù của cuộc đời mình.

Quyết định cũng chỉ là nghĩ trong lòng vậy thôi, chứ cô không hé răng ra với ai. Bắt đầu từ hôm đó, cô làm như vô tình tiếp cận Quyển Nhĩ, cô muốn xem xem, cái con bé gầy gò yếu ớt kia có điểm nào gì tốt.

Quyển Nhĩ không hề biết những suy nghĩ của Dương Thu, có được một người bạn trong Hội sinh viên, đối với cô đã là may mắn lắm rồi. Sau khi Dương Thu trở nên thân thiết với Quyển Nhĩ, ấn tượng của cô dành cho Quyển Nhĩ càng ngày càng tốt, hòa nhã tới mức có thể nói là không bao giờ thấy cái kình, thông minh nhưng không mạnh mẽ, xinh đẹp nhưng không phong lưu. Cô đã coi Quyển Nhĩ như người bạn thân, thậm chí sau khi biết Tăng Nghị không có kết quả gì với Quyển Nhĩ, cô còn cảm thấy Quyển Nhĩ nhỏ bé, luôn bị Đinh Mùi bắt nạt kia cần cô bảo vệ. Dương Thu là một trong số ít những nữ sinh trong Hội sinh viên không có thiện cảm với Đinh Mùi. Cô thường xuyên bên vực Quyển Nhĩ, nhìn không thuận mắt cũng không chỉ dừng lại ở lời nói, mà thậm chí còn giúp Quyển Nhĩ bằng hành động, buổi tối cũng thường đợi Quyển Nhĩ rồi cùng về ký túc.

Nghe thấy tiếng Dương Thu gọi, Quyển Nhĩ lập tức đứng dậy, túm lấy chiếc túi trên ghế rồi đi.

“Em đi đâu?” Đinh Mùi nhanh chóng tóm lấy tay cô, mặc dù không được chuẩn bị và không có kinh nghiệm đối phó với tình huống thế này, nhưng anh cũng không thể để Quyển Nhĩ cứ thế bỏ đi được. Chạy ra thì cũng nên có giải thích.

“Dương Thu đang đợi em để về rồi.” Quyển Nhĩ có cảm giác bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô như đang tỏa nhiệt, bị nướng trong đó, tay cô chắc chắn sẽ bỏng.

“Vừa rồi...” Đinh Mùi biết Dương Thu có thể bước vào bất cứ lúc nào, nhưng vẫn muốn nói cho xong.

Anh không ngờ Quyển Nhĩ dùng túi xách chặn ngay phía trước, ngắt lời: “Vừa rồi không có gì cả!” Cô nói xong giật tay lại, chạy ra ngoài.

Quyển Nhĩ chạy một mạch xuống dưới lầu mới bị Dương Thu chạy đuổi theo phía sau túm lấy: “Mình chạy đằng sau gọi cậu, sao cậu càng chạy càng nhanh thế?”. Cô ấy dùng tay búng nhẹ vào mặt Quyển Nhĩ, vẻ mặt trở nên hồng hào sau khi vận động, có chút như khí huyết không được lưu thông do căng thẳng. “Cậu xem cậu chạy đấy, đứng lại còn không thở ra hơi nữa.”

Quyển Nhĩ gật gật đầu không nói, hai người từ từ đi về ký túc xá.

Dương Thu thấy sắc mặt bạn hơi lạ, đoán chắc lại bị Đinh Mùi mắng mỏ, nên cũng không nói nhiều, chỉ lặng lẽ đi bên cạnh cùng Quyển Nhĩ quay về ký túc, thỉnh thoảng lại kể vài câu chuyện vui vui cho cô nghe.

Đang đi, Quyển Nhĩ bị Dương Thu kéo sang một bên, thì thầm vào tai: “Nghĩ là tối rồi nên không có ai quản lý chắc? Tí nữa mình sẽ gọi người tới ghi tên cậu ta”.

Cô nhướn mắt nhìn ra xa, thấy có hai người đang đứng giữa đường hôn nhau như ở chỗ không người, đoán chắc cũng được một lúc rồi, thế mà vẫn còn khó dứt ra.

“Kệ họ, đi thôi.” Quyển Nhĩ vốn không có hứng thú can thiệp vào những chuyện như thế, hôm nay nhìn thấy lại càng có cảm giác đau mắt, đi vòng qua để tránh.

“Kệ sao được!” Dương Thu thấy Quyển Nhĩ đã chịu nói chuyện, liền nói như thể dỗ dành cô: “Gần đây nhà trường quyết định chỉnh đốn lại tác phong, thành viên của Hội sinh viên thuộc các khoa ngày nào cũng đeo băng đỏ đi khắp nơi lùng sục, hai người này bị bọn mình bắt gặp, làm sao có thể dễ dàng cho qua như thế?” “Chắc bọn họ cũng bị lùng sục nên mới ra đây?” Quyển Nhĩ chỉ vào hai người đang đứng giữa đường kia, nhưng sao nhìn họ không giống như vừa bị rượt đuổi.

“Đúng thế, nghe nói bất kể một góc ngách nào, chỗ tối nào, bất luận là ở trong vườn trường hay những nơi nghỉ chân, thậm chí dưới sân ký túc nữ đều có người ngồi đó cố thủ, bắt được lập tức ghi tên báo lên trường. Vì thế bọn họ đành ra giữa đường thế này.”

Dương Thu mặc dù nói sẽ không hề khách khí, nhưng giọng lại rất nhỏ, không để người khác nghe thấy mà ngượng ngùng.

“Ồ!” Quyển Nhĩ hiểu ra gật gật đầu. Cô cũng tham gia buổi họp phổ biến về đợt chỉnh đốn tác phong toàn trường lần này, chỉ không biết nội dung cụ thể như thế nào, hơn nữa cô càng không ngờ là, có người lại dám ngang nhiên, có lệnh cấm mà vẫn tự nhiên thân mật, chẳng lẽ hôn nhau thích đến thế sao?

“Đương nhiên là thích rồi.” Nghe thấy Dương Thu trả lời, Quyển Nhĩ mới biết mình đã buột miệng hỏi.

“Nụ hôn đầu tiên của mình sẽ diễn ra trước khi tốt nghiệp, nếu trước khi tốt nghiệp chưa có bạn trai, thì sẽ tóm lấy một anh chàng nào đó nhìn thuận mắt, ném thử mùi vị xem sao!” Tình cảm của Dương Thu dành cho Tăng Nghị lúc này không đậm cũng không nhạt, thực tế là trong mắt Tăng Nghị, xinh đẹp thanh tú không thôi chưa thể tính là con gái. Còn về Dương Thu, nói dễ nghe thì là trong sáng, hơn một chút nữa thì là một nữ sinh mạnh mẽ, vì thế cùng lắm chỉ có thể trở

thành người anh em với anh, mà đối với hồng nhan tri kỷ anh không có hứng thú.

Quyển Nhĩ vốn đã quen với những hành động suy nghĩ khác người của Dương Thu, nhưng nghe cô ấy hét to lên như thế, cô cũng không tránh khỏi hoảng hốt.

Dương Thu phì cười: “Chấn động đúng không, sốc nữa đúng không! Mình nói cho cậu nghe, thứ tốt thì cũng nên đầu cơ tích trữ, tuổi trẻ mất giá nhanh lắm. Khi hai mươi tuổi, cậu là một tờ giấy trắng, người khác sẽ cảm thấy cậu thuần khiết. Khi cậu ba mươi tuổi, cậu mà vẫn là tờ giấy trắng, người khác sẽ cho là giấy ngả vàng rồi, nhất định là vì chất lượng quá kém nên mới bị vứt lại.” Sau đó, cô ấy hạ thấp giọng: “Đặc biệt như mình đang ở trạng thái hồn nhiên, nếu trong thời gian học đại học không ra tay, đợi sau này lựa chọn người có điều kiện mới kết hôn, thế không phải là lấy nhau vì tiền hay sao!”.

Quyển Nhĩ nhìn Dương Thu với mái tóc ngang vai, mặc dù không phải là tuýp con gái nhỏ nhắn, xinh đẹp kiểu yếu ớt, nhưng cũng rất ưa nhìn, người tầm tầm, khỏe mạnh hoạt bát. Cô ấy không thiếu thứ gì, đâu đến nỗi phải lấy người khác vì tiền. “Cậu đừng có dè dỏ, đừng tìm có biện minh nữa.”

“Mình là muốn đề phòng trước, tình yêu là mục tiêu duy nhất của mình ở đại học!”

Dương Thu thành khẩn thề thốt. Nhưng mục tiêu duy nhất này của cô ấy trong thời đại học đã không thể hoàn thành được.

Quyển Nhĩ còn chưa kịp phát biểu ý kiến gì, thì đôi chim uyên ương đang dính lấy nhau kia đã bị Dương Thu làm cho hoảng sợ bỏ đi mất.

“Đi thôi.” Quyển Nhĩ kéo tay Dương Thu. Nếu Dương Thu biết, nụ hôn đầu tiên của cô vừa mới diễn ra khoảng hai mươi phút trước đó, ở ngay tòa nhà phía sau họ kia, thì không hiểu cô ấy sẽ bình luận gì.

Nước mắt của Quyển Nhĩ đột nhiên như tìm được đường thoát, ào ào chảy ra. Động trên mặt không được bao lâu, rơi long tong xuống người, tuy không thể thấm qua lớp áo dày, nhưng sự ẩm ướt dường

như bị cơn gió lạnh mang theo, đưa thẳng vào tim. Đúng thế, nụ hôn đầu tiên của cô, bất luận là cô cảm thấy nó quan trọng hay không, chưa kịp mang theo bất cứ sự kỳ vọng nào, chưa hề hoàn thành bất cứ mơ ước nào, đã mất đi như thế. Tự dưng dâng đến miệng của người ta, cô thật sự rất đau lòng, nhưng không biết nên tâm sự với người khác thế nào, đành làm như không có chuyện gì xảy ra.

Cảm giác giữa được và mất, đôi khi rất mong manh. Từ hôm đó Quyển Nhĩ không đến Hội sinh viên nữa, còn Đinh Mùi cũng không ép buộc cô, ra khỏi Hội sinh viên bằng cách ấy là điều khiến Quyển Nhĩ bất ngờ nhất. Điều này lại ứng với câu hỏi hôm đó của Đinh Mùi, *dùng gì để đổi?* Một nụ hôn, đời tự do!

Chương 14. Khoảng cách là chuyện nghiêm trọng

Lên năm thứ ba, Quyển Nhĩ đã vinh dự được xếp vào hàng “Thánh nữ”. Ngày đó vẫn còn chưa có khái niệm về gái ế, nhưng tâm trí của bất kỳ người nào trong phòng cô cũng không dành cho bọn con trai, vì thế, những người theo đuổi cũng đành rút lui trong thất bại. Lâu dần, cô bị người ta đồn là thần thánh không thể xâm phạm, nói ra thì cũng chẳng phải điều tốt đẹp gì.

Cô và Đinh Mùi, theo như lời của Dương Thu thì là tám trăm năm nay chưa gặp lại nhau. Sau chuyện đó, Đinh Mùi có đến tìm cô mấy lần, sau khi ký túc xá lắp điện thoại trong phòng anh cũng gọi điện cho cô vài lần. Quyển Nhĩ không chọn cách tránh mặt, nhưng gặp nhau mấy lần, hai người đều không biết nên nói gì, trên điện thoại cũng chỉ biết hỏi thăm bình thường, lâu dần cũng nhạt đi, tự nhiên không liên hệ nữa.

Nhưng những tin tức về Đinh Mùi, Quyển Nhĩ lúc nào cũng nắm bắt kịp thời. La Tư Dịch, Tăng Nghị, thậm chí là Dương Thu, bọn họ đều là kênh tin tức của cô, mà còn là kênh đưa tin nhanh.

“Quyển Nhĩ, Đinh Mùi sắp đi du học rồi.” Giọng La Tư Dịch đượm buồn.

“Trào lưu đi du học à?” Quyển Nhĩ nghĩ muốn đi du học ít nhất cũng phải đợi tốt nghiệp xong, và bây giờ cô có hai người quen đều đi du học vào năm thứ ba.

“Nghe nói cô của anh ấy đột nhiên qua đời, em họ vừa mới theo sang chưa được bao lâu, đang học trung học bên đó, cần có người chăm sóc.” Những điều La Tư Dịch biết không nhiều, “Lúc nào đi còn chưa biết, chỉ biết là đang làm thủ tục rồi”.

“Sang Mỹ để chăm sóc em?” Đây không phải là việc mà một người lười nhác như Đinh Mùi thích làm, nhưng lại phù hợp với tính cách thích bao bọc của anh, trái đất chắc cũng không ngừng quay vì thiếu anh đâu.

“Nghe nói tình cảm của hai anh em họ rất tốt, ngày trước vẫn thường được anh ấy dắt đi chơi, đi Mỹ cũng là việc phải làm, để gia đình được đoàn tụ...” La Tư Dịch không nói tiếp nữa, cầm một cuốn sách lên lặng lẽ đọc.

Phải một lúc lâu sau, Quyển Nhĩ mới hỏi “Anh ấy có định cư luôn bên ấy không? Không quay về nữa à?”. Lúc cô hỏi câu này, trái tim có phần hoảng hốt. Đối với Cao Mạc, ít nhiều Quyển Nhĩ cũng có thể hiểu, chú Cao và dì Trí tuyệt đối không bao giờ ra nước ngoài sống, vì thế việc Cao Mạc đi du học cũng chỉ là tạm thời, cuối cùng vẫn phải quay trở về.

Nhưng Đinh Mùi thì khác, ở bên Mỹ anh có người nhà, sang đó học sẽ có bằng cấp, có cả sự nghiệp, còn có NBA [1] mà anh vô cùng thích tìm không ra lý do nào khiến anh phải quay về.

[1] NBA (National Basketball Association) tên viết tắt của giải bóng rổ nhà nghề Mỹ

La Tư Dịch đặt quyển sách chưa lật được trang nào xuống, sao cô lại không nghĩ đến điều đó chứ. “Đúng thế, vì vậy gần đây mọi người đều thu xếp thời gian tụ tập để tiện cho việc tiễn anh ấy đi”.

“Còn chưa biết lúc nào đi mà đã bố trí để tiễn rồi?”

“Bạn học, bạn bè từ nhỏ tới lớn của anh ấy, rồi họ hàng thân thích, đều đã tới đây, không biết nên sắp xếp thì phải đến bao giờ nữa? Bọn họ đều nói phải nhanh chóng, trước khi đi có thể tụ tập một lần.”

“...” Việc này chắc là rất đúng ý của Đinh Mùi, anh ấy vẫn là người thích ồn ào, ra nước ngoài chắc sẽ cô đơn lắm.

“Quyển Nhĩ, có oán báo oán, có thù báo thù. Để lỡ cơ hội này sợ là không có lại được đâu.” La Tư Dịch khẽ thở dài. Nếu nói giữa Quyển Nhĩ và Đinh Mùi không có chuyện gì xảy ra, chắc chẳng có ai tin. Bọn họ vốn như hai đường thẳng đang dính lấy nhau, giờ tự nhiên tách ra, trở thành hai đường thẳng song song, chắc chắn là có nguyên nhân.

Quyển Nhĩ không nói gì, giữ chặt ra và ôm chặt gối. Đinh Mùi trong mắt cô, e rằng cũng không được tính là một người đáng để cô oán trách, nói gì đến báo oán, báo thù.

“Lâu rồi mình cũng không liên hệ với anh ấy, nhưng giờ nghe anh ấy sắp đi, cũng thấy hơi buồn.”

“Năm đó?” Quyển Nhĩ do dự một lúc, mới hỏi.

“Năm đó mình nghĩ, chắc mình đã từ bỏ thật rồi, sau mới cảm thấy tình cảm vẫn còn rất sâu nặng. Rồi sau khi chia tay với Sách Lang là vì muốn được sống thoải mái, không làm việc bỉ ổi, lợi dụng tình cảm của người khác để tự giải thoát cho bản thân mình. Mãi về sau mới nhận ra, mình chỉ nghĩ đến bản thân, nghĩ riêng cho mình quá nhiều. Tuy nhiên, giờ có nghĩ cho ai cũng không kịp nữa rồi. Vì thế, lần này mình phải tiễn Đinh Mùi, nên mình mới khuyên cậu, có gì muốn nói thì vẫn còn kịp.”

Quyển Nhĩ nhận ra ý nghĩ trong câu nói của Tiểu La, vẫn là dùng cách tiễn Đinh Mùi để bù đắp cho nỗi tiếc nuối với Sách Lang. Sách Lang sau khi tốt nghiệp đã về Tây Tạng cô vẫn nhớ rõ nhìn thấy vẻ mặt u ám đến như thế ở một người con trai. “Gọi cô ấy, anh cũng không mang cô ấy theo được.”

Sau đó, anh đã tâm sự với Quyển Nhĩ rất nhiều, câu nào cũng đều liên quan đến La Tư Dịch. Anh nói, mặc dù La Tư Dịch miệng nói thì không biết nể ai, chua ngoa, cay nghiệt, nhưng thật sự cô ấy rất mềm yếu, rất nhiệt tình. Đã tốt với ai thì không bao giờ chần chừ do dự, không bao giờ tính toán.

Anh hy vọng Quyển Nhĩ khi có thời gian hãy ở bên cạnh cô ấy nhiều hơn, đừng để cô ấy chỉ biết ngồi đọc sách, chỉ biết đến học. Điểm này, lúc đó Quyển Nhĩ cũng đã hứa. Sau khi không tham gia vào việc ở Hội sinh viên nữa, thời gian của cô đa phần là ở bên La Tư Dịch. Cô không cảm thấy cuộc sống đơn điệu, ngoài lúc học ra cô và La Tư Dịch còn đi chơi, đi xem phim, thỉnh thoảng cũng tìm được công việc bán thời gian như phát tờ rơi, kiếm ít tiền tiêu vặt. Chắc chắn là Sách Lang nghĩ, cuộc sống của La Tư Dịch mà thiếu anh, sẽ rất không ổn.

Sách Lang yêu cầu Quyển Nhĩ không được kể cho La Tư Dịch biết việc anh tới tìm cô. Vì vậy cô kiềm chế mãi, cuối cùng cũng đành hỏi Tôn Mộc Nam xem có nên nói ra hay không. Có thể nếu nói ra thì giữa hai người họ sẽ có thêm cơ hội, cho nên nếu không nói, sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai nữa.

Ý của Tôn Mộc Nam là, nội dung của cuộc gặp có thể không nói, chỉ cần nói với La Tư Dịch về cuộc gặp gỡ là được rồi. Nếu cô ấy muốn biết tất nhiên sẽ phải hỏi. Kết quả là, La Tư Dịch chẳng hỏi gì hết, đêm hôm đó liền phát sốt, phải đi cấp cứu và nằm viện. Tới khi Quyển Nhĩ nghĩ đến việc thông báo với Sách Lang, thì anh đã đi khỏi trường rồi.

“Đều là tại mình, năm đó nếu mình linh hoạt hơn một chút...” Sự nuối tiếc của La Tư Dịch, cũng là sự nuối tiếc của Quyển Nhĩ.

“Cậu nói gì thế, đây đâu phải là tại cậu! Mình có tiền Sách Lang hay không, kết quả cũng chẳng có gì khác biệt. Mình sai ở chỗ đã không biết nắm lấy một cơ hội tốt như thế với người tốt như Sách Lang. Để mất cơ hội đó, tất cả đều trở thành không thể nữa rồi.”

Quyển Nhĩ không hiểu. “Anh ấy tốt nghiệp rồi, các cậu không gặp nhau, nên mới nghĩ là không thể”.

La Tư Dịch cười, “Vốn đang nói chuyện của cậu, sao tự nhiên lại nhắc tới chuyện cũ của mình thế!”.

Nụ cười của cô không gắng gượng được bao lâu, nhanh chóng vụt tắt, “Đúng thế, thời gian là thứ rất quan trọng, khoảng cách cũng rất quan trọng”.

Ở bên nhau chưa tới nửa năm, nhưng Sách Lang đã cố gắng hết sức để cô có thể hiểu về quê hương anh, về phong tục tập quán ở đó, về dân tộc anh, với mong muốn cô hiểu rồi sẽ chuyển sang yêu thích, dùng cách đó để loại bỏ những trở ngại có thể gặp sau này.

La Tư Dịch mặc dù biết bản thân mình khó có thể rời bỏ gia đình, quê hương, nhưng vẫn hết sức phối hợp. Lễ tết ngày nghỉ, cô cùng anh đi xem triển lãm và cũng đã gặp những người bạn cùng quê với anh.

Nhưng tình cảm của họ vẫn chưa tiến triển tới mức có thể giới thiệu cô với gia đình anh, tới mức cô có thể hiểu được anh.

Với hoàn cảnh gia đình cô, trong nhà còn đầy đủ ông bà bố mẹ, mà lại chỉ có duy nhất mình cô, ông bà nội, ông bà ngoại, bố mẹ sau này đều do cô chăm sóc, Tây Tạng lại khá biệt lập, không thể đưa ông bà, bố mẹ tới đó để dưỡng lão được. Vì vậy, cho dù gia đình có đồng ý, bản thân cô cũng không chắc chắn liệu mình có thể đưa ra nổi một quyết định ích kỷ như vậy không. Quyển Nhĩ rất ủng hộ suy nghĩ ấy.

Thời gian hai năm, có rất nhiều thứ đã thay đổi. Điện thoại bàn dần dần bị đào thải, di động bắt đầu phổ biến. Giờ không chỉ có đám con trai lên mạng để chơi game nữa, con gái cũng lên mạng chat chit nhiều. Quyển Nhĩ đã đăng kí được số QQ và địa chỉ email đầu tiên của mình.

Nghe mẹ nói, sau hai năm, hình như Cao Mạc đã có bạn gái rồi, ảnh gửi về thấy bóng dáng của một người con gái. Người lớn trong nhà đều cảm thấy anh đang ngầm ám chỉ một điều gì đó. Nếu không, với tính cách của Cao Mạc, không bao giờ có chuyện sơ suất.

Quyển Nhĩ không được xem ảnh, nhưng qua mô tả của ba mẹ thì tám, chín phần mười chính là Diêu Sinh, vì vậy cô cũng không tỏ ra ngạc nhiên.

Thấy cô như vậy, mẹ bắt đầu hờn dỗi, con gái nhà người ta đều thích tâm sự với mẹ, con mình đẻ ra từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, chỉ tâm sự chuyện vui, không nói chuyện buồn, không biết là giống ai nữa.

Làm gì có ai không biết sợ, không biết đi tìm chỗ ẩn nấp chứ! Hồi học lớp ba, Quyển Nhĩ cũng đã từng tham gia vào thành phần cán bộ của đội. Người đạo lại là một giáo viên nam, khoảng hai mươi tuổi, thường xuyên nhân lúc không có người ôm chặt lấy Quyển Nhĩ. Quyển Nhĩ cảm thấy anh ta đang làm việc xấu, bởi có vài lần anh ta còn cố ý khóa trái cửa lại. Vì vậy, càng ngày cô càng phản đối việc đến văn phòng đội, chẳng làm cán bộ gì nữa hết. Cô không kể chuyện này với ai, vì cảm thấy, người lớn chắc sẽ nghiêng về người

giáo viên có năng lực, lại rất biết cư xử kia, sẽ không tin tưởng những gì cô nói.

Cho nên, cô luôn có những hành động chống cự rất tiêu cực, khi không có ai đi cùng thì quyết không một mình tới gặp thầy giáo đó.

Sau đó, trường thành lập một đội dân ca, người phụ trách đó đã chọn Quyển Nhĩ, yêu cầu cô sau khi hết giờ học tới gặp để dạy riêng. Quyển Nhĩ biết, việc này nếu phụ huynh và chủ nhiệm lớp đồng ý thì cô cũng không có cách nào từ chối. Hôm đó, trên đường đi học về, vì một việc rất nhỏ mà cô đã nổi giận với Cao Mạc, rồi khóc rất thê thảm. Sau đó, cô đã kể với Cao Mạc như thế nào, cô cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ anh đã nói, “Việc này để anh lo, từ nay về sau ai gọi em cũng không được đi”.

Rồi hằng ngày đi học về, Quyển Nhĩ đều theo Cao Mạc đi học thư pháp rồi thi tốt nghiệp. Việc của đội, cô không đi cũng không thấy ai đến tìm, thỉnh thoảng gặp giáo viên phụ trách ở hành lang, xem ra anh ta còn sợ hãi hơn cả Quyển Nhĩ, không dám nhìn cô mà bước đi thẳng.

Sau việc đó, Cao Mạc không nhắc lại với Quyển Nhĩ nữa, anh cho rằng cô còn nhỏ, sẽ quên rất nhanh. Đúng là Quyển Nhĩ đã quên rất nhiều chuyện, bởi vì cô cũng không có ý định nhớ về những chuyện đó, nhưng sau này cô không hứng thú với bất kỳ hoạt động tập thể đoàn đội nào nữa.

Không ngờ, lên đại học, đã biết cách tự bảo vệ mình, thế mà vẫn để xảy ra chuyện như vậy với Đinh Mùi. Nhưng không hiểu sao cô không xếp Đinh Mùi vào cùng loại với giáo viên phụ trách đó, cô tin đấy chỉ là việc ngoài ý muốn, không hề có bất kỳ toan tính gì.

Nghĩ lung tung một hồi, đột nhiên Quyển Nhĩ lại nghĩ đến một việc, “Tiểu La, không phải Đinh Mùi vẫn nặng lòng với Diêu Sinh chứ, hình như Diêu Sinh đã có bạn trai rồi”.

“Ha ha, nếu anh ta vẫn còn nhớ thì đúng là thảm họa của loài người rồi!” La Tư Dịch không hiểu, sao Đinh Mùi lại có thể lưu lại ấn tượng về một người si tình với Quyển Nhĩ được. Mặc dù mấy năm

nay cô không thấy anh chính thức hẹn hò với ai, nhưng đám con gái quanh anh thì không ít, chắc chắn anh không trong sáng gì.

“Có cơ hội thì cậu nhắc nhở mấy người đó một câu, đừng để anh ấy đi tìm Diêu Sinh thật, nhìn cảnh ấy chắc chắn sẽ rất buồn.”

“Chuyện ấy mình không gánh vác nổi, và cũng không muốn anh ấy nghĩ rằng mình vẫn còn lưu luyến.”

“Vây...vây...”

“Cậu nghĩ xem, nếu mình đã không quan tâm nữa, tại sao vẫn còn khuyên cậu? Chẳng phải là vì cậu hay sao?” Hơn một năm trước, La Tư Dịch vẫn không thể thẳng thắn dứt khoát nói câu này, giờ thì cô đã thật sự có thể mở lòng rồi. Cô khuyên Quyển Nhĩ cũng không phải muốn Quyển Nhĩ đưa ra quyết định gì, chỉ là muốn cô tới buổi tiệc chia tay thôi.

Quyển Nhĩ gật gật đầu, trước khi Đinh Mùi đi, cũng phải ngầm báo việc này cho anh ấy. Nếu anh ấy sang đó tìm thật thì Cao Mạc và Diêu Sinh sẽ không thấy thoải mái.

Quyển Nhĩ không thích chỗ đông người, nên cuối cùng chọn tham gia một buổi tiệc đưa tiễn của những người bạn cũ, bao gồm cả La Tư Dịch trong đó. Ngoài La Tư Dịch còn có Tăng Nghi, mấy người còn lại Quyển Nhĩ cũng đã từng gặp, có điều không phải sinh viên trong trường. Đám con trai đứng hết dậy, cụng ly rồi gọi một tiếng huynh đệ, sau đó uống cạn, không khí trở nên bi tráng, thương cảm.

La Tư Dịch ngồi bên cạnh cô, ai đến chúc rượu, cô ấy cũng uống một ít, sau đó ít nhiều cũng bắt đầu cao hứng, cầm ly rượu đi thẳng tới chỗ Đinh Mùi, “Em có điều này muốn nói, anh đi muốn làm gì cũng được, chỉ duy nhất một điều, không được yêu gái tây.” Nói xong chỉ vào từng cô gái ngồi trước bàn lúc đó, “Dựa vào cái gì mà làm tan nát trái tim của các cô gái Trung Quốc, đi người chân thối của bọn con gái nước ngoài chứ”.

La Tư Dịch vừa nói xong, liền có người hưởng ứng, “Tiểu La, cậu nói trúng tâm sự của mình rồi, cậu thông minh như vậy, chẳng trách học

giỏi hơn mình. Vì câu nói đó, mình xin cạ ly này với cậu”.

Đám con gái khen hay, đám con trai cổ vũ, “Các cậu làm thế chẳng phải hại cậu ấy hay sao? Ở trong địa bàn của họ, mà lại cướp mỹ nữ Trung Quốc, thế thì khó lắm đấy!”

Đình Mùi chỉ cười, mặc cho bọn họ tán ra tán vào, ai nói gì, anh cũng không buồn không bực, ai đến chúc rượu cũng , không biết đã uống bao nhiêu rượu nữa.

Vị trí của Quyển Nhĩ ngồi vuông góc chín mươi độ với vị trí của Đình Mùi, không thuận tiện cho việc trò chuyện. Nhưng đến lúc người nào người ấy bắt đầu say, người thì đi toilet, người thì ra sofa nằm, chỉ còn lại hai, ba người ngồi đối diện với nhau uống rượu, lúc đó giữa cô và Đình Mùi không còn bất kỳ người nào nữa.

“Em cũng không muốn anh đi?” Quyển Nhĩ đang lo lắng La Tư Dịch đã đi một lúc lâu rồi chưa thấy quay lại, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói. Lúc đó, cô đột nhiên nhận ra, mình đang đợi câu hỏi này của anh, dường như đúng là cô không nỡ để anh đi.

Quyển Nhĩ lắc lắc đầu, “Anh có muốn đi không?” Mọi người đều nghĩ việc anh muốn đi là một việc hết sức thực tế và dần dần chấp nhận nó, nhưng anh chưa bao giờ nói ra điều đó.

“Em vẫn tốt nhất, còn biết hỏi anh có muốn đi hay không.” Thực ra Đình Mùi không muốn ra đi vào lúc này, phải nói là việc này không nằm trong kế hoạch anh vạch ra cho cuộc đời mình. Nhưng tình trạng của cậu em họ Trần Hạo lúc này rất không ổn, bố cậu bé đã nhanh chóng tái hôn, đẩy cậu vào trong ký túc, chẳng quan tâm tới.

Kết quả học kỳ này của Trần Hạo, chẳng qua được mấy môn, bạn gái thì thay như thay áo, không hiểu một người chưa vượt qua rào cản ngôn ngữ như cậu, làm thế nào để khắc phục những trở ngại về mặt này. Vì thế, giờ không phải là lúc anh muốn hay không muốn, mà là anh bắt buộc phải đi.

“Vậy anh có muốn gặp lại bạn học cũ ở Mỹ không?” Quyển Nhĩ chỉ mới uống hai ly, vẫn rất tỉnh táo, nắm lấy cơ hội khéo léo tiết lộ tin tức

với Đinh Mùi.

Phản ứng của Đinh Mùi bắt đầu chậm chạp, “Bạn học cũ? Ở Mỹ anh chẳng có người bạn nào đặc biệt thân cả”.

Quyển Nhĩ nghe anh trả lời như vậy, nên cũng cảm thấy yên tâm, xem ra anh cũng không có ý định đi tìm Diêu Sinh. “Ừ, đúng đấy, một mình anh, phải bảo trọng đấy.” Lời nói ra có vẻ rất chân thành, quan tâm, nhưng thực tế ngữ khí khi nói câu đó của Quyển Nhĩ rất nhẹ, như một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Đinh Mùi cầm ly rượu lên, “Uống một ly nhé?”

“Được.” Quyển Nhĩ thật thà uống crurợu đó, uống hơi vội nên có vài giọt rớt ra khỏi miệng. Cô ngại ngừng dùng tay lau miệng.

Đột nhiên, bàn tay đang hơi ướt của cô bị nắm chặt, mu bàn tay bị kéo tới áp vào ngực Đinh Mùi lau rồi lại lau. Sau khi lau khô, cảm giác đau vẫn còn lưu lại trên đấy. Cô muốn rút tay lại, nhưng càng bị anh nắm chặt hơn.

“Quyển Nhĩ, em có trách anh không?” Câu này nên hỏi từ một năm trước, nhưng tới tận bây giờ anh mới dám mở miệng hỏi.

Quyển Nhĩ không muốn anh mang theo chuyện này trong lòng mà đi, vội vàng nói, “Em không trách anh, đấy là việc ngoài ý muốn, anh đừng để trong lòng nữa”. Bởi cô biết người này sẽ có khả năng biến mất, vì vậy mới rộng lượng như thế.

“Có phải dù anh làm gì, em cũng đều tha thứ cho anh không?”

Quyển Nhĩ vội gật đầu, con người anh luôn thích để trong lòng quá nhiều chuyện. Nếu hôm nay cô không đến, phải chăng anh sẽ luôn bất an vì chuyện đó.

Đinh Mùi dường như chỉ đợi động tác đó của cô, lập tức ôm Quyển Nhĩ vào lòng, thấy Quyển Nhĩ muốn vùng ra, anh vội nói “Anh chỉ ôm thôi, ôm một tí thôi”, Quyển Nhĩ suy nghĩ rồi, rồi ngoan ngoãn nghe lời, không giằng co nữa.

Cho đến khi Quyển Nhĩ nhận ra *ôm một tí thôi* chỉ là thủ thuật lừa đảo điển hình, thì cô đã bị những câu đại loại như ôm một tí, hôn một cái, nhìn một tí đổ dành. Là cô không thể phòng bị được? Không phải, chỉ có điều trước một người nói và giọng cầu xin thành khẩn như thế, cô không nỡ từ chối.

Chương 15. Giấy thông hành của chị Lục

Việc Đinh Mùi đi Mỹ sau đó đã không thành, nguyên nhân là do anh đột nhiên bị bệnh, khi chẩn đoán ra, tên bệnh cũng rất đặc biệt, gọi là *Tràn dịch màng phổi*. Khi phát hiện ra, phổi của anh đã tích nước vì thế nhanh chóng được đưa vào nằm trong Bệnh viện Các bệnh truyền nhiễm

Khi Quyển Nhĩ biết tin thì anh đã ra viện và về nhà dưỡng bệnh. Khi anh nằm viện cũng không nói cho ai biết, ra viện mọi người tìm đến nhà thăm, anh cũng không tỏ thái độ hoan nghênh. Anh để mọi người tự vui chơi trong phòng khách, còn một mình anh nằm trên giường trong phòng.

Quyển Nhĩ biết anh muốn tránh xa mọi người, sợ rằng mình mắc phải bệnh lao, nhớ lây cho ai đó thì rất không tốt. Nhưng cô không sợ, sau khi biết anh bị ốm, đã gọi điện về cho ba hỏi về bệnh tình của anh. Ba nói bệnh của anh chưa chắc đã là bị lao, cũng có thể do ngoại thương dẫn đến việc tích dịch có tính kết dính. Hướng hồ cho dù là có bị lao thật, nếu không phải thời kỳ nguy hiểm, có thể được ra viện về nhà rồi, thì sẽ không lây nữa. Nhưng bệnh đó sẽ làm anh cảm thấy rất mệt mỏi nên cần phải được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Quyển Nhĩ cảm thấy không quen với hình ảnh một Đinh Mùi đột nhiên trở nên yếu đuối. Cô không thể nhìn được bộ dạng kiệt quệ không còn chút sức lực nào của anh, cũng không thể chấp nhận được cảnh anh tránh xa tất cả mọi người. Vì thế khi Tăng Nghị nói có đồ cần gửi đến cho Đinh Mùi, cô rất tích cực chủ động gánh vác trách nhiệm này.

Lần đầu tiên đến, anh không được kiên nhẫn cho lắm, ngồi được một lúc đã đuổi Quyển Nhĩ về. Quyển Nhĩ lúc đó đã nổi nóng, “Chỉ mới bị ốm một tí, chứ có thiếu tay thiếu chân gì đâu, không lẽ từ bây giờ anh định lui về ở ẩn, không gặp ai nữa chắc? Sợ gặp người khác, sao anh không ở lại bệnh viện luôn đi, xuất viện làm gì? Sao mới mắc bệnh mà đầu óc lại trở thành mù mịt thiếu hiểu biết như thế?”

Đình Mùi bị cơn nóng giận đột ngột của Quyển Nhĩ làm cho cứng lưỡi, cuối cùng hờn dỗi một câu: “Chẳng biết tốt xấu gì cả!”, sau đó để mặc cô. Để cô tùy ý muốn làm gì thì làm, anh không lên tiếng nữa, nhưng cũng không còn lui về phòng đóng chặt cửa lại như trước.

Từ hôm đó, Quyển Nhĩ cứ rảnh là gọi điện thoại cho anh, nếu thấy anh buồn, sẽ đi xe bus tới thăm. Thoạt đầu, mỗi lần ra mở cửa, thái độ Đình Mùi rất miễn cưỡng, sẽ nói những câu đại loại như “Sao lại đến nữa?”, sau đó thấy dù có làm mặt lạnh cũng không ngăn được sự nhiệt tình của Quyển Nhĩ, nên cũng thuận theo ý cô.

Từ trường đến nhà Đình Mùi, nếu thuận lợi, đi xe mất khoảng một tiếng rưỡi. Buổi sáng Quyển Nhĩ thường có tiết, nên nếu đi thì phải sau buổi trưa. Nhưng nếu ăn xong cơm trưa mới đi, đến được nhà Đình Mùi cũng đã là b hơn, gần bốn giờ, ngồi được một lúc rồi cô sẽ phải cùng với một biển người nhân viên công sở lúc đó cũng vừa hết giờ làm chen chúc trên tàu điện ngầm, lần nào cũng khiến cô rất mệt mỏi nhếch nhác.

Sau này Đình Mùi nói, “Nếu đến em đến sớm một chút, đừng có lần nào cũng như đến để rửa bát thế!”. Từ đó về sau Quyển Nhĩ đến ăn cơm trưa cùng với anh, đồ ăn thì chia làm hai phần, của ai người ấy ăn, cả hai đều cảm thấy rất ngon lành.

Ban đầu Quyển Nhĩ cũng không thể nói được lý do vì sao mình lại có động lực lớn như vậy, ngày nào cũng đi một đoạn đường rất xa để đến với anh. Anh không đi Mỹ nữa, cô thấy vui; anh cũng không chàm chọc hay lạnh lùng với cô nữa, cô cũng thấy vui; mua cho anh những thứ anh cần, những món ăn anh thích, cô cảm thấy sung sướng. Là vì cô thích anh sao? Vì anh, cô sẵn sàng ngang nhiên trốn học, lúc nào cũng trông ngóng chỉ muốn chạy tới nhà anh, đúng là rất thích anh rồi!

Hai người ở bên nhau, thật ra cũng chẳng có nhiều việc để làm. Thường thì cùng xem ti vi, nói chuyện phiếm, Quyển Nhĩ còn nhớ, thời gian đó đã xem được xem hết bộ phim *Lãng Mạn Trong Mưa* [1] từ đầu đến cuối, điều này đối với một người đã quen với cuộc sống không có ti vi như cô mà nói, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nếu có tập nào bị lỡ không xem được, Đinh Mùi đều kể lại tường tận từng chi tiết cho cô nghe. Điều này cũng khiến Quyển Nhĩ rất ngạc nhiên, rõ ràng là lần nào cô tò ý muốn xem, thái độ của anh đều rất khó chịu, miễn cưỡng chuyển từ kênh thể thao sang kênh phim truyện.

[1] Tên gốc là *Tình thâm thâm, vũ mộng mộng*, một bộ phim truyền hình được chuyển thể từ tiểu thuyết *Yên vũ mộng mộng* của Quỳnh Dao.

Đương nhiên việc đến nhà Đinh Mùi không phải lúc nào cũng thuận lợi như ý, có hai lần cô đã gặp mẹ. Đó là một phụ nữ trông rất nhanh nhẹn, giỏi giang. Cô ấy nhìn thấy Quyển Nhĩ, không hề đặt ra bất kỳ câu hỏi thăm dò nào, chỉ nhiệt tình nói: “Tiểu Mùi một mình ở nhà rất buồn, lúc nào cũng đòi quay lại trường học. Sức khỏe của nó, muốn gì thì muốn, cũng phải ở nhà tĩnh dưỡng thêm một tháng nữa mới được, cháu thường xuyên đến chơi với nó nhé, chuyện ở trường cũng phiền cháu và các bạn giúp đỡ nó”.

Sau lần đó, Quyển Nhĩ thấy sợ hãi vô cùng, không chịu đến nhà Đinh Mùi nữa. Về lý mà nói, giữa cô và Đinh Mùi không có chuyện gì, nhưng đối với mẹ Đinh Mùi, tự nhiên cô thấy thiếu tự tin, sợ lại bị cô ấy bắt gặp nữa. Sau này lại đến là vì Đinh Mùi gọi điện nói muốn ăn cánh gà Tây Môn, cô mới không qungui hiểm mà đi một chuyến, dù sao đấy cũng là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện cho cô, cũng ngầm tỏ ý muốn cô đến! Nhưng đúng là ông Trời chẳng giúp, hôm đó lại gặp mẹ Đinh Mùi về nhà lấy đồ, cô đành than thở số mình xui xẻo.

Tuy nhiên, mẹ Đinh Mùi xem ra đúng là rất bận rộn, chỉ chào một tiếng rồi vội vàng đi ngay, không làm điều gì khiến Quyển Nhĩ thấy khó xử. Từ hôm đó trở đi, cô lại như trước kia, tự nguyện đi đến gặp anh, cũng không cần Đinh Mùi phải giúp cô tìm cơ nữa.

Hôm đó, hai người đang xem ti vi, trên màn hình hai nhân vật nam nữ chính đang bịn rịn vương vấn anh anh em em mãi không rời. Lúc đó vốn Đinh Mùi đang ngồi trên sofa đọc sách, việc ngồi xem ti vi với Quyển Nhĩ chỉ mang tính tượng trưng mà thôi, cũng bị những âm thanh phát ra liên tục đẩy thu hút sự chú ý. Quyển Nhĩ thấy anh

ngẩng lên nhìn chăm chăm màn hình ti vi, cảm thấy không được tự nhiên, đứng dậy định đi uống nước, giảm bớt thời gian ngưng ngừng. Do Đinh Mùi ngồi bên ngoài, nếu muốn đi ra Quyển Nhĩ phải len qua bàn và Đinh Mùi. Nhưng lần này, Quyển Nhĩ đứng trước mặt anh một lúc, anh cũng không hề có ý nhường đường. Không còn cách nào cô đành nhấc chân lên định bước qua.

Một chân vừa bước qua, Quyển Nhĩ liền bị Đinh Mùi kéo xuống, ngồi lên đùi anh.

“Làm gì vậy?” Quyển Nhĩ sợ hãi, mặc dù cô rất ngại thẹn, nhưng hành động khác thường đó của anh, làm sao cô không nhận ra chứ.

“Ôm một cái, em ngồi im nào, anh chỉ muốn ôm một cái thôi.” Đinh Mùi ôm chặt cô trong lòng, đầu vùi vào cổ cô dụi qua dụi lại, không có thêm hành động nào khác.

“Không được, làm gì có anh trai nào mà lại ôm em gái như thế?” Quyển Nhĩ kiên quyết từ chối. Lần trước cũng ngồi ăn cơm anh đã nói như vậy, kết quả cô cũng mềm lòng đồng ý để anh ôm một lúc. Cho tới lúc Tăng Nghị và các bạn quay về, anh đã lập tức đẩy cô ra, khiến cô có cảm giác như chính cô sẵn tới để ôm anh không bằng, sau lần đó còn định lấp liếm bằng cách khăng khăng nhận Quyển Nhĩ làm em gái, gắn cái danh phận này cho cô trước mặt mọi người.

“Lúc này không phải là em gái.” Mùi vị trên người Quyển Nhĩ sộc thẳng lên mũi Đinh Mùi. “Chỉ ôm một lúc thôi, anh không làm gì cả”.

Lúc đó Quyển Nhĩ còn chưa hiểu anh còn có thể làm gì nữa, cô chỉ biết rằng không thể để anh muốn làm gì thì làm. Hơn nữa, hôn cũng đã hôn rồi, cô dường như chưa có chuyện gì là chưa từng làm với Đinh Mùi, vì vậy cũng không còn cảm thấy quá sợ hãi. Cô kiên quyết không đồng ý, cố gắng để vùng ra.

Nói thẳng ra thì hành động tình cảm này của Đinh Mùi cũng có nguyên nhân của nó. Thực ra bệnh tình trong người Đinh Mùi khỏi bảy tám phần rồi, giờ chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được. Nhưng ba mẹ không đồng ý cho anh ngưng dùng thuốc, bắt anh phải uống thêm một thời gian nữa. Trong thuốc có thành phần kích thích nhất

định, khi cơ thể anh yếu thì không cảm thấy gì, nhưng khi sức khỏe ngày một tốt lên, tự nhiên nhu cầu cũng trở nên mãnh liệt theo.

Thêm nữa, Quyển Nhĩ lại hoàn toàn không đề phòng, ngày nào cũng đi đi lại lại trước mặt, tình tiết trong phim trên ti vi lúc đó tạo không khí phấn khích vô cùng, cho dù anh có là thần tiên thì lúc ấy cũng không thể kiềm chế được bản thân mình.

“Không được, anh nói là em gái thì là em gái, nói không phải thì là không phải chắc!” Quyển Nhĩ thấy Đinh Mùi muốn dùng mấy lời dễ dàng cho qua chuyện, cô cãi lại và càng la dữ hơn.

Đinh Mùi điều chỉnh lại tư thế ngồi theo lực đẩy của cô, không kìm được than thở, “Vậy em nói phải làm thế nào?”.

Quyển Nhĩ nhìn bộ dạng chuyện gì cũng có thể thương lượng, sẵn sàng phục vụ mọi yêu cầu của Đinh Mùi, lập tức đưa ra yêu cầu.

“Gọi chị đi, gọi chị thì sẽ để anh ôm một lúc.”

Cô đơn giản chỉ đùa với anh một chút, thậm chí còn hơi nâng cằm Đinh Mùi lên, như trêu chọc anh.

Đinh Mùi nhìn cô, mắt như có lửa, “Gọi là chị? Không được!”.

“Sao lại không được?” Bị từ chối, Quyển Nhĩ hỏi có vẻ nghiêm túc.

“Em ít tuổi hơn anh, chỉ có thể làm em.” Đinh Mùi nói từng từ từng chữ, không phải anh không muốn nói nhanh, mà đột nhiên anh thấy hơi thở của mình trở nên gấp gáp, phải cố gắng dùng sức mới có thể điều chỉnh được hơi thở.

“Vậy thì đừng gọi nữa, cũng đừng ôm nữa.” Quyển Nhĩ đặt chân xuống đất, muốn thoát thân.

ân kia khi định bước qua, lại chạm vào Đinh Mùi, hai tay Đinh Mùi níu eo cô xuống. “Chị cả của tôi ơi, chị không thể nghiêm túc một chút hay sao?” Anh nói xong liền khóa chặt Quyển Nhĩ vào lòng, ôm chặt hơn.

Chỉ ôm một lúc, Quyển Nhĩ đã thấy rất khó chịu, cô không thể cử động được, đành phải ngồi im ở đó, trên người cô chỗ nào cũng thấy đau. Nhưng cô chỉ thử động đây, giằng ra, lập tức bị anh ôm chặt hơn, không có hiệu quả thực tế.

Buổi chiều hôm đó, đúng là họ đã không làm gì cả, chỉ là ôm chặt lấy nhau, ngồi như thế suốt buổi.

Vạn sự khởi đầu nan, một khi đã bắt đầu, muốn quay lại cũng khó. Sau này Đinh Mùi nếu muốn có hành động mờ ám gì, chỉ cần một câu “chị gái Lụa” là Quyển Nhĩ hiểu ý, dường như ba từ đó đã trở thành giấy thông hành của Lụa Quyển Nhĩ vậy, chỉ cần anh ấy nói là Quyển Nhĩ không có lý do gì để từ chối.

Đương nhiên Quyển Nhĩ cũng không thật sự muốn từ chối, bởi vì cô thích được Đinh Mùi ôm, cô cũng không có cách nào để kháng cự lại được ý thích đó của mình.

Cho tới khi sức khỏe của Đinh Mùi phục hồi và có thể quay lại trường thì “ôm” có thể coi như công việc quen thuộc của họ rồi.

Nhưng những thời khắc vui vẻ bao giờ cũng ngắn ngủi, bởi vì bối cảnh đã chuyển về trường, Quyển Nhĩ đã không còn những khoảnh khắc vui vẻ đơn thuần như thế nữa.

Thời gian đầu Quyển Nhĩ thấy rất khó hiểu, cảm giác thái độ của Đinh Mùi đối với cô bây giờ và thái độ với cô khi ở nhà anh là hai thái cực khác nhau. Anh đối với cô không phải không tốt, nhưng những hành động tốt đó không bao giờ vượt qua ngưỡng quan tâm của anh trai dành cho em gái. Gấp thức ăn, mua nước...những việc đó anh đều chủ động làm, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Những lúc có thể không ở riêng với nhau, anh đều cố gắng không ở riêng, dường như sợ Quyển Nhĩ sẽ làm gì anh không bằng.

Theo lý mà nói, thái độ trước và sau của Đinh Mùi có khác nhau, Quyển Nhĩ ít nhiều cũng cảm thấy buồn, cũng có những suy đoán, nghi ngờ. Nhưng cô lại không suy nghĩ việc ấy trên phương diện tình cảm. Đinh Mùi mới phục hồi sau khi bị bệnh, những gì Quyển Nhĩ

nghĩ đến đều là sức khỏe của anh, vì vậy rất tự nhiên cô liên tưởng tới việc phải chằng bệnh tình của anh đã có biến đổi gì đó, vì thế anh mới muốn lảng tránh mối quan hệ của hai người, nhưng không nói cũng không hỏi.

Cô ít nhiều cảm thấy, lần bị bệnh này khiến Đinh Mùi tránh nói tới vấn đề sức khỏe hay những việc tương tự. Bản thân anh có những quan tâm quá mức tới vấn đề sức khỏe của mình, nhưng lại không thích người khác tỏ ra quan tâm. Quyển Nhĩ quyết định anh muốn thế nào thì cô sẽ thuận theo anh, anh đối xử với cô ra sao là việc của anh, còn cô chỉ cần đối xử tốt với anh là được.

Rốt cuộc Đinh Mùi nghĩ thế nào, chính anh cũng không hiểu nổi, nhất thời cảm thấy rất mơ hồ.

Anh và Tăng Nghị là bạn từ nhỏ tới lớn, nếu nói hai đứa cùng mặc chung một chiếc quần thì hơi khoác lác, nhưng đã từng mặc lẫn quần áo của nhau thì đúng là sự thật. Nghĩ đến Tăng Nghị, anh cảm thấy mình không nên có sự quan tâm đặc biệt đối với Quyển Nhĩ. Bất luận là Quyển Nhĩ và Tăng Nghị có thành đôi hay không, người bên cạnh Quyển Nhĩ có thể là bất cứ người nào, chỉ không thể là anh.

Nhưng mỗi lần gặp Quyển Nhĩ, anh hoàn toàn không muốn nhớ đến những việc đã suy nghĩ hết sức rõ ràng đó nữa. Anh không nghĩ là không nghĩ, nhưng đường biên đã được kẻ rồi, anh trước sau gì cũng không dám vượt qua giới hạn đó. Đối với anh mà nói, việc ôm ấp đó, cũng miễn cưỡng có thể là coi là sự tiếp xúc đơn thuần giữa những người bạn bình thường, có thể chấp nhận được, vẫn có thể coi là còn đường rút.

Khi hiểu ra, Đinh Mùi cũng biết mình đã làm một chuyện đốn mạt, không ai có thể chấp nhận được. Nhưng nếu như tất cả mọi việc đều có thể rõ ràng, mình bạch, xử lý thỏa đáng, đến chuyện tình cảm cũng không được có những giây phút rung động, thì anh đã không phải là một tiểu tử ngang ngạnh nữa, mà có thể đã đắc đạo thành tiên rồi. Vì vậy, mặc dù không thể hoàn toàn dùng hai từ tuổi trẻ để giải thích, Đinh Mùi cũng cảm thấy ngượng ngùng không dám tìm bất cứ lý do nào để thoát tội cho mình, tuy nhiên trong sâu thẳm trái tim

anh cũng đã tự tha thứ cho sự hoảng loạn, do dự, mang theo cảm giác xấu hổ để tận hưởng chút tình cảm mà thật ra là sai trái đó.

Nguồn gốc của sự việc bắt đầu trong kỳ nghỉ đông, La Tư Dịch định đến nhà Quyển Nhĩ chơi, Tăng Nghị biết tin liền sống chết quấy nhiễu Đinh Mùi, nghỉ đủ mọi cách để hai bọn họ có thể cùng đi. Nhưng Đinh Mùi lập tức từ chối. Đùa gì thế không biết, trong tình hình này mà đến nhà Quyển Nhĩ chơi thì đúng là loạn lên mất. Hơn nữa mắt của bậc làm cha làm mẹ bao giờ cũng rất tinh, nếu anh đến nhà Quyển Nhĩ chơi thì đúng là hết cách che giấu và cũng xấu hổ không có lỗi nê nào mà chui xuống, tại sao anh phải làm cho sự việc thêm rối ren rồi tự đưa mình vào sự rối ren đó chứ?!

Tăng Nghị không hề biết những lo lắng của Đinh Mùi, thấy Đinh Mùi không có ý định giúp mình, không thêm năn nỉ thương lượng nữa, “Dù sao thì mình cũng mua vé rồi, cậu không đi mình cũng vẫn sẽ đi”.

“Cậu đi một mình? Cậu đi một mình thì định nói với họ thế nào?”

“Mình nói thế nào á? Mình sẽ nói đến thành phố Y chơi, ban ngày thì nhập hội với họ, như thế chẳng phải họ cũng sẽ an toàn hơn sao? Buổi tối thì tìm đại một quán net hoặc phòng tắm hơi, thế nào mà chẳng qua đêm được, không làm phiền đến họ, thế thì có gì mà không được.” Đột nhiên Tăng Nghị lại trở nên hùng hồn như thế, hoàn toàn quên mất ý định ban đầu của mình là đến tìm Đinh Mùi để lấy can đảm.

Đinh Mùi cũng không có cách nào với Tăng Nghị, anh chẳng có tư cách gì để ra sức khuyên can, chỉ tìm cách quản lý cái miệng của mình, không nói thêm gì nữa. Anh không muốn để mặc mọi việc diễn ra, nhưng cũng không có cách nào ngăn lại.

“Cho anh hai lựa chọn, một là đi cùng, hai là trói Tăng Nghị ở nhà” La Tư Dịch thì không thể để mặc anh muốn làm gì thì làm, nhìn thấy vé tàu của Tăng Nghị, lập tức tìm gặp anh.

Với tính cách của La Tư Dịch, thì thật sự không cần phải có mấy lựa chọn đó, nếu anh ta đi theo thì đá anh ta về là được. Những người khác không hiểu tình cảm của Quyển Nhĩ, cô không thể làm như

không hiểu, Quyển Nhĩ thích Đinh Mùi. Thái độ của Đinh Mùi mặc dù không rõ ràng, nhưng sự chăm sóc bảo vệ Quyển Nhĩ trước nay của anh, ai mà chẳng nhận ra, chắc chắn hai người bọn họ có khả năng phát triển tiếp. Cô không thể để mình – một người trong quá khứ - và Tăng Nghị - một kẻ chuyên phá đám – làm vật cản đường. Lần này nếu bốn người đi cùng nhau, chắc chắn sẽ là một chuyến đi phá tan băng đá. Đã thích rồi thì sẽ mãi giữ cảm giác ấy trong lòng, hoàn toàn không phải là việc gì vi phạm đạo lý. Nếu muốn tiếp tục là bạn, thì nên quét dọn những thứ vật cản đó cho sạch sẽ mới được, nếu cứ để nó chắn giữa đường thì khó tránh khỏi trục trặc.

Đinh Mùi lúc đó không hứa hẹn gì, nhưng đã lựa chọn thời điểm có tính chiến lược để thăm dò ý của Quyển Nhĩ. Quyển Nhĩ đương nhiên cũng biết ý định của Tăng Nghị, mặc dù cũng ngại không biết sẽ phải nói thế nào với ba mẹ vì việc đột ngột xuất hiện một anh bạn học, nhưng cũng làm tròn vai trò của chủ nhà, cẩn thận sắp xếp: “Ba em đã giúp lên lịch trình rồi, có những chỗ em cũng chưa từng đến”.

Đinh Mùi luôn lo lắng Quyển Nhĩ sẽ ép anh cùng đi nhưng giờ lại không nhận được lời mời, không ngờ bản thân có chút không thoải mái: “Cậu ấy là con trai, ở lại nhà em có tiện không?”.

Quyển Nhĩ mở to mắt, “Sao lại ở nhà em, ba em nói đã liên hệ nhà trọ rồi, mà nếu thật sự không có chỗ thì tới bệnh viện ba em làm là có phòng đấy, ha ha”.

Cuối cùng Đinh Mùi cũng cùng Quyển Nhĩ và hai người kia lên tàu, bản thân anh cũng không đủ kiên nhẫn để tìm hiểu lý do vì sao, chỉ biết rằng bị những người bạn thân cho ra rìa, anh thấy không thoải mái lắm.

Anh không chuẩn bị gì, cậu em họ vừa từ nước ngoài trở về cũng bị bị bỏ lại nhà, chỉ mang theo ít tiền là lên đường thôi.

Chương 16. Chuyến du lịch vào kỳ nghỉ

Đến thành phố Y đã là một giờ chiều, vừa xuống tàu Quyển Nhĩ liền đưa các bạn về nhà. Ba mẹ đều đã đi làm, không có ý ở nhà đợi họ về. Trong tủ lạnh chuẩn bị rất nhiều thức ăn, dùng lò vi sóng hâm lại một lúc là có thể ăn được, cơm đã được cắm sẵn vẫn còn đang nóng hôi hổi.

Quyển Nhĩ nhanh chóng dọn cơm lên bàn, gọi ba người bạn tới chuẩn bị ăn. Xem ra ai cũng rất đói, một nồi cơm này sợ là không đủ mất.

“Tay nghề của mẹ em cũng cao thật!” Tăng Ngh id="filepos601057"> ngồi uống trà xoa xoa bụng, đang suy nghĩ xem có nên mua mấy viên tiêu hóa về dùng không nữa.

“Thức ăn đều là do ba em nấu.” Quyển Nhĩ chỉ nếm một miếng đã biết thức ăn nhất định là do ba làm, tay nghề của mẹ cũng không tồi, lại đã nấu ăn nhiều năm, nhưng chính mẹ cũng thừa nhận, đầu bếp không chỉ dựa vào luyện tập mà nâng cao tay nghề được, còn phải có năng khiếu nữa. Những món ăn cầu kỳ mẹ nấu theo sách dạy nấu ăn, dù mùi vị rất hấp dẫn, cũng không so được với mấy món ăn chỉ dùng nguyên liệu đơn giản do bố xào nấu.